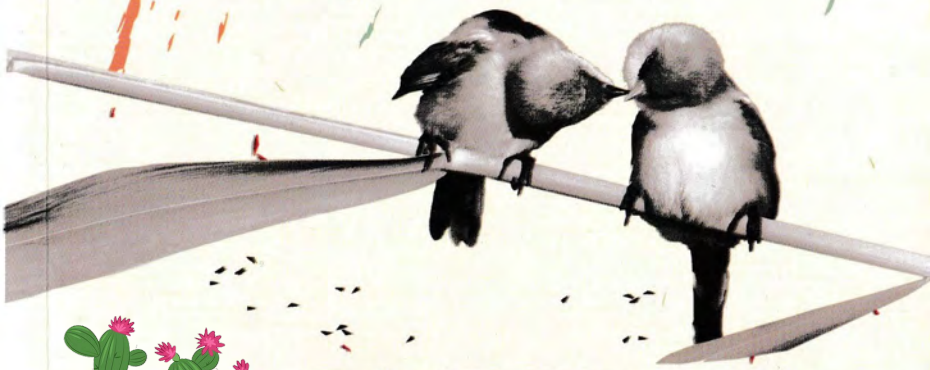
RICKI SCHULTZ

KAKTUSUN

BAY DOĞRU

Peşin hükümlü değildim,
gerçekten iyi bir adam bulmak çok zordu.

MARTI

RICKI SCHULTZ

BAY DOĞRU

Hayat mı çok zor yoksa modern zamanın insanları olarak bu hayatı yaşanmaz kılan tam olarak bizler miyiz? Elimizdekilerle yetinmediğimiz, ikili ilişkilerin giderek çıkmaza girdiği, kimsenin kimseye tahammülünün olmadığı günümüzde bekâr bir kadın olan Rae yaşamında tam da bu sorulara cevap aramaktadır.

Rae'nin kuralları nettir: Yazmaya devam ettiği romanını bitirecek, iki eli kanda da olsa her zaman arkadaşlarının yanında olacak ve olabildiğince aşk meşk işlerinden uzak duracaktır. Ancak arkadaşlarının ısrarları sonucunda sanal dünyaya adım atan Rae'nin çok da bir umudu yoktur; çünkü bu dünyada erkekler ya profesyonel bir sahtekâr, ya uslanmaz bir çapkın ya da iflah olmaz romantiklerdir.

Bay Doğ giderek merkezine oturan kadın-erkek ilişkilerine ...imi ve esprili bir dille yaklaşan cesaretli bir ro...

THG
847156
SBI

ISBN 978-605-032-050-3
MARTI
/martiyayinlari
internetten sipariş: okuoku.com

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

RICKI SCHULTZ

BAY DOĞRU

Çeviren: Asya Sakine Uçar

MARTI

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bay Doğru
Özgün Adı: Mr. Right Swipe
Ricki Schultz

Çeviren : Asya Sakine Uçar
Editör : Pelin Zorbay
Düzelti : Gökçe Güngör - Sibel Çelik
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Tür: Çağdaş Roman
Kitap No: 1810

1. Baskı: Temmuz 2019
2. Baskı: Ağustos 2020
ISBN: 978-605-032-050-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Ricki Schultz
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık
Maltepe Mah. Davutpaşa cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı
Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli OSGB Mah. Enkoop 1. Sok. No: 1B /-1 Başakşehir / İstanbul
Tel: 0212 485 21 25
SERTİFİKA NO: 46012

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

RICKI SCHULTZ

BAY DOĞRU

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bölüm 1

Bir tekila daha götürdüm, bu seferki düzgündü. Ucuz mal değilmiş, öğürten cinsten değil gayet iyiydi. Şu aptal gelmeden beni mutlu dünyama uçuracak sadece boktan bir içkiydi işte.

Tabii eğer gelirse.

Tavandaki ışıklar garip zikzaklar çiziyordu. Kehribar rengi avize, bar taburelerine saçılmış hüzünlü hikâyelere hoş bir parıltı bırakıyordu. Leopar desenli etek giyen kadın, karşısındaki Jack Palance kılıklı adamla flört ederken coşkuyla bacak bacak üstüne atıyor, yoldan çıktığı ya da bir tür kadın hastalığına yakalandığı izlenimini veriyordu. Köşeye konumlanmış bir çift, bu gecenin kendileri için adeta bir "randevu" olduğundan ve çocuklarını, çocuk yaştaki birine emanet etme hatasına nasıl düştüklerinden bahsedip duruyordu. Bej pantolonunun pensi on yıldır bozulmamış gibi görünen, ellilerinde, sessiz sakin bir adam ellerini başının arasına almış oturuyor, bir diğeriyse nikâh yüzüğünü topaç gibi döndürüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir de ben vardım tabii.

Daha ağzımı silmeden, "Bir tane daha?" diye sordu barmen. Birdenbire sinüslerim açılmıştı.

"Almasam daha iyi." Parmaklarımı göğsüme götürdüm –ne kadınım ama– ağzımı peçeteyle nazikçe silerken ağırbaşlılığın timsali gibiydim. "Rujum şu kahrolası içkiden daha pahalı," dedim ona.

"Bu, evet demek oluyor öyleyse?" Ağzını muziplikle kıvırdı. İçtiğim son bardak ya da adamın salgıladığı feromonlar beni çarpmıştı. Bacaklarım tepeden tırnağa tutuşmuş gibiydi, dudaklarının boynumdaki hissini merak etmeye başladım. Ve göğsümdeki.

Telefonumun titremesiyle yerimden sıçradım.

Valerie: İYİ ŞANSLAR!!!!!

Bir tane daha.

Quinn: Hâlâ gelmedi mi???

Mesajlar sohbet grubumuza geliyordu. Zamanlamaya bakılırsa Valerie'nin oturma odasında bir şişe kırmızı şarap içip *The Real Housewives of Atlanta* ya da onun gibi bir şey izliyor olmalıydılar.

"Aslında..." diyerek avuç içlerimi bara vurdum. Karar verilmişti. "Neden olmasın? Sonuçta ben bir yetişkinim," dedim gittikçe daha çok sırıtan barmene.

O, şişeyi getirirken ben de telefonumu aldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben: Komiksiniz ya.

Alt tarafı içki içiyorum. Rahat olun.

Ve bu kadar ünlem

kullanmayın!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Onları mesajla azarlayışıma güldüm ve bakışlarım barmenin sırtındaki kavise kaydı. Gömleği omuzlarına doğru gerilmişti.

Barmen içki bardağını sanki bir maaş müzakeresindeymişiz gibi uzatıp gizemli bir bakış attı bana. "Buluşacağın adam çok şanslı."

Aksanı vardı. Portekizli miydi acaba? Belki numara yapıyordu ama umursamadım.

Kahkaha attım. "Ah evet, sayısal lotoyu kazanmış gibi hissedecek."

Bir içki daha yuvarladım, o an Jesse'yle geçirdiğim yapış yapış bir yaz akşamı ayak parmaklarımda hissettiğim karıncalanmanın tadına vardım sanki. Tek göz bir nargile kafeye saklanmıştık.

Derken sırtıma dokunan bir elle irkildim.

"Rachel Wallace?"

Barmene en yakın gey arkadaşıma bakar gibi baktım –İşte buuu!– sonra toparlanıp arkamı döndüm.

"Ta kendisi," deyip elimi uzattım. "Rae de diyebilirsin."

Onu şöyle bir süzdüm. O da aynısını yaptı ve gördüklerinden memnun gibiydi.

Polo tişörtü gayet güzeldi.

Benimki kadar dar olmayan koyu renk pantolon giymişti.

Boğazlı spor ayakkabıları vardı. Cesarete bak!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Saçlarının önünü yukarı dikmişti.

Tam bir züppe kılıklıydı.

En azından tıraş olmuştu, saçından ve ayakkabılarından başka göze batan bir şey yoktu.

Fena değildi.

"Rae. Bunu sevdim. Bu arada ben Ty."

Mavi gözlerini bana dikti, kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Sonuçta gerçek adı bu olamazdı.

"Öyledir tabii."

"Anlayamadım?"

"Neyse önemli değil." Etrafa şöyle bir göz gezdirdim ve yanımdaki iskemleyi işaret ettim. Armani Code parfümünün kokusu buram buram geliyordu, benim için sakıncası yoktu, hadi bakalım.

Barmene öyle bir bakış attı ki sanki koca bir boşluk onu birazdan yutacakmış gibiydi. Köprücük kemiğime bir sancı girdi, ovuşturarak bu histen kurtuldum. İçimdeki kıpırtıyı kızlara anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Devam et kızım!

Barmen iki tek daha getirdi.

Sakin ol, diye çarpan kalbime seslendim, ellerim bir kez daha göğsümdeydi. Parmağında yüzük var mı diye baktım. Yoktu.

Odaklanmalıydım.

Ty'a. Barmene değil.

"Tanıştığımıza sevindim, Ty. Kusuruma bakma…"

"Gerçekten muhteşemsin."

Bunu söylerken göz kırptı bana, nasıl karşılık vereceğimi bilemedim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Adeta içimin yağları eridi, gülümsedim. "Harika, hoşuma gitti bu." *Hatta biraz fazla hoşuma gitti.*

Biraz daha rahatlamışa benziyordu. O iç çekerken ellerim bardağıma gitti.

"Kadeh kaldıralım mı?"

"Kesinlikle. Bize?"

"Bize."

Çın.

Bardaki diğer insanlar ya yer değiştirmiş ya da gitmişti. Şu içi içine sığmayan kadın, kovboy kılıklıyla gitti. Pensli zavallı muhtemelen kendini vurmaya gitmiştir… Ty ve ben ise tüm önemli sorular kısmını geçmiştik; Valerie ve Mike'ın çocuklarından hangisinin daha zeki olduğu ya da Mike'ın kaç tane cepli şortu olduğu gibi sorulardı.

Ortak arkadaşlarımızla ilgili ayrıntıları konuşma faslını geçtikten sonra oluşan sessizlikte fark ettim ki beni burada tutan tek şey içimdeki bu hoş kıpırtıydı. Yanaklarımın ısınıp pembeleştiğini hissettim.

Barmen Alex –artık birbirimize ilk ismimizle sesleniyorduk– ben Saba Melikesi'ymişim, o da uşağımmış gibi bana yeşil zeytin dolmaları yediriyordu. Bu ne anlama geliyor bilmiyordum ama umurumda da değildi. Yanaklarımı avuçlarımın arasına gömmüş, Ty'ın geçen hafta Mike'la golfe gitmelerinin sıkıcı hikâyesini dinliyordum… Valerie de tam bu esnada aramızı yapmaya karar vermiş… ve nedense Ty bir anda Mike'ın en zengin ve akıllı arkadaşı haline gelmiş.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sanırım altı saatlik hikâyeden sonra anladı sıkıldığımı, durup ağzına birkaç fındık attı.

Haha. Hahahaha. Tamam. Artık içmesem daha iyiydi. Espri anlayışım ilkokul çocuklarınınkine benzemeye başladı.

"Valerie senin kitap yazdığını söyledi."

Of.

Gittikçe kızarıyordum. Göğsümün benek benek olmamasını umdum.

Dalga geçer gibi yalandan dilimi çıkardım, eminim çok çekiciydi. "Teşekkürler Val," dedim telefonumun ekranına bakarak. "Yani demek istediğim, öyle gibi. Bilmiyorum." Martinimden hayat dolu bir yudum alıp derin bir *ahh* çektim.

Kaşları –sanırım benim için fazla şekilliydi– çatıldı, ne demek istediğimi anlamadığını fark ettim.

"Yani öylesine takılıyorum."

Oturduğum yerde kıpırdandım, o da sırıttı.

"Takılmak?" Lafı başka yere çekmek ister gibiydi. Ama bence ne demek istediğimi anlamadı. "Takılmayı ben de severim." Kendini beğenmiş bir tavırla bluzumun askısında parmağını gezdirdi ve –*şak*– hemen elimle vurdum.

"Henüz bir şey yayımlamadım," dedim elini ait olduğu yere indirirken. "Bir taslak üzerinde çalışıyorum ama ajansım falan yok."

Yine yüzünü ekşitti, onu yargılamamaya çalıştım.

Normal insanlar neden bahsettiğini anlamazlar, dedim kendi kendime. *Bu sektörü o nereden bilsin?*

Ağzıma bir zeytin daha attım ve yutmayı beklemeden konuşmaya başladım. "Eh, kitabının basılmasını, yani raflarda yerini almasını falan istiyorsan bir ajansa ihtiyacın var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bakışlarındaki ifade tanıdıktı. Ne zaman biriyle yayıncılıkla ilgili konuşsam aynı şey olurdu. Jesse'nin ise en güzel yanı buydu. Beni anlıyor ve dinliyordu.

Muhtemelen karısı anlamadığındandı.

Sanki bir şey kalbimi sıkıştırıyordu… ya da saçma sapan bir zeytin yüzünden boğuluyor muydum? Birden nefesim kesildi. Valerie bana bunu neden yapmıştı?

Sıkışmaya sebep olan şeyi yumuşatmak amacıyla göğüs kemiğime vurdum, onun da bakışları göğsüme kaydı. Sonunda! Başladığımız yere dönmüştük.

Sanırım meme uçlarım onu kendine getirmişti.

"Ne üzerine yazıyorsun peki?"

Tanrım. Kahretsin.

"Erotik edebiyat desem?" dedim altdudağımı ısırarak, bir yandan da ağrıyan yeri ovuşturmaya devam ediyordum. Gecenin geri kalanında beni bakışlarıyla becermemesine dair bir ihtimal varsa da kazara barın öteki tarafına fırlattığım zeytin çekirdeği gibi uçup gitmiş oldu böylece.

Bana doğru yanaştı. "Gerçekten mi? Ben öğretmen olduğunu zannediyordum," dedi.

Kızardığıma emindim. Garip bir ifadeyle omuz silktim. "Öyleyim… ama takma adla yazıyorum. Sakın sorma, söylemeyeceğim. Her neyse, erotik edebiyat daha çok e-kitaplar üzerine kurulu ama ben bir nevi geleneksel yollarla yazmak için uğraşıyorum. Biliyorum, aptalca." Aslında hiç de aptalca değildi ama geçiştirdim. İlk buluşmada bu kısmı boş vermek çok daha kolaydı benim için.

Hatta şu yazma konusunu tamamen kapatmayı tercih ederdim, ne de olsa önünde sonunda varacağımız nokta belliydi:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyor musun, teyzem bir kitap yazıyor. Ailemizi anlatan bir biyografi. Bir ara okumalısın."

Bardağımdaki karıştırıcıya dalıp gittim, gözlerim Alex'in bıraktığı son iki zeytinin büyüklüğüne kilitlenmiş durumdaydı. "Hımm, evet. Sanırım bu..."

İyice yaklaştı, nefesini kulağımda hissediyordum. Vücudumun sol tarafı baştan aşağı ürperdi.

"Öğretmenlere bayılırım.* Biliyor muydun?" Kendini Komedinin Alexander Graham Bell'iymiş gibi görüp dirseğiyle beni dürttü. Bense yalnızca başımı salladım.

Aslında araya girmesine sevinmiştim; onun kahrolası anılarını veya uçan bir Clydesdale'a** –ya da her neyse ona– dönüşen bir polo oyuncusu hakkında çizgi roman yazmak istediğine dair zırvalıkları dinlememe imkân yoktu.

"Güzelmiş," dedim parmağımı ona doğrultarak.

Dudaklarındaki tuzu yaladı. "Şunu belirtmeliyim ki..."

Alex'in açtığı *smooth* caz, mekânda hoş bir hava yakalamış, belli ki müdavimlerden oluşan kalabalık buna bayılmıştı. Arka tarafta meşin suratlı bekârlardan oluşan masa ayağa kalkmıştı; hepsi acemice, yavaş yavaş yerlerinde sallanıp duruyor, çiftleşen salyangozlar gibi görünüyorlardı. Bu, elbette beni rahatsız ediyordu, ama gözlerimi onlardan alamıyordum bir türlü.

"Neyi belirtmelisin?" Hareketleri beni mest ediyordu, ayrıca buranın en genci olmaktan çok memnundum. Sonsuza dek burada kalabilirdim. Yeni mekânım olurdu!

"Bu biraz ani gelebilir..."

Sesi alçaktı, nihayet göz göze geldik.

* *I'm hot for teacher,* Amerikan rock grubu Van Halen'ın ünlü bir şarkısı. (e.n)

** İskoç kökenli, genellikle kolay eğitilebilen uzun ve güçlü at cinsi. (y.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kim bilir belki de Ty ve ben kırk yıl sonra burada otuzlu yaşlarımızı eleştiriyor olurduk. Artık saçlarını havaya kaldırmayan, pantolonuna zincir takmayan biri olurdu belki de.

Yalandan gülümseyerek –göz kenarlarımı kırıştırarak falan– karıştırıcının ucunu çiğniyordum.

"Eh, ben de aniden beliriveren bir kızım." Bir kaşımı kaldırdım. #yıktımgeçtimresmen

"Konuşma şeklin görüntüne biraz ters."

Kaşlarım çatıldı. Öyle mi?

Bir an olduğu yerde kıpırdandı, viskisini etrafa sıçrattı ve sonra bana döndü. "Demek istediğim… sen akıllısın. Senin gibi görünen kızlar genelde pek zeki olmaz."

Her ne kadar alkol ve tutkulu müzik –tabii bir de bir ömre yetecek kadar berbat dans vaadi– beni hızla afallatsa da, bu yorumuyla çabucak kendime geldim.

Canın cehenneme anlamında elimi öne savurdum.

Elimi uçan bir balonun ipinin ucundan tutar gibi kavradı. "Hayır," dedi. "Bu bir iltifat." Parmak uçlarımı göğsüne bastırdı, artan kalp atışlarını hissediyordum.

"Hangi kısmı?" dedim gözlerimi kısarak. Bu, zavallı ahmak pençeleriyle bedenimden çıkmaya çalışan dişi canavar için hazır bile değildi. "Tam bir aptal gibi göründüğüm kısım, fakat… oley!" diyerek alkışladım. "Aslında tam olarak aptal olduğum söylenemez!"

Geri çekilip etrafına bakındı.

"Ya da bacaklarıma parltılı losyon sürüp, bu kısacık elbisenin içine girerek sana çekici görünmeye çalıştığım kısım belki de? Bu nedenle…"

İnsanlar bize bakıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu nedenle..." Ses tonumda sanki bir Foghorn Leghorn* dokunuşu vardı. "... eğer seksiysen bu aynı zamanda aptalsın mı demek oluyor?" Dirseklerimi bara dayadım, bu kez diğer yöne doğru bacak bacak üstüne attım. Avuçlarım çenemde, bekliyordum. Saçımdan bir tutamı parmağıma dolayarak, "Bana açıklayabileceğine emin misin? Çünkü bu sabah ağda yaptım ve senin o büyük laflarını çok iyi anlayamam herhalde," dedim.

Sanırım ağlayacaktı. Birkaç kez boğazını temizledi. Yine emekliler ve yaşlılardan oluşan bir grubun homurtuları duyuluyordu sadece.

"Senin gibi kızlarla çok fazla..." Çerez tabağına bakarak konuşuyordu. Kaju fıstıkları, onu bu işten kurtaramayacaklarına dair omuz silker gibi kıvrılmıştı. "... tanışma ya da konuşma şansım olmadı. Seni gördüğüm anda, bu kadar zeki olacağını düşünmemiştim. Kötü bir şey mi bu?" Sanki... geri çekilmişti.

Güldüm. "Bilmiyorum, dostum," diyerek tam önünden bir avuç fındık alıp bir güzel yedim. "Biraz cadalozluk yapmış oldum, affedersin. Fakat..."

"Hayır, hoşuma gitti," diye yalan söyledi. Ses tonunu canlı tutmaya çalıştığı belliydi. "Aklından geçeni açıkça söylüyorsun, bu iyi bir şey."

Çok komik çünkü bakışları, aklımın bulunduğu yerden on santim kadar aşağıdaydı.

Ty'a başparmağımla "çok iyi" işareti yaptım ve Alex'e, "Bu seferki gerçekten ileri düşünceli," dedim.

* *Loonely Tunes* (Sevimli Kahramanlar) çizgi filminde beyaz, şişman, geveze horoz. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yaklaşık yirmi şarkı boyunca sessizce oturduk. Şarkılar adeta kadınların elbiseleri kadar uzun ve tekdüzeydi. Hangisi bitti, diğeri ne ara başladı kestirmek zordu. Saksafonlar ortamı alevlendirirken viagrayı Boca Raton'ın* bu yakasında bir numaralı ithal ürün olarak tutmaya devam ediyordu.

Bir süre sonra Ty sandalyesini biraz daha yaklaştırdı. Sesini incelterek, "Bak, Valerie anlattı bana, anlıyorum," dedi.

"Ne anlattı?" diye sordum gözümü kısarak.

"Birileriyle çıkmaktan bıkmışsın. Yani artık bu konuya daha hassas yaklaşmanı anlıyorum…"

"Bunu ilk kez yapmıyorum," dedim içkimin sonunu getirerek.

Votka boğazımı yakarken, hiç hoşlanmadığım çiğ bir tat aldım.

Eski sevgilim Daniel'ın bana evlenme teklif ettiği an gözümün önüne geldi. Işıl ışıldı. Takım elbise giymişti. Bebek planlarını, minivanla Connecticut'a düzenlemeyi düşündüğü gezileri gözlerinde görmek mümkündü. Birlikte hayalini kurduğumuz, her daim istediğim hâlâ da istiyor olduğum onca şey… Yalnızca, onunla olmasını istemiyordum.

Bedava içkiler (ve zeytinler) olsun ya da olmasın, artık orada bir saniye daha duramazdım.

"Bana bir dakika izin verir misin?" Sandalyemden kalkıp, ipek elbisemi düzelterek, "Tuvalet," diye açıkladım.

"Bir içki daha?" diye sordu. Tuvalete gitmeden çabucak onayladım. (Tamam, güzel.)

Sendeleyerek tuvalet bölmesine gittim ve hemen telefonumu çıkardım.

* Florida'da bir şehir. (y.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kim beni bu durumdan kurtarabilirdi ki?

Kısa bir tereddütten sonra Quinn ya da Valerie'nin olamayacağına karar verdim, kesin bu isteğimi hor görürlerdi. Tanrım, bu gecenin çöpçatanı olduğu düşünülürse Val'in ağlaması bile muhtemeldi.

Hayır, büyük oynamalıyım. Elimde yirmiye yakın seçenek vardı. Sarah bu iş için biçilmiş kaftandı.

Ben: On dakika içinde beni acil bir şey varmış gibi arayabilir misin?
Sarah: O kadar kötü mü?
Ben: Buradan kurtulmalıyım.
Sarah: Posh'a daha yeni vardık. Sen de gel, biraz eğlenirsin!
Ben: Geleceğim... Tek yapman gereken "soyulma numarası" ya da benzer bir yalan uydurmak.
Sarah: Olmuş bil. ☺

Sarah'nın telefonundan sonra, tuvaletten döndüğümde beni bekleyen içkimi hızlıca içtim ve Ty taksiye kadar bana eşlik etti; belki de biraz hakkını yiyordum.

Dışarı çıktığımızda hava o kadar nemliydi ki ufak esinti beni serinletmeye yetmiyordu. Boynum boncuk boncuk ter olmuştu.

"Kusura bakma, erken kalkmak zorunda kaldım. Bir dahakine?" diye yalan attım.

Alttan alttan güldü, derken ben ne olduğunu anlamadan tam anlamıyla üstüme atladı. O kalın dudaklarıyla elli dolarlık rujumu yalayıp yuttu. Beni Honda Civic arabaya yapıştırdığı gibi elbisemin önünü sıyırıp, ter içinde kalan göğsümden tuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oha!

Nedense şu dudağınızı yalayan adamlardan biriydi. Bunun nesi seksiydi?

Neyse ki yüzüme yapılan bu saldırı başladığı gibi bitti. *Bunu bir kenara yaz, Rae. Muhtemelen seks de öyle olurdu.*

"Bugün harika vakit geçirdim," derken elleri hâlâ üstümdeydi.

"Ah… evet." Geri çekildim ve onu da kaldırıma ittim. "Valerie'ye teşekkür etmek için sabırsızlanıyorum." Elbisemi bir kez daha düzeltip ona iki elimle "çok iyi" işareti yaptım.

Ardından arabaya binip kapıyı hızla kapattım.

Yirmi dakika sonra Posh'tan içeri girdiğimde Sarah ciyak ciyak bağırıp sarıldı bana. Sanki ben Batman, o da Alfred'miş gibi, hemen kokteyl bardağında soğuk bir şey verip omzumu sıvazladı.

"Yazık sana," deyip o kıpkırmızı dudaklarını büktü.

"Sana borçlandım," dedim ve etraftaki otuzlu yaşlarında olmayanların ritmine ayak uydurmaya çalıştım.

Bu grubun *en yaşlısı* sonsuza dek ben olacaktım galiba ama umurumda değildi. Müziğin artan sesiyle birlikte elbisem bir o yana bir bu yana uçuşuyor, Beyonce klibindeymiş gibi yapıyordum. Muhtemelen gerçekten de öyle görünüyordum.

Tam ritmimi bulmuşken, kollarım dalgalı denizde boğuluyormuşum gibi sağa sola savrulurken grubun en uzun boylusu bana doğru gelmeye başladı.

Sarah gülümsedi, hareket ettikçe bileziklerinin mor ışıltısı parlıyordu. Birkaç metre ötede dans ediyordu, *sırrın bende* der gibi göz kırptı.

Gülüp kafamı salladım ben de.

Kendimi tamamen adama bıraktım, dansımız büyüleyiciydi. Sanki ayaklarımızdan buram buram duman çıkıyordu. Dans pisti adeta seks ve Abercrombie kokuyordu. Alkol miktarı etraftakileri gördüğüm en güzel insanlarmış gibi gösterecek kadar bol, ışıklar da bir o kadar kısıktı.

Otuz dört yaşında değildim, o da (muhtemelen) reşitti.

"Ben Harrison," diye kulağıma eğildi, ben de o kocaman dudaklarına parmağımı bastırdım. İki mükemmellik abidesi gibiydik.

"Konuşarak bu anı mahvetmeyelim," diye bağırdım müziği bastırmaya çalışarak.

Kahkaha atıp beni hızla döndürdü. Harrison'ın arzusuyla yanıp tutuşmaya başlamıştım.

Gözlerimi kapattım, arkamda vücudunu bir aşağı bir yukarı hareket ettirişini hissediyordum.

Gülümsedim.

Tipik bir pazar gecesiydi işte.

Nihayet eve gittiğimde Billie kendini kaybetti, yerinde duramıyordu. Hiç istemiyordum ama onun da yürüyüşe ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu yüzden hemen üzerime bir şort ve tişört geçirip sanki muhteşem bir köpek annesiymişim gibi civarda onu dolaştırmaya çıkardım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ay o kadar büyük ve parlaktı ki ışığı yoldaki su birikintilerine vuruyordu. Neredeyse gözlerimi siper etmem gerekti, tabii bunda ayın parlaklığından ziyade sadece içkiden oluşan akşam yemeğimin de payı vardı.

Eylül ayında akşamları çok daha serin olduğundan yürürken kollarımı ovuşturdum.

Keşke Jesse'yle dans etseydik.

Hiç etmedik.

Birlikte çok fazla zaman geçiriyor değildik ya da ne bileyim, boşanma işleminin sonunu getirememişti ama dans ettiğimize dair bir anımız olması güzel olurdu. Bu aptalca düşünceler hemen gözlerimi yaşarttı, kendimi gezegendeki en insanlık dışı yaratıkmış gibi hissediyordum.

Utanç yürüyüşünden daha kötü ne olabilirdi ki?

Kakasını bir türlü yapmayan köpeğinle birlikte sabahın üçünde apartman binasına girmek olabilirdi mesela.

"Sıç artık Billie, sıç!" diye fısıldayıp yüzümü kollarımla silerken, bu tablonun ne kadar komik göründüğünü düşünüp bir deli misali kıs kıs güldüm.

En azından annem hayatta değil, bunu görmeyecek; babam da zaten yeni estetik mucizesi prensesiyle meşgul, Florida'ya asla gelmez.

Bu, beni daha da güldürdü.

"Kim bununla uğraşmak istemez ki?" diye düşündüm. Belki de sesli dile getirmiştim. Gerçekten bilmiyordum.

Tek bildiğim, Billie'nin sonunda başardığı, bir poşet köpek boku taşıdığım ve dişlerimin soğuktan zangırdadığıydı. Tabii Jesse'nin artık şişman olmasından da son derece memnundum ama keşke o zamanlar dans etme şansımız olsaydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Çantamdan telefonumu çıkardım, neyse ki bu sefer eve getirmeyi unutmamışım.

İki cevapsız arama –biri Valerie'den, diğeri Quinn'den– bir de mesaj vardı.

Bay Dil: Güzel bir geceydi, bir dahakine yemek yiyelim.

Gülümsedim, Billie de durmuş bana bakıyordu.

"Keşke ben de senin gibi kendimi yalayabilsem. Sen benim kahramanımsın," diyerek kucakladım onu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 2

Arabayı öncelikli yerime, çöp kutusunun yanındaki boşluğa çektim. Daha doğrusu, araba trafiği sırasında ulaşabildiğim ilk yer burasıydı, neredeyse her sabah öyle yapıyordum. Başımdaki ağrı hazırlanmamı yavaşlatmıştı ama toparlandım. Bir avuç Tylenol'un halledemeyeceği şey yoktu.

Camry'mden inip ceketimi düzelttim. Hava İspanyolca öğretmenimin aksanı kadar bozuktu. Arkadan aldığım çantalarımı omzuma geçirip –Tanrım ne vardı bu çantada böyle?– Cadillac SUV arabasındaki Dr. Her Kimse'ye bir bakış attım.

Ona el sallayıp –*bir şey değil*– Benz'ler, BMW'ler, Land Rover'lar ve Porsche'lerin arasından *tıkır tıkır tıkır* yürüdüm. Belki de sadece hayal görüyordum, fakat inanın anne babaların D&G güneş gözlüklerinin ardındaki bakışlarının beni sabah güneşi gibi kavurduğunu hissedebiliyordum. Arabaların camları renkli olduğundan hangi öğrencilerin ebeveynleri olduklarını anlayamıyordum.

"Günaydın, Rae!" diye seslendi aslan yeleli saçlı kadın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adı neydi? Quinn'le birlikte ona Aslan Yeleli Kadın adını takalı o kadar uzun zaman olmuştu ki gerçek adını hatırlamıyordum, birazdan hatırlardım herhalde. Müzik programıyla ilgili bir şeyler yaptığını ve beyaz polyester pantolonlara özel bir eğilimi olduğunu biliyordum. Ah şu İşçi Bayramı kuralları!

Trafik akışını kontrol ediyor, sanki sadece öğretmenleri değil bir de valeleriymişiz gibi çocukların araba kapılarını açıyordu. Burada oluşunun tek sebebinin binaya girişimi daha da sinir bozucu hale getirmek olduğuna emindim.

Kinayeli bir tavırla el salladım, kimse sabah dokuzdan önce ağzını açmamalıydı. (Yoksa 11 miydi?)

Tatlı tatlı söylemesinin tek nedeni geç kaldığımı biliyor olmasıydı. Sahte elmaslarla süslü saatinde göz gezdirdim.

Fakat sonra kendimi kötü hissettim.

Belki yalnızca kibar davranmaya çalışıyordu ve "esas kötü" bendim.

Belki de benim geç kaldığımı bilmiyor ya da umursamıyordu, sonuçta onun da bir hayatı var. Sanırım bu sabah özgüven eksikliğim fazla mesai yapıyordu.

Tüm bunları yutup oyunu kuralına göre oynadım. "Henüz kahvemi içmedim!"

"Bence ihtiyacın yok! Zaten hep bir güneş gibi parlıyorsun!" diyerek tüm park alanını bu esprisiyle aydınlattı, gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Hafta sonun güzel geçti mi, Carol?" *Carol!* #bingo

"Ah evet," diye heyecanlandı. "O kadar çabuk geçti ki!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendimi kızıl saçlı bir çocuğun, babasının arabasından inmesine yardım ederken bulunca midem ağrıdı. "Adımına dikkat et," dedim.

Tanrım. Neler oluyordu?

Arka camdan babasına selam verip minik sevimli çocuğun başını okşadım. Zaten kızıl kafalara hep bir zaafım vardı.

Bu olgunluğu biraz daha devam ettirmem gerekiyordu… en azından Carol'dan kurtulup sınıfıma, kendi işime, çocuklarıma sığınıp diğerlerinin o yargılayıcı bakışlarından uzakta kendi başıma kalana kadar. (Ya gerçekten bana bakıyorlardı ya da ben öyle görüyordum çünkü kafayı yemiştim.)

İşte çocuklarla çalışıyor olmanın güzelliği buydu. Aptalca şakalarıma gülüp tüm tuhaflıklarımı ciddi ciddi takdir ediyorlardı.

Ne başkasının olmam gerektiğini düşündüğü kişi gibi davranmak ne de onları etkilemek zorundaydım; onlar zaten mutlu, sevecen ve etkilenmiş vaziyettelerdi.

"Of… Pazartesi." SUV marka aracının kapısını kapatmadan önce daracık taytlı başka bir anneye daha el salladım. Sonra Carol beni parti planlama komitesine dahil etmeden onu ardımda bırakarak hızlıca merdivenleri çıktım.

Koridorda Deborah'nın sesi yankılandığında sınıfa eşyalarımı bırakıyordum.

Pazartesi Sabahı Toplanması'nda nutuklarına başlamıştı çoktan. Aman ne güzel.

Sarah, "Naber kız!" diye kapıda belirince neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Saçını atkuyruğu yapmıştı, elinde ko-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

caman bir şey tutuyordu; bu sabah, benim Slovenya Usulü Duş dediğim şeyi yaptığını görebiliyordum (Yarı Slovenya Usulü desem daha doğru).

"Kendine gelmene sevindim!" Kalçasını benimkine değdirip parmaklarını başının üstünde şıklatarak kulüpte yaptığımız beyazkız dansının aynısını yaptı.

Geri çekildim. "Sanırım bugün 'Bayan Wallace'ın migreni tuttu' türünden bir gün olacak. 'Işığı açmak yok, konuşmak da yok. Ben masamın çekmecelerine kusmamaya çalışırken siz de en sevdiğiniz orman hayvanlarını çizin.'"

Keşke. Ama işimi seviyordum.

Hem altı yaşındaki çocuklar ağızlarını şişme bebekler gibi kapalı tutabilirlerdi; bu yüzden, midem guruldasa da okuma, yazma ve aritmetik yaptırmaya devam edecek, kusmamayı ümit edecektim.

"Buna değmedi mi? Adam cidden seksiydi."

Altın sarısı saçları, hayata dair yirmi-altı-yaş bakış açısı benim için fazla iyiydi fakat ne yazık ki *Tiffany'de Kahvaltı* gözlüklerimi çıkarıp gerçekleri görmem gerekiyordu.

Kendime gelip tekrar konuşana dek üçüncü sınıfların koridorunu, çeşmeyi ve kütüphaneyi geçmiştik.

"Yani, değdiğini söyleyemem," dedim konferans salonuna doğru ilerlerken. "Parti kızı olmadan da yaşayabilirim. 'Sence o kaç yaşında?' Bu ne şimdi? Kesin artık."

Omzuma vurup, "Ah, hadi ama. Kimse aslında otuz dört olduğunu anlamaz. Takıl, gitsin!" dedi.

Aslında derken öyle bir vurgulamıştı ki kendimi söylenmemek için zor tuttum. Ya da belki de bunun sebebi her yerin tahta kalemi ve cam temizleyicisi kokmasıydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Öyle düşünmeseler bile bu, doğru olmadığı anlamına gelmez. Sadece… artık bu boktan şeyi yapmak istemiyorum." Kapının eşiğine geldiğimiz sırada bunu o kadar sesli söylemişim ki tüm okul ağızları bir karış açık bana bakıyordu.

Aman, sanki daha önce hiç *bok* diye bir kelime duymamışlardı.

Müdüre manasızca gülümsedim. "Hafta başındaki şu her zamanki *Cehennem Silahı* yorumlarından biri… değil mi Deborah?" Kollarını alaylı bir şekilde iki yana açtı. "Öyle değil mi?" Boğazımı temizledim.

"Günaydın hanımlar. Biz de tam bitiriyorduk," dedi Deborah memnuniyetsiz bir baba gibi.

Bakınca, kıyafetleriyle de bir nevi baba gibi görünüyordu.

Her bedenden, her şekilden bir grup kadın minik masaların etrafında Play-Doh oyun hamuru gibi oturmuşlardı. Marj Raynor'ın poposu sandalyeyi kaplamıştı, minicik sandalyenin böylesi bir ağırlığı taşıyabilmesi büyük ustalık doğrusu.

Aramızda sadece iki erkek vardı; geçen hafta gelmeye başlayan yakışıklı yedek öğretmen ve Wesson Akademi'nin bilgisayar ve teknik zımbırtı uzmanı Cliff Jones. Gazetesinin arkasına saklanmıştı ve hâlâ annesiyle yaşayan elli altı yaşındaki biri için fazla şık görünüyordu.

"Şu birinci sınıfların oynayacağı oyun nasıl gidiyor?" dedi Deborah bana bakarak.

"Hâlâ dekora yardımcı olacak gönüllüler arıyorum, en son e-posta attığım ebeveynler caydılar ama endişelenme, ben hallediyorum."

Elbette hallediyordum. Kahrolası şeyi ben yazmıştım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İçeri girerken selam verdim, hem doğru olan buydu hem de böylelikle odayı isteksiz kıkırtılar doldurmuştu. Şu yakışıklı öğretmen bile bana sırıttı.

Valerie ve Quinn de kahve makinesinin yanındaki masada başlarını iki yana sallayıp kıkır kıkır gülüyordu. Perşembe günkü provayı ben unutmuş olsam da onların unutmadığını biliyordum. Zaten liseden beri beni hep kurtarmışlardı.

Deborah'nın toplantıyı bitirmesiyle, hayata küsmüş yaşlı kadınların geri kalanı da tek sıra halinde çıkarken parfüm kokusu hafızalardaki yerini almış oldu. Ben ise Muppet'ların koca, kahverengi, öcü kılıklı olanı gibi, arkadaşlarıma doğru yürüyüp onlara üniversiteli kızlar grubu havasında öpücükler kondurdum. Sarah şimdiden ikinci fincanını alırken ben tohumlara bakıp kavrulmuş kahvelerden hangisinin daha etkili olacağına ya da beni insana benzeteceğine karar vermeye çalışıyordum.

"Eee, nasıl geçti?" Quinn'in sesi cansızdı, dalga dalga siyah saçları *Açlık Oyunları*'ndaki Katniss Everdeen'inki gibi arkada sıkıca örülmüştü.

Kahve makinesine vurup duruyordum; sanki bu, Sarah'yı hızlandıracaktı.

Belli ki o da gece eve geç gitmişti. "Ty'dan hoşlanacağını biliyordum!" Valerie heyecandan yerinde duramıyor, yeni adım atan bir bebekmişim gibi sevinçle alkışlıyordu.

Sonunda Sarah'nın işi bitti ve onu iteleyip yolumdan çektim. Bay Dil'in adı geçince sinirlerim iyice bozulmuştu.

"Artık arkadaş falan değiliz," dedim yüksek sesle.

Valerie o pırıl pırıl ceylan gözlerini kırpıştırıp bana baktı, tezgâha yaslandım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani... Mike'ın golf arkadaşı. Otuz dokuz yaşında, bekâr. Mükemmel biri. Ne istediğini anla…"

Kâküllerinin ardına gizlenen damarlardan birinin patlamak üzere olduğuna emindim.

Gözlerimi kapattım. "Canım, birinin sırf bekâr ve belli bir yaşta olması… onu harika bir sevgili yapmaz."

Valerie temkinli davranmayı bırakıp üzerime füze yağdırmaya başladı. "Nesini beğenmedin?" dedi kollarını kavuşturarak.

Acısını parmaklarımdan çıkarmaya başladım. "Nereden başlamamı istersin? Tamam geldi, buluştuk." Bir yandan da kahvemi dolduruyordum.

"'Ben Ty bu arada' Bu arada derken? Biriyle böyle mi tanışırsın? Ayrıca on yaşındaki çocuklar gibi boğazlı spor ayakkabılar giymişti."

"Yani?" dedi Quinn o muhteşem Kylie Jenner dudağını büzerek, ama bir sürtüğü andıran bakışları tam bir Kim Kardashian'dı.

"Ayrıca kedisi varmış, düşünsene Valerie." Tüylerim ürperdi.

Minik keklerini bitiren Sarah bir kahkaha attı. "Pisi pisisi* olan bir adam… Daha ne denir ki?" Bana da bir kek attı, bir beşlik çaktık. Tabii benim çok sevgili otuz dört yaşındaki lise arkadaşlarımın sert bakışlarından kurtulamadı.

"Iyy, bu kelimeden nefret ediyorum." Quinn suratını ekşitti, ama o yarı Dominik hatlarıyla yüzünde öyle yumuşak bir ifade vardı ki çok da kızmış gibi görünmüyordu.

* Pussy, kadın cinsel organı anlamına da gelir. (ç.n.).

"Ben de," diye araya girdi Sarah, "ama ne dememi istersin?"

"Hiçbir şey. Tam olarak hiçbir şey dememeni yeğlerim. Senin ya da bir başkasının artık bu konu hakkında konuşmasını istemiyorum." Valerie cevap verirken gözlerini açma zahmetine bile girmemişti. Dolgun saçlarını savurdu; şampuan reklamından çıkmış gibiydi.

"Ayrıca berbat öpüşüyor. Korkunçtu." Fincanıma döndüm.

"Öpüştünüz mü?"

Sanki Valerie'ye adamın o iğrenç pisi pisini ateşe attığımı söylemiştim.

"Şimdi de yedinci sınıftaymışız gibi konuşmaya başladın," diye kıkırdadım. "Şöyle açıklayayım, yüzüme saldırdığında kusasım geldi. Dudaklarımı falan yaladı. Kim yapar ki bunu?"

"Garipmiş," dedi Sarah. İçli bir şekilde *mımm...Hımm* çekti ama tam becerebildiği söylenemezdi; yüzü, elime tutuşturduğu süt tozundan daha beyaz olmuştu.

"Evet, teşekkür ederim!" dedim tam üstüne bastığını göstererek.

"İyi de bana tam senin aradığın adammış gibi geldi." Valerie'nin uzun parmakları bile benim ve beklentilerim karşısında ne yapacaklarını bilemiyor gibi uzanmıştı. "Hiç evlenmemiş de…"

"Otuz dokuz yaşında ve hiç evlenmemiş mi? Bir nedeni vardır, Val. Her zaman bir nedeni vardır. Boşanma olayına da karşı değilim. Huhu, evli olduğum zamanları hatırlıyor musun? *Evraklarını gördüğüm sürece, duruma bakarım."*

"Nesin sen, Gestapo falan mı?" Quinn'e bakıp güldü ama Q şenliğe katılacağı zamanı iyi biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaşımı kaldırıp tehditkâr bir bakış attım ama geçiştirdi hemen.

"Sonra ne yaptın?" Quinn tekrar bizi mevzuya döndürdü. "Sarhoş olup yattın mı onunla?"

"Yok artık, hayır." Bir elim göğsümde, üfleyip püfledim. "Bu ne zaman oldu sanıyorsun, bir ay önce falan mı? Aman ya!" *Hayret bir şey,* der gibi elimi savurdum. "Her olgun kadının yapacağı şeyi yaptım. Sarah'ya mesaj attım, o da 'acil durum' çağrısı yaptı."

"Acil durum çağrısı derken?" Quinn ateş püskürüyordu.

Geçiştirdim. "Ona kendini iyi hissettirecek ne varsa yaptım. Bakın gerçekten kibardım, hatta kırk dolar bıraktım…"

"…Sonra Sarah beni alıp dansa götürdü. Gecenin geri kalanını da bir duvara mıhlanmış bir şekilde yakışıklı bir İngiliz ile geçirdim."

"Hayatımın aşkı," dedim duygusuzca. "Bakın, üzgünüm ama artık lütfen çöpçatanlık falan yapmayın. Sizin bana uygun gördüğünüz ideal erkek *benim* ideal erkek anlayışıma pek uymuyor."

"Senin ideal erkek anlayışın Jason Segel."

"Yani?"

Quinn havaya bakıp başını iki yana salladı. "*Tanrım.*"

"O kadar da uçuk değil. İkimiz de yazarız mesela…"

"O bir film yıldızı ve çocuk kitapları yazıyor. Seninse henüz bir ajansın dahi yok."

"*Sen de mi Brütüs*?" Elimdeki kaybolmaya yüz yutmuş yarayı kaşıyıp dudağımı büktüm. "Son taslağım bitmek üzere. Bir konferansta falan karşılaşma olasılığımız o kadar da zor değil…"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerini kırpıştırdılar. Sadece Sarah o mavi gözleriyle gülümsüyordu.

Valerie başını ellerine gömmüştü. Val'in sırtını sıvazlayan Quinn'in bir buçuk karatlık taşı tepemizdeki ışıklara göz kırpıyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi Val nihayet başını kaldırıp şöyle bir silkelenerek.

"Benden ayrılıyor musunuz?" Kahveme biraz daha şeker ekleyip karıştırdım.

Valerie ayaklandı. Gölgeli saçları mükemmelce omuzlarına dökülüyordu. "Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz?"

Gözlerimi devirdim, çocuk değildim. "Dokuzuncu sınıftan beri."

"Peki, bu süre zarfında kaç erkekle çıktın?"

Nemlendirici sürdüğüm dudaklarımın bir köşesini ısırıp, parmaklarımla sayıyormuş gibi yaptım. "Dokuz yüz… yetmiş dört?"

"Biraz ciddi ol," dedi Val.

"Biliyorum çok fazla," dedim.

Quinn kahvemi mükemmelleştirdiğim anı bölüp beni elimden tuttuğu gibi diş hekimlerine ayrılmış lobiye götürdü.

"Bu bir müdahale mi?" Popomu sandalyeye çarpınca homurdandım.

"Boşandıktan sonra her şeyin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Daniel da…" deyip gözlerini kaçırdı. Sesi öyle yumuşaktı ki sanki çıldırmış birini sakinleştirmeye ya da vahşi bir hayvanı yatıştırmaya çalışır gibiydi. "Ben de aynı dönemden geçtim. Hemen ardından Avrupa'da geçirdiğimiz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaz tam da ihtiyacım olan şeydi. Hem sonrasında Jesse'yle yaşadıkların…" Dudağını büküp bir an duraksadı. Jesse, bu dostluğun Voldemort'u gibiydi aslında, adını çok sık telaffuz etmemeye çalışırdık.

"Biliyoruz henüz atlatamadın…"

Gözüm seğiriyordu.

Eğer beni sınıfın önünde ağlatıp öğrencilerime malzeme verirse –çünkü tek uğraşları buymuş gibi her şeye atlıyorlar– incecik boynunda duran inciyi çekip koparacaktım.

"Yeter artık, buna bir son vermelisin," diye devam etti. "Valerie ve ben sadece senin iyiliğini istiyoruz. Senin de bizim kadar mutlu olmanı istiyoruz."

Bu arada bozulmuş ojelerimi inceliyordum.

"O halde bir kadının sabah kahvesine engel olmamalısınız," dedim sırıtarak, sinirlendiğimi belli etmemeye çalışıyordum.

Ne kadar mutlu olduklarını düşünüyordum bir yandan.

"Biz çok şanslıyız." Bir anda ses tonu yükseldi. "Şaka mı yapıyorsunuz? Bunca yıldır hâlâ arkadaş değil miyiz? Aynı okulda öğretmenlik yapmıyor muyuz? Biz bir takımız. Bu yüzden…"

"Hayır, hayır, hayır," diye ayaklandım.

"Evet, evet, *evet."* Valerie direkt suratıma bakıp, "Geç otur şuraya," dedi.

"Seni düğünümde görmek istiyorum," dedi Quinn. "Hayır diye bir cevap kabul etmiyorum."

Sonunda esas meseleye gelmiştik.

Gözlerim duvara mıhlanmış kalemtıraşa kaydı. Şu an ben de kendimi mıhlanmış hissediyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"En son gittiğim nikâhta panik atak geçirmiştim, üstelik benim nikâhım da değildi. Seni çok seviyorum Q, biliyorsun ama…"

"O zaman bu kez benim için katlanacaksın."

Bakışlarında öyle bir umut vardı ki içime dokundu, gözlerim yine seğirmeye başladı.

"Bu kadar da değil." Valerie burnunu karıştıran öğrencilerinden birini azarlıyormuş gibi parmağını salladı.

"Birinci sınıflar bizi bekliyor…"

"Nikâha biriyle gel ama gerçek biri olsun. Jason Segel değil. Barbie'nin arkadaş grubundan, yirmilerinde biri de olmasın…" dedi Sarah'yı işaret ederek.

"Hey!" Sarah gülerek kapıya doğru giderken iki eliyle hareket çekti. "Kendi başınasın güzellik," dedi ve öpücük atıp çıktı.

"Onu bulmak için sadece beş haftan var, biz de sana yardım edeceğiz tabii."

"Geçen geceki yardımınız gibi mi?"

"Yok. Artık bu işlere girmeyiz," dedi Quinn.

Kulak kabarttım. "Dinliyorum."

"Aşkı yirmi birinci yüzyıl usulü bulacaksın."

İçim daraldı, düşünüyormuş gibi havaya baktım. Altdudağımı ısırıp, "organik markette mi?" diye sordum.

"İnternette."

"Daha doğrusu Spark uygulamasında." Valerie, Spark ondan sorulurmuş gibi gururla araya girdi.

"Ah, iğrenç." Yaslandığım sandalye gıcırdadı. "Zaten denemiştim onu ben. Sadece eşcinseller vardı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O Glitter'dı, aptal."

"Profilini birlikte oluşturmalıyız…"

"Of Tanrım," diye kafamı salladım. "Eğer evet dersem şu kahveyi huzurla içebilir miyim?"

"Evet," diye atladı ikisi birden, sanki on birinci sınıftaydık ve beni baştan yaratmalarına izin vermiştim.

"Tamam, yapacağım," dedim. "Şimdi yolumdan çekilin. Eğitmem gereken genç beyinler var da."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bölüm 3

Öğrencilerime bakıp gülümsedim. Çoğu sessizce lak lak ederken Ollie Oswald nedense kendi kendine mırıldanıyordu. Bu sabah sanatsal etkinlik için ekstra zaman verince hepsi ulusal bayrammış gibi mutlu mesut bir şeyler çizmeye çalışıyorlardı.

Harika.

"Bayan Wallace, bakın ne yaptım!" dedi Dylan kasıla kasıla yürüyüp şaheserini göstererek.

"Bu… bir fil mi?" Daha çok kocaman gri bir penise benzeyen şeye bakakalmıştım.

"Tıpkı geçen hafta okuduğumuz gibi!" Zavallı şey, fili tanıdığım için gözleri parlamıştı.

Alıp duvara asmak istedim –gerçekten– ama kovulmak da istemiyordum.

"Harika görünüyor, dostum. Çok teşekkür ederim!" dedim koluna hafifçe dokunarak. "Benim için geçen derstekinden farklı bir hayvan daha çizer misin? Bir aslan mesela…"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya da zürafa?" Yüzü sevinçle parladı.

Birkaç dakika sonra bana göstereceği sarı ve turuncu benekli penise benzer şeyi düşününce alttan alta sırıtmadan edemedim.

"Kulağa hoş geliyor tatlım. On beş dakika sonra matematiğe başlıyoruz," diye tüm sınıfa duyurdum o sırasına otururken.

Çocuklar mızmızlandı, ben kıkırdadım. Her zamanki gibi.

Sonra telefonumu aldım.

Ben: Deborah'nın idare asistanı olarak iş tanımında "Kahve Görevi" olmadığını biliyorum, fakat kaç yıllık arkadaşız. Hem bir keresinde senin çocuklara göz kulak olmuştum. Bugünkü halime baksana:

Minik köpek yavrusu filtreli bir *selfie* çekip okulumuzun annesi Ida'ya gönderdim. Üç saniye geçmeden telefonum çaldı.

Ida: Birazdan ben de başka bir şey yollayabilirim sana. Sıkı dur. ;)

Ben: Tanrı Amerika'yı korusun.

Ida: Neyse ki seni severim.

Sonraki on dakika bilgisayarımın ekranına kilitlendim. Eserimin sonunu getirmeye çalışıyordum. Tüm sözcükler birbirleriyle uyumluydu, tabii şu ORGAZM ya da MEME UCU gibi kovulmama sebep olabilecekler hariç. Bunlar altmış punto büyüklüğünde parlak neon ile vurgulanmış gibiydi.

Ya da belki de bana öyle geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tık tık," diye bir erkek sesi geldi kapının öbür tarafından. Yakışıklı yedek öğretmen o çocuksu gülümsemesiyle koridorda duruyordu.

"Çalmasa mıydım acaba?" Gülüp, gidiyormuş gibi yaptı.

"Bay Greene!" dedi sınıf neşeyle.

Geçen hafta beden eğitimi öğretmeninin yerine girmişti, ismini oradan mı biliyorlardı?

"Benim için mi… Bay Greene?" Elindeki Wesson Akademisi kupasını işaret edip, elimi güneyli zengin kadınlar gibi göğsüme götürdüm.

Peri tozu yutmuş gibiydim. Ida, bir fincan kahveyle birlikte yakışıklı yedek öğretmeni göndermişti, onu çok seviyordum.

Bir kenara yaz: Şu kadına sevimli bir şey al. Lilly Pulitzer'dan bir elbise olabilir mesela.

"Adım Nick," deyip, esmer teninde parlayan çizgili tişörtüyle çekingen bir adım attı.

"Kahve işini size mi verdi Ida? Hiç adil değil." Sesim cilveli çıkıyordu. Kes şunu Rae.

"Radcliffe'in yerine geldim, üçüncü sınıflar için İspanyolca vakti de gelmiş, dolayısıyla…"

"Ida verdiğimiz paraya değsin istiyor galiba."

"Kesinlikle." Gamzeleri iyice belirdi, beni bu çocuğun tehlikeli olduğuna ikna eden sevimli, masum, iki davetkâr çukurcuk gibiydiler.

"Bayan Wallace?" diye seslendi bir kız.

"Evet?" diye cevap verdim ama dönüp bakmadım.

Kupanın etrafını çevreleyen o uzun, tüysüz parmaklarına göz attım. Yüzüğü yoktu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu kız neyi yanlış yaptı?" diye sordu kız.

Hiç huzur yok ki, der gibi bir bakış attım ona. Fakat arkamı döndüğümde saçları iki yandan örülmüş, küçük, sevimli Lorelei Hunter'ın, bilgisayarımın yanında İngiliz springer spaniel köpeği gibi kafasını kaldırmış öylece durduğunu gördüm.

kulağı sağır eden plak gıcırtısı

Minik parmaklarıyla ekranı gösterdi. "Burada kızın poposuna şaplak atıldığı yazıyor. Annem ve babama göre şaplak atmak çok kötü bir şey… Ayrıca burada kızın yaramaz olduğu söyleniyor ama yine de bunu hak etmek için ne yapmış olabilir, merak etmiştim de…" Sanki her an ağlayacaktı...

…Ben de öyle.

Ağır çekimle ilerleyen bir savunma oyuncusu gibi masama yöneldim. Arka plandaki canavarımsı *HAYIIIRRR* sesi de bu sahneyi tamamlıyordu. Önüme çıkan birkaç masayı geçip nihayet suç aletine ulaştım. Tuttuğum gibi can havliyle üstüne abandım. #kıymetlim

Nick'e ve sınıfa dönüp, "Bu bir hikâye," dedim. Ceketimi düzeltip bozulan saçımı toparlamaya çalıştım. "Ebeveynlerinizi ve öğretmenlerinizi dinleyip kurallara uymanın önemi üzerine bir hikâye."

Aynen öyle

"Aksi takdirde popomuza şaplak mı yeriz?" diye sordu Lorelei.

"Öğretmenlerin bize vurmaya hakkı yok…" diye dayılandı Grayson.

YÜCE TANRIM, ÇOCUKLAR… ŞAPLAK DEMEYİ BIRAKIN!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elimi alnıma götürdüm, baş ağrım nüksetmişti. "Elbette öğretmenlerin… böyle bir şey yapmaması lazım. Bu konuda endişelenmenize gerek yok çocuklar. Kimse kimseye vuramaz."

Nick karşıdan gözlerini bana dikti ve kahkahalara boğuldu.

Ben de kıkırdamaya başlamıştım, vücudum sarsılıyordu ama bu muhteşem adamın önünde kahkaha atmamaya çalışıyordum.

Çocuklar mı? Çoktan katılmışlardı. Tam olarak neye güldüklerini bile bilmiyor, sadece biz gülüyoruz diye onlar da aynısını yapıyordu; bu durumu toparlamam lazımdı.

Hem de hemen.

"Kızlar ve erkekler…" Bir el hareketimle susturdum onları. Abra kadabra SESSİZ OLUN.

Ben bile etkilendim.

"Daha önce izin almadan yanınızdakinin ya da benim bilgisayar ekranıma bakmak konusunda ne demiştim, hatırlayan var mı?"

"*Sakın yapmayın,*" diye bağırdılar hep bir ağızdan.

"Doğru."

Arkadan bir el kalktı.

"Evet, William?" En öndeki sıraya oturdum ve geçen haftanın heceleme sınavını yelpaze niyetine sallamaya başladım.

Sıcak mı oldu burası?

"Bize hikâyenizi biraz daha anlatır mısınız?"

"Ah evet," dedi Nick, tüm sınıfın sahibi edasıyla arkadaki kitaplığa yaslandı. "Kesinlikle ben de dinlemek istiyorum."

Dik dik bakarak gülümsedim. Rahatlamak için derin bir nefes aldım. "Tamam, elbette. Ne bilmek istiyorsunuz?" Na-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıl olsa hemen şimdi burada bir şeyler uydurabilirdim, hiç sorun değildi.

Her daim kırmızı dudaklı Jimmy'nin eli neredeyse tavana değecekti, ismini söylememe bile müsaade etmedi. "Hikâyede başka ne var?"

"Evet, Bayan Wallace." Nick bir yandan da kahvemi içiyordu. Bacak bacak üstüne atarken baldırlarındaki kaslar öyle belirgindi ki... "Mesela merak ediyorum... bu hikâyede renkler var mı?"

Şaşkınlıkla gözlerim kısıldı, çocuklar da bu fikirle coştular.

"Bence pembe de eklemelisiniz!" diye ekledi kızlardan biri. Dikkatim dağılmıştı, adrenalinim de artık alarm vermeye başladığından kimin konuştuğunu görmedim.

"Mavi?" diye sordu bir başkası.

"Neden olmasın?" dedim.

Aslında kahve değil de votka istemeliydim.

"Peki ya gri?" diye seslendi arkadan Nick.

Ona bakıp kaşımı kaldırdım. Acaba şu fil resmini de görmüş müydü?

Devam etti, ne kadar eğlendiği yüzünden belli oluyordu. "Yani grinin kaç tonunu hikâyenize koyabilirsiniz, Bayan Wallace? 49? 51?"

Sınıf zıvanadan çıkmış durumdaydı. Pes edip hızlıca Nick'in yanına gittim.

"Ver şunu bana." Kupayı tuttuğum gibi elinden aldım. "Başımı belaya sokmak mı istiyorsun?"

Yüzünü buruşturup düşünceli bir edayla parmağını çenesine götürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana öyle geliyor ki… burada benim yardımıma ihtiyacınız yok."

Kocaman gülümsemesiyle kapıya yöneldi, tam çıkacakken dönüp parmağını şıklatarak, "Bu arada… Deborah bu sabah birinci sınıfların oyun provası için size yardım etmemi istedi, o yüzden gelmiştim," dedi. Bir yandan da cebinden bir kâğıt çıkarıp numarasını yazdı. "Daha önce liselerde benzer bir şey yapmıştım, sizinle çalışmak benim için bir zevk olacak."

Cevap vermeme fırsat vermeden kâğıdı elime tutuşturdu, tekrar gülümseyip gitti.

"Hadi canım!" dedi Valerie şakayla beni iterek. Piknik masası yerinden oynadı, Quinn'in çayı neredeyse dökülüp iPhone'unu mahvedecekti.

"Yemin ederim." O sırada önüme çıkacak her şeyin üzerine yemin edecek gibiydim. "Hem," dedim Quinn'in kolunu yakalayarak, "yüzüğü de yoktu."

"Ama eminim kız arkadaşı vardır." O muhteşem pembe tırnaklarını telefonun ekranında gezdiren Quinn, Twitter'da geziniyordu. Sonra hiçbir şey olmamış gibi, "Biraz da kızlara izin verin," diye bağırdı atlıkarıncayı gereğinden fazla işgal eden erkeklere.

"Bir tür kulüp mü bu? Siz evliler, bekâr arkadaşlarınıza işkence edebileceğiniz toplantılar falan da düzenliyor musunuz? Nereden biliyorsun hayatında biri olduğunu?"

Bana bakarak, "Ida söyledi," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Başımı aşağı yukarı salladım. "Meşru kaynağımız Ida her haltı bilir. Dur şuna bir mesaj atayım. Bakalım…"

Ben: Bay Greene?

Üç saniye sonra.

Ida: Sevgilisi var.

"İşte böyle." *Aman boş verin* tarzında bir hareket yaptım. "Artık odaklanalım. Burada benim sosyal hayatımı dalga konusu yapmak için toplandık sanırım… Hem benimle dalga geçip hem de vakit öldüreceğiz desek daha doğru olur. Kimler benimle?" Yumruk çakmaları için elimi uzattım ama kimse oralı olmadı.

Valerie koluma vurup, "Sana Spark profili oluşturmak zaman kaybı falan değil. Aksine vakti iyi değerlendirmek olur," dedi.

Hımm. Kulağa hoş geliyordu.

"Pekâlâ, eğer bunu yapacaksak bari doğru düzgün yapalım," diye başladı Val. Bu konuda o kadar hevesliydi ki yüzümü kaplayan aptalca sırıtışa engel olamıyordum.

Bu kadının dört çocuğu (Mike'ı katarsak beş) vardı, yirmi beş kişiye öğretmenlik yapıyordu ama aptal arkadaşı yalnız mı ölüp gidecek diye düşünmeye vakit bulabiliyordu.

Ben olsaydım…

Boğazım kurudu.

Şöyle bir toparlandı, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi bankta bacak bacak üstüne atıp oturdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben olsaydım, onun yarısı kadar iyi bir arkadaş olabilir miydim acaba?

Bunun cevabını bir kenara bırakıp araya girdim. "Evet, evet, evet. Sorun şu ki bir köpek çiftliğinde hayatımı sürdürüyor olmaktan çok memnunum."

Quinn öyle bir güldü ki sesi arkalardan duyuldu. Hayatıma dair bu tespitime hep böyle tepki verirdi ve ne zaman bundan bahsetsem damarıma basıyordu.

"Kız haklı." Katılıyormuş gibi yaptı. "Kedi kadın olmaktan iyidir. Bu… daha yenilikçi."

"Kesinlikle. Köpek eğitmeni olacağım. Onlar da…"

Nate Tomkins, salıncaklardaki kırmızı boyayla aynı tondaki suratıyla aceleyle yanımıza geldi. "Kaç dakika kaldı?" Valerie kıkır kıkır gülüyordu.

"Arayı mı yoksa senin molanı mı soruyorsun?"

"İkisini de," dedi.

Saatine baktı, gün ortasını gösteriyordu. "İçeri girmek için on beş dakikamız var. Molaya gelince…" Güneş gözlüklerinin üstünden Nate'e baktı. "Charlotte'a kalem ya da herhangi bir şey fırlatmayacağına dair söz verir misin?"

Nate'in bakışları o minik, hiçbir zaman bağlı olmayan Sperry ayakkabılarına kaydı ve dudakları titredi, bu sorgu sualin harareti onun için fazlaydı. "Evet."

Valerie'nin sesi Mini Fare tonundaydı. "O halde sorun yok." Nate'in siyah saçlarını arkaya attı. Nate, Valerie fikrini değiştirmede hızla geri döndü.

"O halde." Yine işbaşındaydı. "Bir strateji belirlemeliyiz." Acil durum çantasının derinliklerinden adeta bu an için

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tuttuğu not defterini çıkardı. Üzerine kırmızı kalpler işlenmiş pembe, süslü bir şeydi.

"O da ne öyle?"

"Birisi kızların üçüncü yaş gününde getirmişti." Hışımla açtı ve sanki yeni doğan bebeğine bakar gibi baktı. "Zaten daha yazı bile yazamıyorlar, dolayısıyla yokluğunu fark etmezler." Attığım kahkahaya aldırış etmeden kalemi eline aldı. "Daha önce çıktığın adamlarla ilgili yaşadığın sorunları not etmiştim."

Sanırım Valerie'nin, tahmin ettiğimden daha fazla boş vakti vardı.

"Ah, gerçekten mi?" Defteri elinden kaptığım gibi incelemeye başladım. "'Mark Smoley bir narsistti' de ne?" Hepsine gözlerimi devirerek baktım. "Ne yani, ta lise yıllarına kadar gidecek miyiz? O zaman sonbahara anca biter bu."

Başını sallayıp onayladı. Valerie defteri alıp birkaç sayfa çevirdi. "Üniversite? Lisans sonrası?"

"Bu çocuklarla tanışmadın bile!"

Quinn saçının örgüleriyle oynuyordu. "Hep öyle derler zaten."

Onlar nereden başlasak, hangi başarısız ilişkim ya da sevgilim en kötüsüydü diye tartışırken, gözümün önüne Daniel geldi.

Uzun boyluydu, Jason Segel'ı andırıyordu.

Quinn benim beğendiğim erkeklere "kibar dev" derdi.

Bunun üzerine gülümsedim.

Onunla ilişkimi masaya yatırmamalarını umuyordum, bugün bu kadarını kaldıramayacaktım.

Ayrı olduğumuz altı yıl içinde Daniel aklıma pek gelme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di çünkü buna izin vermedim. Kız kardeşim resmen yıkılmıştı. Bunu nasıl yapabilirdim? Hem de yalnızca beş yıllık bir evliliğin ardından. Ama bunun tek bir cevabı vardı: Çok gençtim. Onun için Indiana'ya taşındığımda kendimi çok yalnız hissettim. Evet, yazmaya devam ettim ve öğretmenlik yapmak gibi bir derdim de yoktu. Fakat başkasının parasıyla yaşamak ya da yazmakta zorlandığım günlerde ağlayıp derdimi anlatabileceğim bir ailemin ya da arkadaşlarımın olmaması zalimce bir baskı yaratıyordu. Neden her zaman böyle hissettim bilmiyorum ama durum buydu.

Hep bir ağızdan *ona söyleyebilirdin* dediler. *Çekip gitmene gerek yoktu.*

Zaten her şeye bir cevapları vardı.

Ama biz böyleydik işte. Ayrıca artık onunla konuşamıyordum. Bilmiyorum. Aslında hep çocuk istemiştim ama nedense ondan çocuk sahibi olma fikri bana yaşam boyu çekilecek bir ceza gibi geldi. Bunu fark ettiğimde de gitmeye karar verdim, tekrar öğretmenliğe dönüp iki yıl boyunca Bridget'ın bodrumunda yaşama hayalim varmış gibi.

Tıpkı büyüme sancılarını en çok çektiğimiz yıllarda olduğu gibi.

İkisinin de elini tuttum.

"Ne yapıyorsun?" Quinn, Sam Hunt konserinde sırasını çalmışım gibi kaşlarını çattı.

"Verin ellerinizi sizi aptallar," deyip elimi uzattım.

Ellerini sıktım.

"Tüm bunlar saçmalık ama sizleri seviyorum. Biliyorsunuz değil mi? Bu işi bulmama yardım etmeniz, tüm saçmalıklarıma katlanmanız..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir süre sessizce durduk, derken Quinn ağlamaya başladı.

"Hayıır," dedim çantamdan birkaç mendil çıkararak. O muhteşem maskarası akacaktı ve telafisi olmayacaktı. "İşte bu yüzden en özel günümde senin de yanımda olmanı istiyorum," dedi Quinn burnunu çekip gözlerini silerken.

"Biliyorum." Omzunu okşadım. "Sadece şu düğün olayı olmasa… Nikâhta sana acayip bir şey alırım, ne dersin?"

"Tabii, sanki aynı şey." En yakındaki çöp kutusuna peçeteden yaptığı topu attı ve basket oldu.

"Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

"Oldukça iyi. Büyük işleri hallettik gibi. Ufak detaylar kaldı. Somon mu, tavuk mu mesela?"

"Kesinlikle biftek," dedim.

"Ne? Kırmızı et deyince nasıl tepki verdiğini biliyorsun!" deyip nefesini tuttu Valerie, Quinn yeniden ağlamaya başladı.

İki elimle ağzımı kapayıp, "Gördün mü? İşte bu yüzden orada olmamalıyım, inan bana," dedim. Örgüsüyle oynadım. Saçlarının uçları avuçlarımı gıdıkladı.

"Biraz uzaklaşmaya ne dersin?" Valerie kontrol listesini bitirmiş, esas konuya geliyordu.

"Tamam." Somurttum. "Şu Spark'ı indireceğim."

"Oley!"

Kontrol listeleri, esas konumuz… ve sinir bozucu alkışlar.

Etrafımı sardılar, yüklenme yüzdesi ekranda dolana kadar sessizce bekledik.

"Ooooh." Bir anda bir kız topluluğu belirip merakla bize doğru akın etmeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Telefonumu göğsüme bastırdım. "Evet, hanımlar?"

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Quinn'in sınıfından adını hiç hatırlayamadığım, dağınık saçlı bir kız.

"Stoklarımızı kontrol ediyoruz, piyasalara bakacak olursak ivme çok da umut verici değil."

Yeşil gözlerini kısarak suratıma öyle şaşı baktı ki sanki Svahilice konuşuyordum. "Piyasa mı?"

"Aynen öyle," deyip göz kırptım. "Hadi şimdi gidin, ara bitmek üzere zaten!" Elimde telefonumla onları kışkışladım. Sesleri duyulmayacak kadar uzaklaştıklarında tekrar işimizin başına döndük.

"Facebook profiline bağlanıyor, dolayısıyla bazı bilgileri otomatik olarak oradan alıyor," dedi Val.

"Evli bir kadına göre bu uygulama hakkında fazla şey biliyorsun," dedim kaşımı kaldırarak.

Kolumu çimdikledi, derken ekranımda bir şeyler belirdi.

Rae, 34.

"Bu, yarıştaki şansımı biraz azaltıyor sanki."

"Ne demek istiyorsun? Phil'le tanıştığımda otuz üç yaşındaydım ben de…" dedi Quinn.

"Benim yarışım yirmilik çıtırlara karşı. Tabii canım, çocuk oyuncağı," dedim homurdanarak.

"Ne istediğini bilecek yaştasın," diye karşı çıktı.

"Anlamı: Onları hizaya getirecek yaştayım. Ama erkekler bundan hoşlanmaz."

"Ty sevdiğini söylemişti…"

Neredeyse kolamı tükürecektim.

"Tamam, kötü bir örnek oldu." Valerie omuz silkip tekrar benim telefonuma odaklandı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Facebook fotoğraflarımı inceledik, anlaşılan Spark'a yalnızca oradan fotoğraf ekleyebiliyordun.

"Bir bakalım. Ben ve Billie...Billie ve ben... ben ve Miami Heat'in maskotu... ve yine ben ve Billie."

"Sürekli kendini ve köpeğini koyamazsın." Quinn kollarını kavuşturdu.

"Sırf sen hayvanları sevmiyorsun diye..."

"Ucube olarak anılmak istemezsin," dedi.

"Hımm... evet. Ama uzlaşalım. Benle Billie'nin bir fotoğrafı olsun. Anlaştık mı?"

Kafasını iki yana salladı, Valerie'ye döndüm.

"Bakın hanımlar, eğer köpeklerden hoşlanmazsa zaten ben de ondan hoşlanmam. O yüzden bir köpeğim olduğu konusunda açık sözlü olabiliriz."

"Tamam, anlaştık." Quinn tırnaklarına bakıp gözlerini devirdi.

"Benimle beraber uyuduğunu da yazsak mı?"

"Hayır!" diye karşı çıktılar hep bir ağızdan.

Ekranın tıkırtısı ve ara sıra telefonlarımıza gelen e-postaların *ding* sesi hariç bir süre sessizce oturduk. Fotoğraflarımı gözden geçirdik; adeta kötü kararlar, kötü saç modelleri, kaş ağdalarını keşfetmeden önceki zamanlara denk gelen kötü alınmış kaşlar müzesiydi...

Bazı fotoğraflarda kırpmalar yapsam ve eski erkek arkadaşlarımın, Daniel gibi mesela, fotoğraflarını silsem de, aslında o şık, omuzları açık fuşya elbisemi giydiğim gece kiminle olduğum hâlâ aklımdaydı. Ayrıca Billie'nin bir dilim pizza için yalvardığı şu karede arkada görünen şömine rafındaki çiçekleri kimin getirdiğini de gayet iyi hatırlıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Artık neredeyse yerdeki odun parçalarıyla bileklerimi kesmek üzereyken, Valerie söze girdi.

"Fotoğrafların geri kalanını da halletmeliyiz. Bunlar... gerçekten vahim, Rae!" diye kıkırdadı. Saat geçiyordu ama üçümüz de artık bu işe bulaşmıştık.

"Bu kadar komik olan ne?" Ida turunçgil kokulu vücut spreyini yaya yaya gelerek, cebinden çıkardığı Hershey çikolatalarını masaya koydu.

"Hiçbir şey," dedim toparlanarak. "Bu öğleden sonra o kadar önemli işlerle meşgulüz ki."

Gözlüğünün üstünden bakarak, "Tabii. Ben de Rahibe Teresa'yım," dedi.

Halbuki göğüs dekoltesi tam tersini söylüyordu.

"Bugünkü ufak hediyemi beğendin mi?"

"Bir alkışı hak ediyorsun," deyip göz kırptım.

"Ne yazık ki adamın kız arkadaşı varmış. Mım...mım... mım." Başını iki yana salladı ve ışıl ışıl saçları beline kadar döküldü.

"Nedenmiş o, Kalkütalı* Teresa... Bunu söyleyeceğin hiç aklıma gelmezdi." Elimle göğsüme vurdum.

"Elli yaşındayım, henüz ölmedim!"

Yine bir kahkaha tufanı koptu. Çocuklar bize bakıyordu.

"Sevgilisine göre de fazla seksi," diye devam etti. "MyFace mi ne, oradan bana tüm fotoğrafları gösterdi."

"Ne güzel..." dedim bir çikolataya uzanıp. "Orada daha sert bir şey olmadığına emin misin?" Başımı çantaya gömer gibi yaptım.

* Rahibe Teresa'nın öldüğü yer olan Hindistan'da bir şehir. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Quinn ve Valerie de Ida'nın beni maruz bıraktığı işkenceye devam etti. Alayları bitince birer çikolata daha yedik.

"Otuz dört yaşında, boşanmış, çocuğu yok..." Ida sanki olayı çözmeye çalışıyor gibiydi. Sonra da iki elini yana açarak, "Boynuzlu at gibisin," dedi.

"Evet... hani şu ilk Harry Potter filminde ormanda ölen gibi. Benimle yepyeni biri arasında seçim yapacak olsan.... Mesela adı Brandi olan..."

"Artık daha çok Katelyn* türünde oluyorlar sanırım," diye düzeltti Ida. "Sana tavsiyem, bekâr kal. İstediğin şeyi izleyip istediğin şeyi yiyebilirsin..."

Ida eğilince erkeklere ayrı bir saygı duydum. Kadının göğüslerine bakmamak, güneş tutulmasından kaçmak gibi bir şeydi. Gerçi birçoğu eminim böyle bir zahmete girmiyordu bile.

"İstediğin kişiyle istediğini yaparsın..." dedi sır verir gibi eliyle ağzını kapatarak.

"Neden, Bayan Papadopolous... sizi karı koca..."

Ida *sadece söylüyorum* der gibi ellerini kaldırdı. "Bu arada, Graham Mitchell'ı işten çıkaracağım," diye ekleyerek geldiği gibi gitti.

Onlara pis pis sırıttım. "Gördünüz mü? İkiye iki kaldık."

Valerie, "Ida'nın oy hakkı yok," dedi.

Durumu kabullendim artık. Facebook fotoğraflarımın geri kalanını inceledikten sonra son on yıldan kalma, birkaç tane düzgün olanı seçtim.

* Güzel, dürüst, kibar, eğlenceli kimseler için kullanılan, kişinin mükemmelliğini vurgulayan bir isim. (y.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yenilerini çekilmen lazım," dedi Quinn. "Bu geceki ödevin bu."

Çocuklar görmesin diye –bazıları meraklı gözlerini bizden alamıyordu– elimi telefonumun arkasına saklayıp hareket çektim, tam o anda Quinn fotoğrafımı çekti.

"İşte bu! Bunu kullanabilir miyim lütfeeen?"

"Hareket çekmek yok. Bu bir kural," dedi Valerie.

"Sadece seksi kâküllerim mi?" Saçımı yana alıp ağzımı Marilyn Monroe gibi açtım. Ben bile kendime dokunmadan edemiyorum, başkası nasıl dayansın, der gibi yüzüme, boynuma dokundum.

"Güzel görünüyorsunuz, Bayan Wallace!" diye bağırdı Sophia oyun alanından (tam o sırada poposuna topu yedi).

"Teşekkürler," deyip güldüm.

"Çoook daha iyi," dedi Quinn. Ben bakmadan bir poz daha yakaladı. "Ne var? Habersiz çekilenler her zaman daha iyidir!" deyip birkaç tane daha çekti.

Valerie ıslık çalıyordu neyse ki zil beni kurtardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bölüm 4

Koşarken meltem rüzgârı saçıma, yüzüme vuruyor, Billie adımlarımı yakalamaya çalışıyordu. Sanki kalbim normalden daha yavaş atıyordu ama pes etmek yoktu.

Eskiden annemle buluşup günün gelişmelerini konuşurduk. Bana *General Hospital* dizisinde en son neler oldu, kim kiminle yattı, geçen hafta ölümden döneni bu hafta kim öldürdü hepsini anlatırdı.

Eve gidip hazırlaması beş dakika süren bir şey yemek, Billie'yi dolaşmaya çıkarmak, köpeğini dolaştıran diğer insanlara selam vermek, Billie'yi atık *fast food* torbalarından ya da erkek köpeklerin işediği yerlerden uzak tutmak… Bunlar günlük hayatımın bir parçasıydı artık.

Birden, iyi bir koşucu olduğumu söyleyen Daniel geldi aklıma.

Evet, aynen öyle.

Bu anları her hatırladığımda yaptığım gibi, gülümsedim. Böğrüme bir sancı girdi… ya da formdan düştüğümün bir göstergesiydi bu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hiç olmazsa bir seferde yolun geri kalanını tamamladım, kızımla eve vardığımızda bir ya da altı bardak şarap götürmeye hazırdım.

"Şu sınav kâğıtlarını yarın okusam olur, değil mi?" deyip Billie'ye içinden kâğıtlar taşan, sarhoş bir berduşa benzeyen, içi geçmiş öğretmen çantamı gösterdim.

O koca kahverengi gözleriyle bana baktı, ağzını bir karış açıp esnedi, sonra da gidip battaniyesinin altına girdi.

Bu gece yayılıp arka arkaya *Game of Thrones* izlemek yerine, Spark uygulamasını açıp profilimde ne var ne yok baktım.

O kadar da kötü görünmüyordu. Belki böyle düşünmek aptalca gelecek ama en azından eli yüzü düzgün görünüyordum. Zaten bu adamlar için en önemli şey buydu. Eğer gördüğü şeyi beğenmezse, hiçbir erkeğin yazdıklarımı okumayacağına emindim.

Ayarlar bölümüne girip "keşif seçenekleri" kısmına baktım.

"Ancak bu yolla biçilmiş kaftan diyebileceğim birini bulabilirim. Hadi be!" deyip ellili yıllarda geçen filmlerdeki küçük kız sesini taklit ederek kollarımı yana açtım, Billie ise bu arada horluyordu.

On beş mil yakınlarda, yaşları otuz beş ile kırk bir arasında değişen kişiler.

Kadın arayan erkekler.

Marketten aldığım İtalyan şarabımla keyif yaparken birisi çıktı.

Bill.

37 yaşında, diyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uzun gibiydi, saçları dağınıktı, elinde *Icehouse* birası vardı.

Ekrana iyice yaklaşıp bir gözümü kapadım. Bill'e bir barda rastladığımı hayal ettim… ama nedense hemen hesabı isteyip, göz teması kurmadan yanından geçip gideceğimi biliyordum.

Adamda *To Catch a Predator*'dakileri* anımsatan bir hava vardı. Aslında otuz dört yaşında olduğum düşünülürse bana bir zararı olmazdı. Yine de hoşlanmadım, o aptal suratını pek beğenmedim.

Fark etmeden ekranın altındaki kırmızı X'e bastım, sonra ne mi oldu? Olabilecek en muhteşem şey.

Adamın alnına bir grafik damgalandı sanki ve kırmızı harflerle şöyle yazdı: *HAYIR*.

Üstelik büyük harflerle.

Ve o anda Bill ve birası kayboldu.

Nefesimi tuttum.

Sanırım âşık oldum!

Tokat yemiş gibiydim. Kalp atışlarım hızlandı. Göğsüm yanıyordu, biraz sersem gibiydim… Halbuki bir yudum şarap içmiştim, sebebi bu olamazdı. Sanırım elimdeki bu süper güçlerden kaynaklanıyordu.

Ana ekrandan, mesaj ekranına geçtim.

Ben: Yani şu X'e tıklayınca bir daha bu insanlarla konuşmak zorunda kalmayacak mıyım?

* Amerika'da Dateline'ın internet üzerinden reşit olmayan kızları taciz eden ve cinsel ilişki teklif edenleri gizli kameraya çekip sonra kendileriyle yüzleştirdiği program. (y.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Telefona Kutsal Kâse'ye bakar gibi baktım.
melek korosu sesi
Laaaaaa!

Valerie: EVET! Ancak her ikiniz de sağa kaydırırsanız konuşabilirsiniz.
Ben: Bir canavar yaratmış olabilirsin.
Quinn: Şu an Spark'ta olmaman gerek! Birkaç fotoğraf daha çekmelisin.
Ayrıca seçimlerinde bizim de söz hakkımız olmalı!
Ben: Çok geç, müptelası oldum.
Quinn: Tuşlara basma, ekranı kaydır, yaşlı bunak!
Ben: Aman, her neyse. Suratlarında HAYIR yazısı çıkınca mutlu oluyorum.
Valerie: Ara sıra yeşil kalbe tıklayıp birilerini BEĞENSEN iyi olur.
(Sağa kaydır!)
Ben: Üzgünüm, şu an konuşamam. Selfie çekmem gerek.

Ördek dudaklarım, boğuk bakışım ve barış işaretimle onlara şapşal bir fotoğraf gönderdim.

Quinn: Unutma, Kanye'yi ayarlamaya çalışmıyoruz...
Ben: Kendi adına konuş. İyi geceler!

Muhteşem kriterlerime uygun adamlara bakarken, çoğunun profilinin benimki kadar dolu olmadığını fark ettim. Aslında bu uygulamada istediğin kadar yazmakta özgürdün ama nedense herkes çok az bilgi paylaşmıştı.

Bense boşandığımı ve kendimle ilgili birkaç detayı daha belirttim; malum, belki kazara, bir beceriksizle aynı anda beğeniye tıklar ve böylece iletişim kurabilirdik. Eğer devam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

edersek (Tanrım, olayın bu edilgenliğini seviyordum. Çok belirsizdi!) boşandığımı bilsin istiyordum. Çok çabuk korkan, beni medeni halime göre değerlendirecek, kaslı Crossfit antrenörlerinden biriyse de beni hiç yormasına gerek yoktu, çekinmeden toz olabilirdi.

Bunu dile getirmek bile zorken bir de aynı şekilde değerlendirilmek?

Şarabın dibine geldim. Ama birkaç profile daha bakmak istiyordum! Spor salonu *selfie*leri, balık tutan züppeler, uçaktan atlayanlar! Yanımdaki kız kardeşim pozları! Ya da "Bunlar çocuklarım değil, sadece yeğenlerimi seviyorum" tarzında fotoğraflar vardı.

Parmaklarım uyuşmuştu ama hiç bu kadar hayat dolu hissetmemiştim.

Esas fotoğrafta dört erkek bulunan ve içlerinden birinin çok çekici olduğu riskli profiller başımı döndürdü. İki tanesi, yatakta kraker yese kovmayacağın türdendi; bir tanesi de *Maymunlar Cehennemi*'ndeki Roddy McDowall'a benziyordu. Birkaç resme daha bakmak istiyordum, derken bir tıkladım ve yine aynı dörtlünün iki fotoğrafı daha karşıma çıktı.

Hâlâ Spark hayallerimin kazananı kim, hâlâ anlaşılmıyordu ama bulmayı o kadar istiyordum ki bu kadar çok resme baktıktan sonra bu *cornhole* oynayan, düğünde line dance* yapan, Jaguars maçını yakından takip eden adamları tanıyor gibi hissediyordum ister istemez.

Ta ki son fotoğrafa gelinceye kadar...

...İşte karşınızda Cornelius, sarı köpeğiyle birlikte.

* Yaş sınırlaması ve eş şartı gerektirmeyen (aynı zamanda eşli de yapılabilen), bünyesinde tüm ritimleri (Cha-Cho-Cha, Waltz, Rumba, Tango, Mambo, Salsa, Samba, Bachata, Jazz, Rock'n' Roll) bulunduran bir dans, sosyal etkinlik. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onun profiliydi. *Çekil ekranımdan, seni pis maymun!*

HAYIR.

Hem içkiden hem de elime geçen bu güçten sarhoş gibiydim.

Sabah koltukta uyandığımda çok terliydim. Bir elimde şarap bardağım, diğerinde telefonum, ağzımın kenarında kurumuş salyalar...

#mükemmel

Ekrana baktım. Saat 11.30'du, o kadar da kötü sayılmazdı.

Spark, *hiç eşiniz yok,* diyordu.

"Bak sen," dedim. *Halbuki gece baya ilerleme kaydettik Spark'*cığım.

Yatak odama doğru giderken telefonum titredi.

Bay Dil: Merhaba

Neredeyse merdivenlerden düşüyordum, sesli bir şekilde homurdandım. Acaba dudak balmını aramak yerine, komodinimde her zaman bulundurduğum bir ağrı kesiciden içsem, diye düşündüm. Ama fikrimi değiştirdim çünkü arada Valerie ile Mike vardı ve ben de mesajlarıma cevap verilmemesinden nefret ederdim.

O kadar da pislik değilim, diye düşünmek istiyordum.

Sonunda Scarlet O'Hara gibi davranıp adamın bu bihaber durumuyla yarın ilgilenmeye karar verdim. Çabucak bir mesaj yazdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben: Zzzzzz

Bu, onu bir süre oyalardı.

Garson siparişlerimizi aldı. Ingrid. "Elbette"yi o kadar komik söylüyordu ki ne zaman bu otele kahvaltıya gelsek ona bu kelimeyi söyletmeye çalışıyorduk. Rekorumuz bir keresinde yirmi bir kez söyletmek oldu.

Zavallı şey, olan bitenden hiç haberi yoktu.

"Bir kahve daha alır mısınız?" deyip koca gözlüklerinin üstünden bize baktı.

"Harika olur," diye yanıt verdi Jesse o iç eriten gülümsemesiyle.

Tamamen odaklanmış bir şekilde dudaklarını büzüp başıyla onayladı. Sanki Jesse ona hayatının görevini vermişti ve dünyayı değiştirmek onun elindeydi.

Ya fazla kavrulmuş olsun ya da beni öldür!

Bakışlarımı yakalayınca Jesse'in gözleri parıldadı. "Ah, Ingrid." Belinin yukarısına bağladığı önlüğüyle hızla geri gelişine katılarak güldüm, zira Jesse'nin ne yaptığını çok iyi biliyordum.

"Mümkünse krema da alabilir miyiz?"

Ellerini kaldırıp başını aşağı yukarı salladı. Nasıl oldu da kendisi bunu fark edememişti *ya da* kahveye krema koymayı akıl eden bu adam ne kadar da akıllıydı. Hiçbir şey bu yemeği daha fazla tamamlayamazdı.

"Elbitteee. Hemen geliyor." Çabucak kayboldu.

Jesse'nin o samimi kahkahası içimi ısıttı, küçük oyunumuzda bu sabah benden önde gidiyordu.

"Ah, sanki bu sefer söylemeyecekti de." Elimi aşağı doğru savurdum.

"Ne yani, etkilenmedin mi?" deyip başını yukarı kaldırdı ve bakışları yoğunlaştı.

"Bundan etkilenmedim," dedim arsızca. "Ama bütün hafta sonu benimle birlikte olman çok etkileyici."

Tabağa muntazam yerleştirilmiş haşlanmış yumurta ve kocaman bir yengeç etinden oluşan kahvaltısına döndü. Sıcak tereyağıyla buluşan yengecin o tatlı kokusu etrafımızı sardı.

Birden ciddileşti. "Endişelendiğini biliyorum."

"Endişelenmek değil de..."

"Gerildiğini," deyip gözlerime baktı. "Sen orada kız kardeşinde kalıyorsun; ben de burada, hâlâ evde kalıyorum."

Gözlerim dolmaya başladı. Çatalını bırakıp o büyük, esmer elini masada bana doğru uzattığında boğazımı ovuşturdum.

"Hey," dedi, sesi titriyordu. "Bu işte beraberiz. İkimiz de çok zor dönemlerden geçerken ilk görüşte birbirimize âşık olduk. Sen olmasan boşanma olayını nasıl atlatırdım bilmiyorum."

Bana dokunmasına izin verdim ama yüzüne bakmamaya gayret ettim, ağlamak istemiyordum.

Bunun yerine gülümsedim.

"Biliyorum, durum senin için biraz farklı," dedim. Başparmağını boğumlarımın üzerinde gezdirirken geri çekildim ama sözlerime de devam ettim. "Jonah henüz dört yaşında. İşler... biraz karışık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir an duraksadı.

"Ama karışık olmayan ne, biliyor musun Rae?"

Yüzüne bakmama gerek kalmadan sesinden neşesinin yerine geldiğini anlayabiliyordum. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum.

"Sen ve ben."

Evet.

"Kalbimin kime ait olduğunu, nerede olmak istediğimi, ne için uğraştığımı biliyorsun."

Yalnızca birkaç sözcükten ibaretti ama içten içe bir sıcaklık hissediyordum. Fırından yeni çıkmış bir ekmekten bile daha sıcak. Üstelik bunu hissetmeyeli baya olmuştu.

"Bundan bir yıl sonra," diye devam etti. "Bu kadar zor olmayacak. Artık Bridget'da kalmayacaksın... Myers Park'taki o evi alacağız."

Hiçbir şey demedim. Gümüş çatal bıçağın o zarif çini tabağa değerken çıkardığı sese ve lobide Albay Sanders kılıklı adamın küçük piyanosundan dökülen caz tınılarına kaptırmıştım kendimi.*

"Tatlım, bana bak."

Mecburdum.

Gözlerinin dolu dolu oluşuna tanık olsam da bazı şeylerin farkındaydım.

Boş ver şu adamı. Ciddiyim.

Bunun gerçek olmasını o kadar istiyordum ki. Daha doğrusu buna ihtiyacım vardı...

* Kentucky Fried Chicken'ın kurucusu; logosunun üzerinde resmi bulunan Harland David Sanders. (ç.n.)

"Çok yakında," dedi. Boğazımdaki düğüm dışında her şeyimle ona inanıyordum.

Ingrid tam vaktinde döndü, böylece ben de gözlerimde kalan son yaşları silebildim.

"Teşekkürler," dedim ona.

"Ah, elbitteee, hanımefendi. Elbitteee."

Ve yine o neşemize döndük.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 5

Şu aptal rüya, Ronda Rousey* ile otuz dört saniye mücadele etmişim gibi *görünmeme* çabamı sekteye uğrattı. Duş alıp elbisemi giymek ve saçımı yapmak için kalan o azıcık enerjimi de aldı. Mucizevi bir makyaj yapmadan önce gözaltlarımdaki şişliğin geçmesi için beklemek zorundaydım.

Kırmızı ışıkta beklerken maskaradaki son kalıntılarla, adeta elimde bir değnek varmış gibi kirpiklerime sihirli dokunuşlar yapmak zorunda kaldım. Tam bitirmek üzereyken, yanımda duran arabadaki mavi saçlının termosundan bir yudum alıp kaşlarını çatarak bana baktığını fark ettim.

"Evet arabada makyaj yapıyorum, ne var?" dedim ona. "Kıçımı öpmek ister misin?" Onu bakışlarımla sindirmek yerine, sıcak bir gülümseme takınıp *donut*umdan bir ısırık aldım. #namaste

Okulda öğretmenler odasını sabah sabah müzik potporisi eşliğinde geçerken kızarmış hamur, maya ve kahve kokusu

* ABD'li ünlü bir karma dövüş sanatçısı. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

her yeri sarmış durumdaydı. Umarım beni harika bir gün olacağına dair yanlış bir izlenime kaptırmaz, diye düşündüm.

"Olay ne?" dedi Valerie kutuları göstererek.

"Belki de sadece iyi bir insan olmaya çalışıyorumdur?"

Odadaki herkes güldü.

"Hey!" Dudağımı büküp ağzıma çikolatalı toplardan üç tane tıktım.

"Ee, düzgün birilerini bulabildin mi dün akşam?"

"HAYIR." Son zamanlardaki favori kelimemi sarf edip dolu ağzımla kahkaha attım.

"Fazla seçicisin." Ellerini, zaten tahta kalemi izleriyle fazlasıyla kirlenmiş olan haki eteğine sildi. "Öğle yemeğinde Quinn'le "sağa kaydır" potansiyeli olan biri var mı, bakacağız."

"Öyle olsun tamam, fakat geçen geceki araştırmamın ardından yeni kurallar geliştirdim."

"Ne gibi?"

Çikolatalı ekleri dilimleyip parçalarla el kol hareketi yapmaya başladım. "Müzikten hoşlandıklarını söylemeleri halinde, mesela 'müzik hayatımı kurtardı' falan derlerse," deyip gözlerimi devirdim.

"Yani?"

"Beni dinleyin. Yani olur da elinde mikrofon, davul ya da gitar olan bir herif çıkarsa," dedim ve ekler bulaşmış kollarımla çarpı işareti yaptım.

"Müzik sevdalısı olmayacak tamam, anladık. Neşeli birisi olmasın istiyorsun."

"Hayır, öyle değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pembe kazağını düşündüğümden daha sert tuttum, o da gülüp, "Bu sabah şekeri fazla kaçırdın galiba," dedi.

"Önemli değil, bakın. Tüm bilgiler o tüyler ürperten... yani demek istediğim... Rae'nin-aşk-hayatı defteri tam önünüzde. Müzisyen kısmını hallettik. Aslında birkaç kez..."

Bakışlarım daldı gitti, kendimi eski kolej günlerinde buldum. Zachary Willis'in o nasırlı parmakları nasıl da vücudumun her yerini...

Valerie elindeki peçeteyle burnuma vurdu.

"Tamam!" dedim birkaç kez gözümü kırparak. "Demek istediğim eğer otuzlu yaşlarındaysa ve bir grupta çalıyorsa muhtemelen annesiyle beraber yaşıyordur. Ayrıca eğer iyi bir grupsa bu ve turlara çıkıyorsa bu, bir sürü kızı elden geçiriyor demektir. Teşekkürler ama ben almayayım."

Üç saniye içinde yüzü bambaşka bir şekil aldı. Somurtmadan dik dik baktı... homurtudan kahkahaya doğru bir geçiş yaptı. "Lanet olsun... haklısın. O halde sırada ne var, ya da neyi listeden çıkardık?" Elini koca çantasına daldırıp büyük bir kitap çıkardı.

"Dün gece çok fazla böyle kişi vardı, o yüzden aklıma ilk gelen bu oldu. Peki ya..." Elim çenemde düşünüyordum. "Peki üstsüz *selfie*lere ne dersiniz?"

"Üstsüz *selfie* mi koyuyorlar?" Gözleri fal taşı gibi açıldı, yanaklarıyla kazağının rengi örtüşmeye başladı.

Güldüm. "Hem de her iki fotoğraftan biri öyle. Görmek ister misin?"

Profillere bakarken sanki tekrar on altı yaşında olduğumuz, yıllıklara bakıp sınıf arkadaşlarımızla dalga geçtiğimiz o yıllara dönmüştük. *HAYIR. HAYIR*. Belki. *HAYIR*.

Sonra Quinn geldi. Taytı ve kareli atletiyle muhteşem görünüyordu.

"Tanrı hamur kızartmasını korusun." Sivri topuklu ayakkabıları adeta halıyı deldi ve çantasını bir hışımla yere bıraktı.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Hiç sorma." Kâkülünü gözünün önünden çekip *donut* kutusunun altını üstüne getirdi.

Val de ben de ne olduğunu merak ediyorduk.

"Hepimizin olduğu bir ortamda şu Spark'ı halledelim," dedi Quinn çilekli, krem peynirli, susamlı simidi kestiği plastik bıçağı bana doğrultarak. "Ayrıca bugün oyun provamız var..." Galiba işte olduğumuzu hatırladığından etrafa suçlu gözlerle baktı. Matematik öğretmenine gülümseyip sesini bir tık düşürdü. "Bence çıkışta bir şeyler içerken şu işi halledelim."

"Ben varım," dedim, kollarımı açıp yalandan bir gitar şovu yaptım.

"Gitar yoktu hatırlarsan?" dedi Valerie, bense geri geri zafer dansı yapıyordum.

Sınıfa gittiğimde, öğrencilerim sabırla dışarıda sıra halinde bekliyorlardı.

"Günaydın şekerler."

Sanırım şekeri fazla kaçırmıştım. Ama *donut,* kafein hesabı yapacak durumda değildim, el sıkma merasimi başlamıştı. Deborah her sabah bu rutini yapmamızı istiyordu, böylece öğrenciler daha "resmi" ve "profesyonel" hissedebilirlermiş... "Küçük bir iş adamı ve iş kadını gibiler!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir günde kaç fincan kahve içiyorsunuz Bayan Rae?" Emmaline Johnson kocaman, sevimli gözlükleriyle bana bakıyordu, elleri ıslaktı.

"Hiç doymuyorum, tatlım."

Bağlılık yemini ve duyurular kısmı da bittiğine göre artık okuma bölümüne geçebilirdik.

"Bugün bir kitap okuyacağız çocuklar."

Kıpırdanmalar başladı hemen. Elini kaldıranlar vardı.

"Evet?"

"Hangi kitap olacak?" Aynı soruyu, farklı şekillerde yirmi kez sordular.

Güldüm. "Benim en sevdiğim kitap. Adı *Cömert Ağaç*."

Rays* maçlarında tribünlerindeki dalgalanmalar gibi, hemen sınıfta bir tartışma havası başladı. Dosyalarımı koyduğum dolabın en üstünden Shel Silverstesin'ın** klasiğini elime aldım.

Sesli okumam çok hoşlarına gidiyordu ki bunu ben de seviyordum. Öyle sessiz, öyle büyülenmiş bir halleri vardı ki normalde benim yazdıklarım çok –ÇOK– farklı şeyler olsa da bu sihri görmek eserimi bitirmem için beni teşvik ediyordu.

Okurken aramızda öyle bir bağ oluşuyordu ki sözcükler kime ait olursa olsun yarattığı büyü aynıydı.

"Tüm dikkatinizle dinlemenizi istiyorum, ardından üzerine biraz konuşup kısa bir ödev yapacağız, tamam mı?"

Bu fikre hepsi bayıldı, zaten genelde de böyle olurdu. Boşanmadan önce, ortaokullara ders veriyordum ama on-

* Tampa Bay Rays, beyzbol takımı. (ç.n.)

** Amerikalı ünlü çocuk kitapları yazarı. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ları herhangi bir şey için heyecanlandırmak neredeyse imkânsızdı. Birinci sınıflarsa bir şeyler öğrenmek için o kadar hevesliydiler ki her gün farklı bir oyun oynuyorduk sanki.

"Bir zamanlar bir ağaç varmış ve bu ağacın çok sevdiği küçük bir çocuk varmış..." diye başladım okumaya.

Tam ben de kendimi bu atmosfere kaptırmıştım ki gelen e-posta bildirimi sesiyle herkes irkildi.

"Bakacak mısınız, Bayan Wallace?"

"Bilmiyorum, Benji, istersen sen..."

Kahretsin, beni o kadar iyi tanıyorlardı ki.

Bir dakika izin isteyip ne gelmiş diye baktım.

Sayın yazar,

Yayınevlerine gönderdiğim şu mektuplardan hâlâ vardı demek ki.

"İyi haber mi?" diye sordu Marcus.

"Size kendi işinizle ilgilenmeniz konusunda ne demiştim çocuklar?"

Hep bir ağızdan, "Öyle yapmamızı!" dediler.

Başımı iki yana sallayıp derin bir nefes aldım. Sabah sabah bir ret daha. Oh ne güzel.

Eseriniz için Wright Yayınevi'ni tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz.

Ne yazık ki kurgu söz konusu olduğunda, eseri kabul etmemiz için gerçekten çok beğenmemiz ve ustaca yazıldığına kanaat getirmemiz gerekmektedir; ancak ne yazık ki eserinizi bu kriterlere pek uygun bulmadık.

Fakat kaleminizin çok güçlü olduğunu, ileriki dönemlerde başka projelerde çalışabileceğimizi ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mutlaka çalışmanızın hitap edebileceği başka yayınevlerinin bulunduğunu belirtmek isterim.
İyi günler dilerim.
Anthony Wright

Yanaklarımı ısırdım, dudaklarım büküldü. Keşke masamda bir içki şişesi bulundurma cesaretim olsa dediğim anlardan biriydi.

Ama yoktu işte.

Birkaç Tylenol daha içip kahvemden bir yudum aldım.

Nefes al, bunu yapabilirsin.

Bilgisayarımın sesini kıstım, telefonumun da sessizde olduğundan emin olduktan sonra –şu e-postayı da sildikten sonra tabii– arkama yaslandım.

"Nerede kalmıştık?" Hiçbir şey olmamış gibi aynı canlılıkla devam ettim.

Kıkır kıkır gülmeler, içimdeki sıkıntının gittikçe artmasına sebep oluyordu.

"Ağaç, çocuğu çok sevmiş," diye her bir ağızdan cevap verdiler.

"Doğru."

Duygularımı bir kenara bırakıp, boğazım düğümlenmiş bir halde okumaya devam ettim.

Önceki sınıflara da bu öyküyü birçok kez okumuştum. Kelimeler aynı olsa da bu seferki etkisi bambaşkaydı. Ağaç ne kadar cömert olursa olsun, çocuk ne kadar alırsa alsın.

Fakat bir şekilde sesimi kontrol edip devam etmeye çalıştım. Öğretmenlik de böyle bir şeydi işte. İnsanlar *Sound*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

of Music'deki Maria ya da Mary bilmem ne Poppins ya da çocuklara şarkılar söyleyip onları eğlendiren bir tür Julie Andrews olmanı bekliyorlardı. Sıradan bir insan olma ihtimali insanların kafasındaki ideal öğretmen algısını bir şekilde zedeliyordu.

Tüm şirinliğimle devam etmeye çalıştım.

Ve ağaç vermeyi, çocuk ise almayı sürdürürken, öğrencilerim, benim de içten içe ne kadar yaralı olduğumdan bihaberdi. Hâlâ sesim titremeden okuyabildiğime göre bu performansımdan ötürü birileri Akademi'ye haber vermeliydi.

Gelen e-postada çok, kitabı yazmak için harcadığım aylara acıyordum.

Kelimeler tek tek ağzımdan dökülürken, sayfalar da bir bir ilerliyordu. Yüzüm gittikçe daha çok kızarıyordu. Çok merak ediyorsanız, Shel Silverstein'a kızgındım da ondan.

Yine de ses tonum değişmedi.

"'Gel çocuğum, tırman gövdeme, dallarımda salın, elmalarımı ye, gölgemde uyu ve 'mutlu' ol…'"

Ama bu vicdansızın artık ağaca tırmanacak vakti yoktu çünkü para istiyordu. Aslında…

Biraz kendine saygın olsun ağaç. Bu çocuk seni kullanıyor resmen!

Çocuğun, ağacın gövdesini kestiği bölüme geldiğimizde artık sözcükleri bulanık görüyordum, şu Oscar'ı gerçekten ben almalıydım. Yine de devam ettim ama keşke diğerini seçseymişim dedim, adı *Sonsuz Aşk*'tı. Sonra fark ettim ki bu kitaplarımın hepsi berbattı; belki de kafaları şişirmeyecek, daha çok birinci sınıflara uygun çocuk kitapları ya da resimli kitaplar falan yazmalıydım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"'Artık sana verecek hiçbir şeyim kalmadı. Ben sadece yaşlı bir kütüğüm, üzgünüm.'"

Çocuklar *kütük* kelimesine güldüler... ama acaba tam olarak anlayabilmişler miydi? Kitabı alıp pencereden dışarı fırlatarak rahata ermemek için kendimi zor tuttum.

Tabii ki öyle bir şey yapmadım; derin bir nefes alıp, kitabı kapattıktan sonra zorla gülümsemeye çalıştım.

"Evet, ne düşünüyorsunuz?"

"Bir tane daha okuyabilir miyiz?"

Kıkırdadım. "Şimdi olmaz." Sıraların arasında tam bir öğretmen yürüyüşüyle Vera Bradley çantalarının arasından geçerken sendelememeye çalıştım. Ailelerinin Vera Bradley çantaları alıyor olması görülmeye değerdi doğrusu.

"Peki sizce neden ağaç hep vermeye, çocuk da almaya devam ediyor? Biraz düşünün," diye söze başladım. Saate baktım, saniye göstergesinin tik tak sesini takip ettim. Sanki beni rahatlatıyordu, bir an dalıp gittim. Ama dakika dolunca tekrar her şey eskiye döndü.

Aptal Wright Yayınevi.

"Şimdi arkadaşlarınızla hikâyeye dair fikirlerinizi paylaşın. Ağaç neden bu kadar cömert?"

Heyecanlı konuşmaları kulağımda yankılanırken ani bir sakinlik yine bütün benliğimi kapladı.

"Aslında en başında dediğiniz gibi, çocuğu çok sevdiği için," dedi Maisy bu patırtı arasında.

"Güzel... bunu biraz açalım." Bir taraftan da çocuk kitaplarıyla dolu rafların dağınık kısımlarını düzeltirken, "Sizce çocuk da ağacı seviyor mu?" diye sordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir an düşündüler, sonra çocuğun aslında ağacı sevmediği kanaatine vardılar. Bu ne doğru ne de yanlıştı esasında. İşte bu dersler beni kolej yıllarındaki İngilizce derslerine götürüyordu.

Yine zorla gülümseyerek çocukları biraz daha düşündürmeye devam ettim. "İlginç, sizce ağaç bunun farkında mı?"

"Hayır," dedi büyük çoğunluğu.

"Bence evet," dedi Ashley.

"Öyle mi?"

"Bence farkında ama bunu umursamıyor çünkü çocuğu gerçekten seviyor."

Tanrı o minik kalbini korusun.

Yerimden kalkıp dışarıdaki selvi ağaçlarının salkımlarına baktım. Bir an Silverstein'ın ağacı da selvi olabilir mi, diye düşündüm.

"Beğendim bu fikri," dedim Ashley'ye, gözlerim, arkadan topladığı altın sarısı saçlarına takıldı. "Hem biliyor musunuz? Bunun başka bir adı daha var. Koşulsuz sevgi. Hiç duymuş muydunuz?"

Biraz kafaları karıştı, minik suratlarını o yana bu yana buruşturanlar oldu. Biraz daha açıklamaya çalıştım.

"Koşulsuz sevgi her ne olursa olsun birini ya da bir şeyi sevmektir. O şey size ne yaparsa yapsın sevmeye devam edersiniz."

"Tıpkı aileni sevmek gibi mi?"

Ashley bugün tam günündeydi.

"Kesinlikle." Parmağımla ne kadar haklı olduğunu vurguladım. "Ama bazen bir şeyi de sevebilirsiniz, gerçekleştirmesi ne kadar zor olsa da bir hayali ya da onun gibi bir şeyi. Hiç

böyle bir şey yaşadınız mı? Mesela düşünün, bir sporda başlarda o kadar iyi değilsinizdir ama çok sevdiğiniz için çalışmaya, antrenman yapmaya devam edersiniz; böylece gittikçe hedefinize daha çok yaklaşır ve daha iyi olursunuz."

Nasıl bir paralellik kurduğumun farkındaydım. Bu, harika bir öğretmenlik mi yoksa inanılmaz derecede narsist davranıp her şeyi kendime mal etmek mi bilemiyordum. Sanırım bunu kimse bilemezdi ama sınıfın kraliçesi olmanın güzelliği de buydu işte, ne fark ederdi ki?

"Sizin için de öyle mi, Bayan Wallace?"

Olduğum yerde kaldım. Sandalyenin ucuna oturup izüstü bilgisayarımı bir oyuncak ayıymışçasına kucağıma aldım. "Evet, benim için de yazmak öyle." Gülümsedim. "Ne kadar zor olursa olsun bundan asla vazgeçmeyeceğimi biliyorum... Bunu bana hatırlattığınız için de size ayrıca teşekkür ederim. Çünkü bazen unutuyorum." Bir an duraksadım. "Zaten böyle şeyler hep hatırlanmaz, öyle değil mi? O zaman hep hikâyedeki çocuk gibi değil de ağaç gibi olalım. Her ne olursa olsun her şeyimizle sevelim. Sonunda yaşlı bir kütüğe bile dönüşsek yine de yapacak bir şeyler vardır."

Tahtaya ödevlerini yazarken, karnımdaki gurultu öyle bir alıp başını gitti ki, ben de çocuklarla beraber güldüm.

Ben de yaşlı bir kütük olabilirdim ama bundan hiç rahatsızlık duymuyordum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bölüm 6

"O çalışman eskiydi ama, yazdığın mektup da," dedi Valerie saç uçlarımı savurarak. Havada ağır bir bira ve kızarmış patates kokusu vardı.

"Biliyorum. Ama yine bu şekilde reddedilmek çok kötü."

"Bilemezsin ki…"

"'Sayın Yazar' mı?"

"Anladım. Güne böyle başlamak berbat."

Elimi onun elinin üstüne koyarak, "Kitap yayımlamak konusundaki takıntımı anlayamıyorsun biliyorum…" dedim.

"Fark etmez, Rae. Bu senin hayalin ve açıkçası keşke benim de bir hayalim olsaydı diyorum."

Kızarmış tavuğumu didiklerken Quinn üç birayla çıkageldi. "Bir dahaki tur sende," dedi ve benimkini elime tutuşturdu.

Kadeh kaldırdım, herkes içkisini yudumlarken sanki on yıl sonraki ilk buluşmamızda içkinin dibine vuran kızlar gibiydik.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Phil'le nasıl gidiyor?" diye sordum Quinn'e, zira bütün prova boyunca tek yaptığı, bahçeye çıkıp telefonla konuşmak olmuştu.

"Bilirsiniz işte," deyip geçiştirdi. Birasından bir yudum daha alıp menüye daldı. "Bugün hangi muhteşem yağı tüketsek açaba?"

Yine Val'e dik dik baktım, o da omuz silkti.

Siparişe kadar kayda değer bir şey konuşmadık, gündemimizde daha çok can sıkıcı e-postalar vardı: çocuklarının üzerine aşırı derecede düşen ebeveynler ya da TÜMÜNÜ YANITLA gibi angarya şeyler (fakat sorun şu ki Joanne Testeverde'nin nöbet ya da öğle yemeği görevi var mı veya bir gün sorumluluk alıp almayacağı kimsenin umurunda değildi, o halde neden bize de haber veriliyordu?).

Arkadaşlarımın sorunlarına gülerken bir yandan da tavuk nacho'larımı itinayla yiyordum. Her altı saniyede bir telefonlarına bakıyorlardı. Hatta Mike, bir kereye mahsus akşam yemeğinde çocuklarla olamadığı için kendini iyice kötü hissetsin diye Val ile FaceTime üzerinden görüntülü konuşma bile yaptı.

Parmaklarının arasından telefonu kaptım.

"Naber Mikey, huhuuu!" deyip zihinsel engelliler gibi el salladım.

"Merhaba Rae," derken sesinde bir mesafe vardı. Elini sarı saçlarına götürdü ama öyle seksi falan değildi, belli ki kızmıştı.

"Valerie çok uslu," diye devam ettim. "Keşke biraz daha kalabilse... Merhaba de Quinn..." Telefonu ona çevirdim,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bileğini havaya kaldırmaya çalıştı ama ikinci bardağının sonunu getirdiğinden biraz dengesizdi. "Çocuklar uykuya dalar dalmaz sana oral yapacak, söz veriyorum."

Valerie kahkaha atıp telefonu almaya çalıştı.

Mike'ın yüzü yumuşadı, neredeyse onunla tanıştığımız gece bardaki halini hatırlattı bana. Saçları Hugh Grant gibiydi, bir gözünün önüne düşüyordu, şapşal bir hali vardı ama aslında kendine güveniyordu da. Hatları şimdi o zamana göre daha yuvarlaktı.

"Çok komik. Asla tam anlamıyla uykuya geçmezler," dedi tam da Valerie telefonuna tekrar kavuşmuşken.

"Pardon tatlım. Biraz geçsin geleceğim, yapabilirsin değil mi M'kay?"

Homurtusu duyuldu. Valerie'nin bu şekilde kendini savunmasına bayılıyordum, pasif agresif olsa bile.

Sürekli etrafa günışığı saçmak yerine bir kereye mahsus olsa da böyle kararlı olmasına seviniyordum.

"Artık kimsenin moral bozmasına müsaade yok. Haksız mıyım?" Hıçkırık tuttu. "Eyvah… yan yatırın beni."

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedi Quinn yan yan bakarak.

"İyice sarhoş olmadan şu Spark uygulamasına girelim," dedi Valerie.

"Çok geç," dedi Quinn, ben de bu arada içkileri tazeledim.

"İkinizden de nefret ettiğimi bilmenizi isterim," dedim.

"Çok yazık ama bize mecbursun, şimdi çıkar şu telefonunu."

"Önce John, 35 yaşında." Parmağım kırmızı X işaretinin tam üstündeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şunu bana ver." Quinn telefonu elimden kaptı. "Adamı neden beğenmedin? Güzel bir arabası var, baksanıza şu Beemer'a... Yeşil rengine bayılıyorum. Diğer fotoğraflarına da bakalım bence."

"Her birini incelemeye kalkarsan sonsuza dek sürecek bu."

"Ancak beş kişiyi beğenirsen kalkarız," dedi elini kaldırarak. "Anladın mı? B-e-ş."

"Senin sınıfında olmak böyle gerek," diye homurdandım ama pek oralı olmadı.

O ve Valerie 35'liğin fotoğraflarını iyice talan ettikten sonra vardıkları sonuç benim üç saniyede vardığım sonuçtu. John profil fotoğrafı, arabası ve "İşte Bu" pozuyla muhtemelen hödüğün tekiydi.

"Ama neredeyse inanıyordunuz," dedim ve parmağımı, Q'ya doğru salladıktan sonra kırmızı X'in üzerine getirdim. "Bu şerefe nail olabilir miyim?"

O da parmağını bana doğru salladıktan sonra kabul etmek zorunda kaldı. *HAYIR*.

Birkaç kez daha bunu tekrarladık. Yüzler, sesler, fikirler birbirine girmiş durumdaydı ama neyse ki genelde hemfikirdik.

"Şuna ne dersiniz? Tatlı gibi..."

Burunlarını buruşturdular. "Hippi sakalı var."

"Peki, şu çocuk da LL Cool J'in fotoğrafını koymuş."

"Yani, kadınlar aslında Cool James'i sever ..."

"Bunu beğenen kadınlar var mı gerçekten?"

"Günlük hayatta karşılaştığım insan türlerini düşünürsek... Evet, kesinlikle buna bayılan kadınlar var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fotoğrafları tek tek incelemeye devam ettiler, bense kafamı masaya koydum. "Hayatım nasıl oldu da bu hale geldi kızlar?"

Beni duymazdan geldiler.

"Buna ne dersin?" diye sordu Quinn.

Profile iyice baktım. "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Kendini yakışıklı zannettiği belli. Kendine âşık. 'İşte beni bir katil gibi göstermeyecek bir iki düzgün fotoğraf buldum' olayı değil sadece. Bu adam –yani Steve– bunun için poz veriyor anlaşılan, baksana resmen pozu mükemmel hale getirmiş, eminim yüzlerce kez denemiştir."

"Öyle gibi görünüyor," dedi Valerie martinisinden bir yudum alarak.

"Gibi mi?" diye güldüm. "Yani bunu ancak ya bir çocuk yapar ya da önüne gelenle yatmak isteyen biri. Babanın arabasını tamir ederken, 'Stratejik olarak alt çeneme bulaşmış bu yağı stratejik olarak silerken bir fotoğraf çekeyim?' dediğini düşünebiliyor musun? Hayır, bence otuz altı yaşındayken bile yapmamıştır. Gerçek bir erkek böyle boş işlerle uğraşmaz. Birlikte olduğun kızdan çok kendinle, kendi görüntünle ilgileniyorsun demektir. Adamın birinin saat koleksiyonuyla yarışabileceğim bir pozisyonda değilim. Üzgünüm."

İkisi de sustu, son sözü söylemiştim.

Valerie hiçbir şey olmamış gibi bir sonrakine geçti. "Buna ne dersin?"

Dudağımı büktüm. "Converse."

Kaşını çattı, "Hı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Converse ayakkabı giymiş, olmaz."

"Bence gayet tatlı." Quinn artık sızlanmaya başlamıştı, adamlara doğru düzgün bakmıyordu bile, gözü daha çok bütün akşam ayrılamadığı telefonundaydı.

"Bunlar ne zaman tatlıydı biliyor musun? Lisede. Bir sonrakine bakalım, işte bir tane daha." Tekrar telefonumu aldım. "'Sıkı çalış/iyi oyna'"

"Nesi var bunun?"

"Mal heriflerin parolası gibi. Hayır. Hem siz ne zaman bu kadar 'geniş' oldunuz? Ben o kadar geniş olamayacağım. Şunu da profilime eklemek istiyorum. 'Bana geldikçe geliyorlar, fazla gerginim.'"

"Yapma." Quinn o ince kaşlarını çattı.

Şurada ciddi yol kat ettik ama… Nasıl oluyor da etraftaki bu kadar bekâr erkekten hepsi hayal kırıklığı oluyor?

"Ah!" deyip somurttu Valerie. "Bu seferkinde sağa kaydırmak istemiştim. Geri alamam ki şimdi." Ekrana hafifçe vurdu.

"Spark'ın bir de ödeme yapılan bir aşaması var, bir tür güncelleme gibi, eğer böyle bir hesabın varsa daha fazla sağa kaydırma olasılığın var. Demek ki bu konuda bir sınırlama var. Hem beğenmezsen sola da kaydırabiliyorsun."

Quinn güldü ama aklı hâlâ sadece telefonundaydı. "İçimden bir ses buna ihtiyacın olmayacak diyor."

"Hayır tabii ki! Sürekli sağa kaydırırsan Spark bile, 'Hey sen hilekâr biraz yavaşla, şu hayatını bir gözden geçir' der artık. İşte ancak bu şekilde sadece 'bekâr ile bekâr ve umutsuz' arasındaki farkı görebilirsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Vay canına, şuna bakın, köpeği var," diye mırıldandı Valerie. "Sen bayılırsın köpeklere! Baksana ne kadar tatlı!"

Kaşlar kalktı.

Ona bir göz attım.

Pitbula benzeyen fazlasıyla tatlı bir köpekle çekilmiş tek bir fotoğrafı vardı.

Sonra?

"Hayır."

"Ne?" diye bağırıp suratıma baktılar. Sanki Ned Stark* tarzıyla köpeğin bağırsaklarını masaya dökmüştüm.

"Bir köpeğin, bir de adamın boyutuna bakın."

Tam anlamıyla beş saniyelik bir sükûnet oldu. Quinn bile tamamen dikkatini bize vermişti.

Ortada çok da tartışılacak bir durum olmadığından sadece sustular.

"Hiç böyle bir şey beklemiyordum, kesinlikle haklısın!" Quinn alkolün de etkisiyle olabileceğini düşündüğüm bir hayranlıkla bana baktı .

"Yani boy konusunda bir ayrım yapmak istemem, sonuçta ben de manken değilim." Bu sözüme karşı çıkmadıklarından –ne şaşırtıcı– devam ettim. "Ama elindeki şey Saint Bernard ya da Scooby Doo falan değil."

"Hayır, haklısın. Yani adam her istediği şeye binemez ki, bilmem anlatabiliyor muyum…" deyip göz kırptı Val.

"Neyse bu olmaz," diye hemfikir olup gülüştüler.

Çok sesli konuşuyorduk ama neredeyse bizden başka kimse yoktu –perşembe gecesi yaşlılar gecesi değildi herhalde–

* Game of Thrones dizisinde baş karakterlerden biri. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve neyse ki diğerlerine saygı duymak gibi bir derdimiz yoktu. Bu arada barmen Alex sürekli bana bakıp duruyor, her seferinde o cazip gülümsemesi gözüme çarpıyordu.

"Bunu söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama," derken Quinn kalan son patatesi de yedi, "sanırım bu, göründüğünden çok daha zor olacak."

"Aynen," diyerek onayladım elimde olmadan.

Valerie bana bir şeyler fırlattı ama ıskaladı. "Katılıyorum, yine de..." dedi.

Başlıyorduk. "Çok az bilgiye bakarak fazla yargılayıcı değil misin?" Kaşları yine çatılmıştı.

Derin bir nefes alıp, onların aklını çelmek için hazırlandım. Bunu en iyi arkadaşlarıma açıklamak zorunda kalmam çok gülünçtü, özellikle de benim yaşadıklarımın benzerini kısa süre önce yaşayan Quinn'e çok şaşırıyordum. Neyse ki bir öğretmendim ve işim eğitmekti.

"Hiç de değil. Yani istersen... ya da mecbursam sana bunu kanıtlayabilirim."

"Nasıl?"

Elimde çatalım, "Beş kişiyi sağa kaydırmana izin vereceğim, olur da eşleşirsek onlarla buluşacağım," dedim.

"Normalde veto edeceğin biri olsa bile mi?"

İç çektim. "Evet, bu küçük görünen detayların aslında gerçek ipuçları olduğunu göreceksiniz. Kendi başıma kaydırırken de çok daha rahat olacağım. Ne dersiniz?"

"Peki bundan kârın ne?"

"Eğer haklıysam, siz de kabullenip vazgeçeceksiniz... Ya da bana güzel bir hediye alırsınız." Bu son lafıma kendim de güldüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birbirlerine bakıp, "Tamam," dediler.

"Ayrıca düğüne gelmek zorunda kalmayacağım."

Quinn sandalyesini düzeltti, kollarını kavuşturdu. "Sabote edeceksin. Yargılayıp deneme zahmetine bile girmeyeceksin."

"Söz veriyorum böyle bir şey olmayacak." Ellerinden tuttum ve galiba durumu düşündüğümden daha dramatik hale getirdim. "Yani en kötü ne olabilir ki? Gerçekten hoş biriyle tanışabilir, ona şans verebilirim ya da âşık olurum belki?"

İkisi de öyle bir sırıttı ki Amstel Light biramı tükürdüm. "Üzgünüm ama şu suratımdaki ciddi ifadeyi ancak bu kadar tutabildim. Fakat ne demek istediğimi biliyorsunuz, bana güvenin. Size söz veriyorum elimden geleni yapacağım. Tabii eğer haklı çıkarsam sizin de gerçeği sonunda görüp kabullenmeniz şartıyla."

Ve ardından işte o ses: *ding!*

Fotoğraflı bir mesaj gelmişti.

Bay Dil: Naber bebek! Bir haftadır nerelerdesin?

Daracık bir v yaka tişört ve gri şort giymişti, boynundan kulaklıkları sarkıyordu. Belli ki banyodaki aynadan çekmişti, başı bir tarafa eğikti, fazla kavisli kaşlarını öyle bir çatmıştı ki sanırım bu onun şirin köpek yavrusu bakışıydı.

"Aaa! Ty!" Valerie'nin eli kalbindeydi. "Çabuk cevap yaz," diye kulağımı tırmaladı.

"Onu telefonuna 'Bay Dil' diye mi kaydettin?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bu soruyu duymazdan gelip başımı iki yana salladım ama özellikle kimseye bakmamaya çalıştım. Malum, cesaret istiyordu; anlarsınız ya?

Ben: Meşguldüm...

"Bu hiç hoş değil," dedi Valerie iyice köpürerek.

"Nesi kötü? Bakın zaten hâlâ anlamadıysa..."

Bay Dil: Buna da mı meşgulsün?

Bir fotoğraf daha geldi. Valerie öyle bir iç çekti ki restoran çalışanlarının bakmaması imkânsızdı ve o anda Quinn de içkisinin yarısını döktü.

"Bu şey..."

Erkeklik hormonları adeta pantolonundan taşıyordu, surat ifadesi ancak derinlerde hissettiği kibirle açıklanabilirdi. Sanki bakan kişi görmeyecekmiş gibi bir de eliyle işaret etmişti.

Kahkahalara boğuldular, ancak istemeden de olsa gözlerimi kanatan bu penis fotoğrafını oturup incelemekten kendimi alamıyordum...

Değişik bir şey vardı. Sanki...

"Rae?"

Ampul!

"Ne oldu Rae?"

"Az önce banyo selfiesi gönderdi, şimdi de ofiste takım elbise içinde bana testislerini gösteriyor."

Herkes birbirine garip garip baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hanımlar, adeta geridönüşümlü bir alet resmiyle karşı karşıyayız. Türünün ilki olmadığına eminim ama benim için kesinlikle bir ilk."

Bakışmalar yerini kahkahaya bıraktı.

Ben: Bana eski fotoğraflarını mı yolluyorsun?

Nefesimizi tutup beklemedeydik, buna ne cevap verebilirdi ki?

Bay Dil: Hah ha, yakalandım diyelim.

Valerie'ye dönerek, "Ty'la aramı yapmaya çalıştığın için bir kez daha teşekkür ederim," dedim.

"Özür dilerim." Bunu söylerken bile katıla katıla gülüyordu. Sonra tekrar toparlandığında omuzlarını silkti. "Onunla karşılaşırsak ne yapacağım ben? Tanrım!" Bir yandan da gülmekten akan gözyaşlarını peçeteyle siliyordu.

Biraz zaman alsa da toparlanmayı başardık, artık beni dinlemeye biraz daha hazırdılar.

"Bu ufak deneyimden de yola çıkarsak kimin haklı olduğunu söyleyebiliriz. Dünyanızı başınıza yıkmak istemem ama erkeklerin çoğu…" Böyle, der gibi telefonu gösterdim. "Amacım sizi kızdırmak değil ama bilmenizi istiyorum."

Otuz dört yaşında ve hâlâ bekârsanız, evli ya da ilişkisi olanlarla konuştuğunuz zaman "kızmıyorum" demek nedense onları tam tersine inandırır.

"Bekâr erkekler dediğin gibi olabilir," diye araya giren Quinn yalandan sırıttı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanrı aşkına, Phil ya da Mike'tan bahsetmiyorum zaten."

Quinn neden böyle davranıyordu?

Sinirlerini zıplatmamam için uyarırcasına bana göz kırptı, öte yandan diğerleri arayışa devam ediyordu.

Bense birama daldım.

Quinn'e neler oluyordu böyle? Uzun zaman önce Valerie'ye de olmuştu bu; Val-ve-Mike'ın-ortak-Facebook-hesabının henüz ortada olmadığı, Val'in sadece Val olduğu zamanları unutmuştum.

Peki ya Quinn? O farklıydı ya da eskiden öyleydi.

Aklıma Ibiza'ya gitmeye karar verdiğimiz gece geldi. Aslında önce İrlanda'ya gitmek istemiştik, malum daha yeni *Not: Seni Seviyorum* filmini izlemiştik, hani Grey's Anatomy dizisinden Javier Bardem kılıklı yakışıklının Hilary Swank'i beklediği film. Ama Ibiza'da karar kılmıştık, çünkü Quinn'in orada evinde kalabileceğimiz bir arkadaşı vardı. Bizler sonuçta fakir öğretmenlerdik.

Yatakta durup yeni açtığımız yarı boş sos kavanozunu etrafa saça saça, "Biz de yapabiliriz!" demişti. "Hadi yapalım şunu."

Ya da belki de kavanoz yarı doluydu desem daha mı doğru olur?

İkimizde yeni boşanmıştık ve otuz yaşındaydık. Jesse daha yeni hayatımdan çıkmıştı, Quinn de nişanlısından yeni ayrılmıştı.

"Kim emeklilik ikramiyesi ister ki?" diye cevap vermiştim.

Böylelikle Plantation'ı* geride bırakıp on günlüğüne

* Florida'da bir şehir. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kabuğumuzdan çıkmıştık. İlk birkaç gece kaldığımız yerin çevresindeki barda takıldık ama Quinn'in niyeti başkaydı.

"Biz hiçbir şeyden korkmayız," dedi.

Savaş narası gibiydi ya da bir tür vaat.

Kadehimi ona kaldırıp, "Esas onlar korksun," dedim.

Tavandaki ışığın da etkisiyle iyice parlayan saçlarıyla oynuyordu. "Bu doğru olabilir ama boş ver, eğer bizden korkan kadınlar varsa bu kıskançlıklarındandır. Erkekleri bize bakacak diye ödleri kopuyor aslında. Eğer bizden korkan erkekler varsa, bu da gerçek birer adam olamadıklarındandır. Bizler güçlüyüz, yılmadan savaşıp kazanacağız. Biliyor musun, esas onlar bizden korkmalı."

Bir bardak daha votka götürüp ağzını silerken minik, saf ama maviye boyanmamış bir Cesur Yürek gibiydi.

Bunları hatırlayınca yüzümde acı bir gülümseme belirdi. O kız nereye gitmişti?

Bardağımın dibi gelmişti, kızlar da birkaç kişi daha seçtiklerinden minik maymunlar gibi gülüşüp heyecandan yerlerinde duramıyorlardı.

Beş kişiden sonuncuyu da seçtikten sonra Valerie, Alex'ten hesabı istedi. "Yeni bir başarısızlık örneği olsun istemiyoruz, Rae. Senin kurallarını da göz önünde bulundurduk."

"Evet, tabii sizin gözünüz çok daha iyi!"

Belki Quinn unutmamıştı, her şeyi gayet iyi hatırlıyordu.

Peki neden tam tersi davranıyordu? Phil konusunda bu kadar mı güvensizdi de benim bekâr hayatımı azletmeye çalışıyordu? O da kısa süre önce benimle aynı cephedeydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Phil'i hiç tanımıyordum. Aldatacağını da sanmıyordum ama Quinn de en az benim kadar erkeklerin ne kadar adi olabileceğini biliyordu.

Evli, nişanlı, sevgilisi olan fark etmezdi.

Sırf o hayatının aşkını buldu diye benim fikirlerim yanlış ya da asılsız mıydı?

İkisine de erkeklerle ilgili bir ders vermek için sessiz bir plan kurdum. Spark planıyla tam on ikiden vurmakla kalmayacaktım, onlara aynı zamanda deli olmadığımı da göstermiş olacaktım. Fazla ihtiyatlı ya da peşin hükümlü değildim, gerçekten iyi bir adam bulmak çok zordu.

Fakat sonra *ben plan kurmaktan ne anlarım* dedim kendi kendime. Ben kendi kitabımı bile yazamıyordum. Belki de biraz daha içsem iyi olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 7

Gecenin o hoş esintisi yanaklarıma, alnıma değerken, Alex'in dudaklarının tadı tıpkı onu ilk gördüğümde aklımdan geçirdiğim gibiydi. Arada içtiği sigaranın tadını bastıran nane şekeri gibi bir şeydi. Fakat hoş, isli ve tehlikeli bir tat bırakıyordu; sanki James Dean'le öpüşüyordum.

"Nasıl bu noktaya geldik?" diye sordum öpüşmelerimizin arasında nefessiz kalarak ama aslında umurumda değildi.

Sanki en son bardan bulduğu bir kızı düdüklediğinde Bruce Jenner hâlâ Bruce Jenner'mış gibi, bir saniye dursa lanetlenecekmişçesine dudaklarımı vakumladı. Belimden sıkıca tuttu. Dili boynumu, kulağımı ararken bir anlığına kaygılandım.

Tanrımmmm.

Bir morluktan (daha) ne olurdu ki? Uzun eşarplar bunun için vardı.

Nabzım aşağı sokaktaki kulüpten gelen sesle yarışırken, sırtım duvara dayanmaktan ağrıyordu.

"Buradan gitmek ister misin?" diye sordu kedi gibi mırlayan bir sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aksanı kulağımda öyle bir tını bırakıyordu ki ayak parmaklarıma kadar bütün bedenimi harekete geçiriyor, başparmaklarım ayakkabının içinde kıvrılıp duruyordu.

Onu iyice kendime çektim, nefesim kesik kesikti, ondan uzaklaşmam imkânsızdı, beni biraz daha sıkı tutsun diye deliriyordum, artık başka yolu yoktu.

Sonra benim evime gittik; kapıda anahtarla olan mücadelem, anahtar sesinin koridor boyunca yankılanması takdire şayandı. Barmenin teki suratına yapışmışken kapıyı açmak o kadar da kolay değildi... Neyse ki sonunda zar zor içeri girebildik.

İçeri girer girmez, o gereksiz tişörtünü çıkardı. Adam sadece karın kasları ve omuzdan ibaretti. O siyah slipinin içinde kasları tek tek dizilmiş gibiydi.

"Bekle, lütfen," deyip çabucak mutfağa gidip Billie'ye bir şeyler verdim. "Al kızım."

Memnuniyetsizliği bakışlarından belliydi, bir tane daha bisküvi verdim. "Bana hiçbir şey vermedin diyemezsin, en son ne zaman biriyle beraber oldun, sana söylüyorum?"

"Ne?" diye seslendi Alex. Odaya geçmişti bile.

Ayakkabıları fırlatıp çantamı koltuğun köşesine koydum, ardından sessizce odaya yöneldim, kapısı zaten açıktı.

"Kendini evinde gibi hisset," dedim hafif gülümseyerek.

"Gel buraya," dedi ve tıpkı birkaç gün önce barda dikkatimi çeken o karanlık bakışıyla beni yakaladı.

Quinn ve Valerie'yle vedalaşırken Alex'le göz göze geldiğimizde –şimdi çok daha iyi anlıyorum– çok geçmeden bir şekilde kendimizi burada bulacağımızı biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Perdeden yansıyan ay ışığı, Mısır pamuğundan bir okyanusta yüzen vücudunun her bir noktasını gözler önüne seriyordu.

Bluzumu hızla çıkarırken ufak bir yırtılma sesi geldi. İkimiz de güldük.

"Umarım fazla pahalı değildir..."

Onu susturup yatakta aşağıya doğru ittim. Üstüne çıktım, bedenlerimiz birbirine değdikçe beni ne kadar arzuladığını, beni içine çektikçe gözlerindeki o vahşi karanlığı hissedebiliyordum. Popoma iki eliyle şaplak indirdikten sonra beni daha da kendine doğru çekti. Bir süre orada tuttu, buna izin verdim çünkü iyice sertleşmişti. Dikkat dağıtıcı derecede.

Fakat dikkatimin dağılmasına yalnızca bir dakikalığına müsaade ettim. Alkolün etkisi iyice geçti, şimdi de güç sarhoşu gibiydim ve bu zavallı Alex'e kendi yöntemlerimle biraz işkence edebilirdim. Bu barmenin hayallerini kendimce yerine getirecektim fakat dediğim gibi, benim kurallarıma göre olmalıydı.

Ne de olsa benim yatağımdı.

Yavaşça aşağı doğru indim, ne yaptığımı fark ettiğinde inlemeye başladı ama kısa kesti.

Ellerim vücudunda yavaşça gezinirken, beklentisinin ne kadar arttığını fark ediyordum. Çarşafın her iki tarafından sıkıca tuttu, zar zor nefes alıyordu. Kendimden o kadar hoşnuttum ki kendi kendimi tebrik eden bir kahkaha atmamak için dudağımı ısırdım.

Sonunda esas yere vardığımda elimi yavaşça üstünde kaydırdım, o yana bu yana garip garip seğiriyordu. Ben çek-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tikçe kasılıyor, penisi bir tür nöbet geçirir gibi yalpalıyordu. Çok geçmeden bir şeylerin ters gittiğini anladım.

AH, İNSANOĞLU.

Ya doktorun biri sünneti eline yüzüne bulaştırmıştı…

Ya böyle doğmuştu ya da…

Başka bir şey.

Bilemiyordum.

Ama ben daha fazla inceleyemeden elimi bıraktım ve o iğrenç eklenti, kapı tamponu gibi beliriverdi.

Acaba bu yüzden mi barmenlik yapıyordu; yani penisine estetik ameliyat yaptırmak için?

Derken… öncesinde yediğim hamburgerin acı tadı boğazımda ekşimsi bir tatla ağzıma geldi. *Karate Kid* filmindeki çocuk gibi kollarımı sağa sola açıp çarşaf hapsinden kurtulup hepsini yere fırlattım.

"Sen…"

Banyoya koşup neredeyse hayatım boyunca yediğim her şeyi çıkardım. Malum görüntü hariç her şeyden kurtuldum.

Bazı şeylerden kaçamazdınız.

Şimdi parmak uçları omzumda birer yılanbalığı gibiydi, her dokunuşunda daha çok tiksiniyordum.

"Çok mu içtin?" Sanki… kıkırdadı, bense öfkeli ve içi dışına çıkmış biri olarak fazlasıyla hasta gibiydim.

Tabii asla ondan ya da Frankenstein penisinden kaynaklanıyor olamazdı, kesin ben bir şey yapmıştım.

Doğrulup ağzımı sildim ve tuvalet kâğıdıyla alnımdaki terleri sildim.

Tartışamayacak kadar yorgundum. "Öyle olmalı. Gitsen iyi olacak," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sanki ikimizin de söyleyecek sözü yokmuş gibi birkaç dakika sessiz kaldık. Pek oralı olmadığını anlayınca sulanmış gözlerimi ona diktim, koridorda yaralı gibi duruyordu.

Neyse ki şortunu tekrar giymişti.

ürperdim

"Gerçekten üzgünüm," dedim.

Gerçekten üzgündüm, ama birçok kızın bu şekilde kusmasına sebep olacağı için. Çünkü adamın geri kalanı muazzamdı.

Önceden uyarsaydı daha iyi olmaz mıydı?

"Sonuna kadar gitmek istemiyor musun?" İçinden *kahretsin* dediğini duyabiliyordum.

Yaklaşık iki saniye bekledikten sonra tam ağzımı açıp bir şey söyleyecekken yine o şeyin görüntüsü gözümün önüne geldi.

Ne kadar berbat bir haldeydim.

Sanki daha önce kusmam gerekirken kusamadıklarımı da kustum. Eğer kusmak isteyen varsa ben bu işin Yüce İsa'sı olarak herkesin yerine de kusabilirdim.

Bu duruma daha fazla dayanamayıp gözlerimi sımsıkı kapattım, serin seramiğin üzerinde otururken kapının kapandığını duydum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bölüm 8

Çocuklar özel etkinliklerini yaparken, tüm gün ilk kez düşünmek için vakit bulabildim. Odanın kokusunu içime çektim, kalemleri açtım. Haftalık planlama tamamdı, ailelerden gelen mailler cevaplandı ve bu saati kitabım üzerine çalışarak geçirmem artık farzdı.

Dosyayı açıp son on sayfayı şöyle bir taradım.

EVETTTT.

Bu sefer başaracaktım, ben bir savaşçıydım.

Dördüncü kahvemin iyice soğuyan dibini de içtikten sonra artık hazırdım.

Telefonumun titremesiyle konsantrasyonum bozulana kadar tam kırk dakika klavyeyi tıklatıp durdum.

Ana ekranın sol üst köşesinde küçük sarı bir şimşek işareti çıktı. Sanırım bir Spark eşleşmem vardı ya da Google bir şekilde yaklaşan fırtınayı haber veriyordu.

Ya da her ikisi de.

Tıklarken derin bir nefes aldım, acaba Valerie ve Quinn'in hangi beyaz şövalyesi diye düşünürken birden bir yüz belirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Anthony, 36 yaşında.

Gamzeleri vardı.

O kadar da kötü değildi.

Profiline bir şeyler yazan birkaç kişiden biriydi.

Sevdiği şeyler: Fitness, butik bira, beyzbol ve seyahat.

Sevmedikleri: Karamsar insanlar, hapishane dövmeleri, siyasi doğruluk ve zayıf gramer.

Sevmediklerinden son ikisi beni şaşırtmıştı.

Hımm. Belki bana uyabilirdi. Fotoğraflarına göz gezdirdim ama henüz beni heyecanlandıran bir şey yoktu. Esmerdi, saçı sıfıra yakın, omuzları da güzeldi.

Yalnız şu düğün fotoğrafında yanında duran sarışın kim merak ettim. Ama neyse, bu kadarı da olabilirdi.

Şimdilik iyi görünüyordu, hemen iyilik meleklerime haber verdim.

Ben: İlk Spark eşleşmem hayırlı olsun. Hurra.

Valerie: Harikaaaa

Ben: Şimdi ne yapacağım?

Valerie: Şimdi birbirinize mesaj gönderebilirsiniz. İkiniz de sağa kaydırmışsınız.

Ben: Önce onun yazmasını beklesem mi?

Quinn: *kafamı tahtalara vurasım geliyor* NIKE GİBİ SADECE YAP ŞUNU.

Telefona doğru homurdanıp tekrar uygulamaya döndüm. *Anthony, 36,* olur mu acaba?

Parmağım bir süre klavyenin üstünde gezindi. Keşke

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önce o yazsa diye geçirdim içimden, o kadar da umutsuz görünmek istemiyordum.

Ben: Tamam.

Altdudağımı ısırıp üç kez "merhaba" yazdıktan sonra:

Beni iyi gramerle yakaladın.

Gönder tuşuna tıkladığımda göğsüm sıkıştı.

Hemen cevap vermedi, tekrar kitabıma da dönemiyordum, başka seçeneklere baktım. Farklı versiyonlarla yedi tane neredeyse aynı adam, v yaka tişörtleriyle açık havada poz verip koymuşlardı.

HAYIR. HAYIR. HAYIR

Ekrana bakıp başımı iki yana salladım, derken ışıl ışıl bir gülümseme buz kesilmeme sebep oldu.

Karşıma Taye Diggs'e benzeyen biri çıkmıştı ve bu kişiyi nerede olsa tanırdım.

Sanki arkamdaymış ve ona baktığımı biliyormuş gibi tedirgin oldum.

Sadece *her şeye varım* yazmıştı, fotoğraflarına bakarken sanki en derin karanlık sırlarını keşfettiğim bir suikastçıya yakalanmışım gibi ellerim titriyordu.

Fotoğrafları modelleri andırıyordu, o yüzden pek bilemedim. Normalde bunun beni etkilememesi gerekirdi –ben manken olmadığıma göre ne benden daha güzel birine ne de thigh gap* denilen bacak boşluğum da olmadığı için beni

* Ayakları birleştirdiğinde üst bacakların arasında kalan boşluk, ince bacaklı olmanın göstergesi. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yargılayacak birine ihtiyacım vardı– ama dikkatimi ondan alamıyordum.

Çite yaslanmış, bir eli tel örgüde diğer eli de kısacık kestirdiği saçında, gülümseyerek poz vermişti.

Ama esas içten kahkahayı ben attım.

Aşağıdan çekilmiş, motor üstünde bu kez sağ tarafında bir şeye bakıyormuş gibi yaptığı yüzünde yapmacık bir gülümsemenin olduğu, fazla seksi bir fotoğrafı daha vardı. Sanki arkadaş uygulamasından çok *GQ* dergisinin sayfalarını karıştırıyordum.

Bu fotoğraflar aslında herkesin uğraştığı ama bir türlü başaramadığı türdendi, profesyonelce çekildikleri çok belliydi.

Salakçaydı evet, ama o kadar iyi çekilmişlerdi ki adamın içine sanki Old Spice* reklamlarındaki Isaiah Mustafa kaçmıştı. Harika görünüyordu.

Pazuları o kadar iyiydi ki okula giderken giydiği frak gömleğin içinde nasıl göründüğünü hayal ettim.

Kalbim sıkıştı.

Off. Kes şunu.

Yazmaya dönsem iyi olacaktı. Boynumdan aşağı hissettiğim bu heyecanı keşke kitabıma da yansıtabilseydim.

Ama odaklanamıyordum ki, bakmadan edemiyordum.

Bunu paylaşmam lazımdı.

Sandalyemden kalktığım gibi Quinn'in sınıfına gittim. Koridora kafamı uzatıp eşikte bekledim.

"Valerie'nin odası. Hemen şimdi."

Valerie'nin odasına vardığımızda o da şaşırıp kaldı. Ola-

* Erkek bakım ürünleri markası. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı biteni anlattığımda tahtaya yazdığı ödev eğri büğrü bir karalamadan kıvrımlı bir hatta dönüştü sanki.

"Ciddi misin? Şu yakışıklı yedek öğretmen mi?" Quinn gözlerini açmış, dirsekleri dizlerinde öğrencilerin sıralarından birinde oturuyordu.

Etrafına toplandık ve yine telefonum iş başındaydı.

Adı Nick, 35 yaşında.

Hepimiz aynı anda baktık.

"Ama kız arkadaşı var sanıyordum..."

"Şiiii!" Kapıya koşup, koridorda kimse var mı diye baktım.

Şüphe uyandıran bir şey yoktu. Sanki bir hücre deliğinde kalmışız da hayatlarımızı kurtarıyormuşum gibi arkamdan kapıyı kapattım.

"Belki eskiden kalmadır." Durumu anlamaya çalışan Valerie ileri geri gidip geliyordu. Anlaşılan bu durum, o çirkinliklerden bihaber küçük aklını karıştırmıştı.

"Belki," dedim ama emin değildim.

"Olabilir," dedi Val. Sessizliğini koruyan Quinn'e bakmaktan vazgeçmiştim artık.

"Tabii ki her şey mümkün... ama yapmayın, görmüyor musunuz?"

İkisinin de gözünde çaresizliği gördüm, bu beni az da olsa kötü hissettirmişti.

Bu fotoğrafları bulmanın verdiği panik, heyecan ya da korku yerini bambaşka bir endişeye bırakmıştı.

"Genelde erkekler konusunda yanılmadığımı kabullenmeniz pek mümkün değil, öyle değil mi?" Sesimdeki gerginliği düzeltmek gibi bir derdim yoktu. Bir türlü gelmeyen

bir cevap ya da onay bekliyordum. Quinn dönüp gidince, "Pes artık," diye söylendim. Sonra da çıkıp gittim. Odama döndüğümde oturup öylece bekledim. Adeta adamın profiliyle ilişki yaşıyordum.

Her şeye varım, demişti.

Bahse girerim öylesindir.

Kız arkadaşına bayılıyor. Külahıma anlat.

En sonunda sağa kaydırdım.

Bir saniye geçmeden telefonum çaldı, sanki kanım çekildi. Onun da beni sağa kaydıracağını düşünmemiştim, beni tanıyacağına emindim.

Tek gözüm açık bildirimin ne olduğuna baktığımda 36 yaşındaki Anthony'nin mesajıma döndüğünü gördüm.

Sen de seksi olmanla *beni* yakaladın.

Billie'yi yine civarda dolaştırmak için dışarı çıkardım, telefonla uğraşırken salak salak gülüp duruyordum. Aynı zamanda yürürken mesaj çekebilen kızlardan biri olmanın tadını çıkardım. Normalde arabamı o kızların üstüne süresim gelirdi, ama artık olaylara bambaşka bir açıdan bakıyordum.

Buna olgunluk denirdi!

36'lık Anthony'yle öğleden sonranın en güzel zamanını mesajlaşarak geçirmiştik, belli ki akşam da devam etmek istiyordu. Son zamanlardaki gişe fiyaskolarından hangisi daha fiyasko ya da başkanlık adaylarından hangisi seçilirse uçağa atlayıp Timbuktu'ya doğru yol alırız gibi birçok şeyden konuştuk ve tüm bunlar eğlenceliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ayrıca Anthony'nin hiç evlenmediğini, bir çocuğu falan olmadığını ve en uzun ilişkisinin de üçüncü yılını tamamlamaya ramak kala bittiğini (ki biteli bir yıldan fazla olmuştu) öğrendim.

Şimdilik gayet iyiydi.

Belki de arkadaşlarıma seçimleri konusunda fazla sert davranmıştım ve hakikaten fazla seçiciydim.

O: Peki şimdi ne yapıyorsun?

Ben: Açıkçası berbat iç çamaşırlarımla tembellik yapıyorum.

Güldüm.

Derken bir anda panik oldum.

Ellerimi klavyenin üzerinde gezdirdim.

Ben:*yere bakarak*Ah bekle, hayır! Üstümde kazağım köpeğimi dolaştırıyorum. #yanılmışım

O: Katılabilirim ben de.

O sırada ağzımdan "kahretsin" çıktı, kaydırağıyla gezen küçük bir çocuk da üstüne alındı.

Elimi kaldırıp "Hayır… sana demedim. Pardon!" dedim.

O: Kik* hesabın var mı?

Ben: Hayır, Snapchat'im de yok.

O: Haha, neden peki?

Dönemeçten geçerken iyice rüzgâr yedim.

* Akıllı telefonlar için bir tür arkadaşlık, sohbet uygulaması. (ç.n.)

Ben: Çünkü liseli değilim? Bak, eğer iç çamaşırı şakamla sana yanlış sinyaller gönderdiysem kusura bakma ama sana o uygunsuz mesajlardan gönderemeyeceğim.

Nabzım hızlandı.
Nefesimi tuttum

O: Hayır... sadece Spark'taki gibi her seferinde giriş yapmak zorunluluğu olmadığından belki daha iyi olabilir diye sormuştum.

Gerçekten de çok yargılayıcıydım. Arkadaşlarımın haklı olduğunu görünce kendi kendime söylendim.

Ben: Ha anladım, o zaman neden sadece mesajlaşmıyoruz?
O: Aslında Kik uygulaması böyle bir şey. Telefonunu vermeden yazışabiliyorsun.

Gülümsedim.

Ben: CIA'de falan mı çalışıyorsun yoksa?
O: Şu konuda anlaşalım: Etrafta çok fazla manyak var.
Ben: Doğru. Bu sosyal medya olaylarından biraz başın yandı galiba? Yani seni anlıyorum ama "ürkmüyorum" da. Hatta bence telefonda da konuşabiliriz. Parmaklarım da yorulmaya başladı artık.

Sonra da bu şüpheciliği biraz da olsa bana bulaşmadan ona telefon numaramı verdim. Göğsümü sıvazladım.
Ne cesaretti ama... yoksa umut mu demeliydim?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neredeyse beş dakika kadar cevap gelmedi.

Billie'yle tepeye vardık, nefes nefese kalmıştı; ben de formsuzluktan mıdır, yoksa bir anlık dikkatsizlikten midir bilmem acayip terledim. Ne kadar da uzun bir mesaj yazmışım diye hayıflandım.

Beş dakika dünyanın sonu değildi ama boşanmadan sonra, mesajlaşmanın da bir yolu yordamı olduğunu öğrenmiştim. Zaten bu gelip gitmeleri yaşarken birden adam da sessizleşince… üstüne bir de son mesajı benim yazdığım düşünülürse…

Zızzz. Mesaj geldi.

Resmen telefona çullandım.

O: Tamam. Fakat bir mahkûmla konuştuğunu söylemeden seninle yazışmak ya da seni aramak vicdanımı rahatsız eder. Endişelenme, sapık falan değilim. Ama sana yalan da söylemeyeceğim başka bir şekilde de öğrenmeni istemem. Bu ufak sohbet çok hoşuma gitti, eğer hâlâ konuşmak istiyorsan ben her türlü buradayım.

Nasıl yani, ne zaman, kim, nerede? Kaldırıma geçtim, mahalleden bir kız da vardı. Bir taşa çömeldim, betonun soğukluğu yoga taytımdan hissediliyordu, mesajı tekrar tekrar okudum.

Sinirlerim oynadı, kocaman bir KAHRETSİN çektikten sonra bisikletime yöneldim.

Ben: Ne diyorsun sen? Hapiste misin? Nasıl… neyle…

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gönderdim ama kafam allak bullaktı. Telefon numaramı verdiğim mesajı silmem mümkün değildi. Aptal Spark.

Aptal Rae, aptal, neredeyse cinayete kurban gidecektim.

Korkudan parmaklarım titriyordu. İhanete uğramış gibiydim.

Ben: Eğer hapisteysen nasıl oluyor da mesaj yazabiliyorsun? Ya da konuştuğumuz o filmleri nasıl izledin?

Neden bu adamla hâlâ konuşuyordum ki? Ama elimde değildi işte, bilmek istiyordum. O kadar beklenmedik bir şeydi ki merakım sağduyumun önüne geçmişti. Hoş, bu sağduyu bütün gün neredeydi acaba?

O: Hapishaneler değişti artık. Fahiş fiyatlara içeriye telefon sokabiliyoruz. Sadece dikkatli olmamız gerekiyor, o yüzden Kik'ten bahsetmiştim.

E tabii, "malum".

Sonra da eşleşmeden çıktım. Aynen öyle, 36'lık Anthony artık hayatımda yoktu. Telefonum onda olsun olmasın şu anda bunu düşünecek halde değildim.

İçimdeki şu aptalı bir kenara bırakıp laptopu açtığım gibi Spark'ın hüküm ve koşulları, gizliliği ne varsa araştırıp neredeyse bir fıçı dolusu şarap içtim.

Bu olayı unutturmam mümkün değildi. Zaten Sarah bütün sabah olup biteni tanıdık tanımadık herkese anlattırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunlar arasında beşinci sınıfların okuma hocası da vardı. Hatta FaceTime üzerinden annesine de anlatmıştım.

"En azından dürüstmüş... Bu günlerde pek rastlanmıyor böylelerine," dedi Sarah günümüz erkeklerini çok iyi tanıyormuş gibi, bir yandan da mikrodalgada ısıttığı peynirli makarnayı yiyordu.

Çatalım havadayken durup bir an ona baktım.

"Haklısın. Aslında dürüsttü. Bana deli diyebilirsin ama hâlâ hapishane kısmı hariç adamı beğeniyorum."

Her gün öğle yemeği sırasında hiçbir şey söylemeselerde her şeyi bildikleri yüzlerinden okunan kafeterya müdavimleri teselli etmek amacıyla bana snickers çikolatalarını ikram ettiler. Anlattığım şeylerin yarısına bile inanmadıklarına emindim, ama umurumda değildi.

Valerie içeri girdiğinde yüzünde öyle bir ifade vardı ki bu konuda konuşmayacağı belliydi. Sadece kolumu okşamakla yetindi. Sessizce oturduk, etraftan birinin muz yerken çıkardığı ses sinirlerimi iyice bozuyordu. Valerie bakışlarımdan hemen anladı.

Sonra birden öyle bir kahkaha attı ki fıstık ezmeli, reçelli sandviçi boğazında kalacaktı.

"Ne var?" diye sordum. Belli ki hepsi gülüyordu. Geçen gece doğru düzgün uyuyamadığımdan zaten şapşal gibiydim. "Neye gülüyorsunuz siz?"

"Bilmem, *misofonya** hastalığına yakalanmışsındır belki," diye omuz silkti. "Sence neye gülüyorum?"

"Bunun gayet ciddi bir konu olduğunu biliyorsun!"

* Sesten nefret etme, düşük düzeyde sesten hoşlanmama durumu. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Miso-ne?" diye sordu Sarah, Val'e.

"Ses duyarlılığı," diye açıkladım. "Sesten nefret etme durumu."

"Kimsenin sesi çıkmıyor ki." Sarah glütensiz makarnasına döndü.

"Fark etmez, Rae çiğneme sesini duyduğu anda Hulk'a dönüşüyor."

"Eskiden buna sürtük gibi davranmak denirdi." Sarah'nın çilli suratından eğlendiği anlaşılıyordu..

"Biraz araştırın! Bilim denen bir şey var!" diye karşı çıktım. Ama hâlâ gülüyorlardı. "Gerçekten size değmez." Tepsimi aldığım gibi kalkıp gittim.

"Unutma, Quinn'in bekârlığa veda partisi için bir şeyler ayarlamalıyız," dedi Valerie. "Bu akşam yemeğe gelmek ister misin?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bölüm 9

Her zamanki gibi hemen Mike ve Valerie'nin mutfağına gittim. Zili çalmama ya da kapıyı vurmama gerek yoktu.

Onların oturma odası dedikleri, benim oyuncak mahzeni diye nitelendirdiğim yerden, "Tatlım, ben geldim," diye seslendim. İki elimde Çin yemekleriyle Noel Baba gibi içeri girdim.

Valerie çok sevindi, çocuklar da aptal yaşlı teyzeleri Rae geldiği için oldukça mutluydular.

Val daha ben merhaba diyemeden Instagram'a koyacağı bir fotoğraf çekti, ardından da hemen elimdeki paketleri aldı.

İkizler Amanda ve Mae iki bacağıma yapışıp, "Rae Teyze hadi gel oyun oynayalım!" dediler, beraber yaptıkları birçok şey gibi bunu da aynı anda söylemişlerdi.

Durum *The Shining* filmindeki gibi değildi, içim bir hoş olmuştu, ikisini de kucağıma alıp çoktan yapmam gerektiği gibi öpücüklere boğdum.

"Ya ben formdan düştüm ya da siz artık kucağa alınamayacak kadar büyümüşsünüz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayırrr," dedi Amanda eli ağzında kıkırdayarak. "Biz daha üç yaşındayız." Sanki çok biliyormuş gibi parmaklarıyla gösterdi.

"Öyle diyorsan öyledir," dedim. Her şeyin unutulduğu gülüşme ve kucaklaşmalarla dolu bir cümbüş vardı.

"Gece kalacak mısın?" diye sordu Jakey. Merdivenlerin en ucunda parmağı ağzında oturmuştu.

Sarı düz saçlarını okşadım, bu arada ikizler de odalarındaki *Frozen* oyuncaklarını göstermek için beni çağırıp duruyorlardı.

"Bu kez olmaz," dedim. "Bir dahakine Billie'yi de getiririm ona göre plan yaparız, olur mu?"

Örümcek adam pijamaları içinde zıplayıp durdu, sanki çocuk kafilesiymişiz gibi bizi üst kata kadar götürdü.

Giderken bebek odasına baktım. Mavi duvarların ortasından itfaiye arabası desenli bir kâğıt geçiyordu. Boş bir tahta beşik, baş üstü lambasının ışığıyla parlıyordu, sallanan sandalye ve köşede duran ayıcık odayı tamamlayan detaylardı.

Bu kadar çocuk ve karmaşa içinde güzel ve büyük bir evdi. Kısa süreli sessiz anlarda çocuklar sizi sevip içinizi ısıtan birer parçanız gibi oluyorlardı.

"Frankie nerede?" diye sordum.

"Ofiste, babamla," dedi Jakey elimi tutarak.

Gözucuyla karanlık ofise baktım, fıstık ezmesi reklamlarındaki Schroeder gibi bakan Mike bilgisayarına gömülmüş vaziyetteydi, *Notre Dame'ın Kamburu*'ndaki Quasimodo gibi kambur kalmıştı. Frankie yürütece benzer bir şeyin içinde tükürük balonları şişirirken hoparlörden Mike'ın dinlediği doksanlar rock müziğinin sesi geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Naber?" diye sordum, hemen bilgisayarında açık olan sayfayı küçültüp bana doğru yöneldi.

"Ah, merhaba, Rae." Elini uzatırken sanki doksan altı-doksan yedi yaşlarında ya da Galapagos Adaları'ndan yaşlı bir kaplumbağa gibiydi. Bir taraftan gözucuyla bilgisayarını kontrol etti. Yine iş başındaydı anlaşılan.

Kardeşleri beni odalarına doğru çekiştirmeden Frankie'nin o tombul yanaklarını çok az öpebildim. Biz ne kadar çok gülüp eğlensek de Mike, değil gülümsemek, dönüp bakmıyordu bile.

Bu durumu fark eden ya da umursayan bir tek ben olduğum için güldüm. Valerie'nin pili bitmiş gibiydi ya da aileyi ayakta tutmaya çalışırken fark edecek zamanı yoktu.

Ya da Facebook'a mükemmel aile fotoğrafları koymak için harcadığı enerjiden fazla yorgun düşmüştü.

Porselen yüzüne serpiştirilmiş yarım yamalak gülüşüyle Valerie kapıda belirdiğinde Mae'nin girer girmez elime tutuşturduğu *Curious George* kitabının üçüncü sayfasındaydık. "Yemek hazır," dedi.

Çocuklar sanki daha önce prova yapmış gibi hep bir ağızdan sızlandılar.

"Üzgünüm çocuklar. Tık Tık," diye seslendi bir taraftan da Mike'a.

"Hemen geliyorum," dedi o da.

"Frankie'yi getirmemi ister misin?" dedi on aylık bebeğe komik surat yaparken.

"Hayır, alırım ben."

Gözlerini kocaman açıp sanki *nesi var bu adamın* der

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gibi kafasını salladı. Merdivenlerden inerken o ağır, yorgun kolunu omzuma koydu.

"Bu harika ziyafet için sana ne kadar borçluyum, tatlım?"

"Merak etme, eminim yıllar içinde senden aşırdığım binlerce yemek borcum olmuştur."

Gerçekten de öyleydi. Bana yandan bir bakış attı, sonra ikimiz de ikizlerden birini alıp sandalyelerine oturttuk. Mutfaktan Jakey'nin sütle dolu olduğunu düşündüm suluğunu getirdim.

Aynen tahmin ettiğim gibi masa mükemmel şekilde hazırlanmıştı, tabakları düğününde aldığı porselen takımının parçalarıydı. Ayrıca oturma sırasına göre büyükten küçüğe dizilmişlerdi; her birinde kızarmış pirinç olan servisler masanın soluna çapraz şekilde yerleştirilmişti ve tabii tüm bunları talih kurabiyeleri ve ince tel tutacaklara geçirilmiş çubuklar tamamlıyordu.

"Martha Stewart dokunuşları," dedim kaşımı kaldırarak, o da kahkaha attı.

"Martha Stewart çocuklara sadece artıkları vermezdi... ama yine de teşekkür ederim. Deniyorum işte."

Biz bu görseli mahvetmeden bir Instagram şaheseri daha çekti.

Ben neredeyse yemeğimin yarısındayken Mike teşrif etti. Çocuklar da gıdım gıdım yedikleri parmak tavukları çoktan bitirip tablet bilgisayarlarına geçmişlerdi.

"Muhtemelen soğudu seninki," dedi Valerie ellerini peçeteye silerken.

Mike hiç oralı olmadan geçip oturdu, Frankie'yi de sandalyesine lap diye bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Quinn'den, okuldan konuşmaya devam ettik ama Mike'ın önünde kendimi aptal gibi hissettim. Zaten gelişiyle bütün tadımız kaçmıştı, nedenini merak ediyordum, acaba sorun ben miydim? Benden nefret mi ediyordu? Yoksa hep böyle miydi? Sonra bunları bırakıp ona daha çok iş ve evle ilgili sorular sormaya başladım.

Hepsine cevap verdi. Hatta bir taraftan etine ve brokolisine hardal sosu dökerken benimle göz teması bile kurdu. Sanırım bilgisayar sistemleri satışı onun işine yaramıştı.

Sonra öyle bir şey sordu ki beni gafil avladı. "Ty'la yine çıkacak mısın? Senden hoşlanmışa benziyordu." Bir yandan da yarım Çin böreğini ağzına attı.

Resmen ağzım dilim kurudu, açıkçası Mike'ın da bu çöpçatanlık işinde olduğunu unutmuştum.

"Eee…"

"Ona şey gönderdi…" Valerie çocuklara baktı, sonra sanırım cümlesini bitirmek için daha iyi bir şeyler düşündü. Kendini toparladıktan sonra, "Yeni bir şey deniyoruz," diye tekrar söze başlayıp, beni durumdan kurtardı.

Tanrı onu kutsasın.

Tabağına bakıp, "Öyle mi? Neymiş o?" dedi.

Val yine Spark'a dalmıştı, verdiği her detayla küçüldükçe küçülüyordum, neredeyse kurabiyemin arkasına saklanacaktım.

"Rae Teyze evleniyor mu?" Jakey galiba bizi dinliyordu, bu arada hâlâ parmağını emiyordu.

"Hah ha… hayır," dedim pilavı yerken.

"Peki hiç evlenecek misin?" Sınıfımdaki çocuklar gibi cansız bir tonda sormuştu, et neredeyse boğazımda kalacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Benden önce Mike cevap verdi.

"Evliy*di,* dostum."

"Öyle mi?" Beş yaşındaki çocuğun kafası karışmıştı; bilgisayar ekranına bakan o kocaman, mavi, parlak gözleri artık üstümdeydi.

Ne kadar bilmiyorum ama uzun bir süre ağzım açık bir vaziyette oturdum. Mike'ın "Evliy*di*" deyişi hâlâ kulaklarımdaydı, özellikle "di" diye vurgulamasını kafamda evirip çevirdim.

Ne demek oluyordu bu?

"Evliydi, evet, hadi şimdi oyununa dön." Val'in sesi o kadar keskindi ki yine beni kurtarmak için iş başındaydı. O mükemmel tırnaklarıyla Jackey'nin tabletine tıkladı, sinirlenmişti.

Sonra, "Beş yaşındaki çocuğun önünde bunları konuşmaya lüzum yok, öyle değil mi?" deyip Mike'a bakarak söylendi.

Yemeğin geri kalanı kısmen daha sessiz geçti, ta ki ben ikizlere ileride ne okuyacaklar, kaç tane çocukları olacak, emeklilik fonlarına ne kadar katkıda bulunabilecekler gibi her ikisinin de kahkahalar attığı saçma sapan bir sürü soru sorana kadar. O buz gibi havayı yumuşattığım söylenebilirdi.

Gevezelik etmeden duramıyordum.

Aslında tüm bunlar konuyu değiştirmek, konuyu benden ve biten evliliğimden mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırmak, üzerimdeki gerginliği atmak içindi.

"Falın ne diyor?" diye sordum kendi kurabiyemi kırarken.

"En büyük risk risk almamaktır," diye okudu Val. "Seninki?"

"Kış geldiyse bahara da bir şey kalmamıştır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, bunu beğendim," dedi. "Aklında tut."

"Buna fal bile denmez," diye lafa girdi Mike.

"Haklı aslında, bunların ikisi de fal değil. Peki, seninki Mike? Evren senin için ne hazırlıyormuş?" dedim alaycı bir neşeyle masaya yaslanırken.

"Senin falın bir kurabiye kadar tatlı." Homurdanıp, "Boktan şeyler bunlar," dedi.

Val kolunu çimdikledi.

"Ah, çocuklar dinlemiyor bile."

İçimden gülmek geldi –*armut dibine düşermiş*– sonra da tabakları temizlemeye koyuldum.

Çocukları yatırırken yardım etmeyi teklif ettim ama Valerie kendi halletmek istedi.

"Sen burada kal, dinlen biraz." Gülümseyip tüm mükemmelliğiyle elime koca bir bardak Malbec şarabı verdi.

Restoration Hardware marka deri koltuklarına bacaklarımı katlayıp oturdum ve hemen Facebook'u tıkladım. Val'in bakmadığım bir anda bir şekilde beni etiketlediği iki fotoğrafı "beğen"dim. Ben şarabımı yudumlarken, Mike'ın yıkadığı bardakların, tabakların takırtıları, plastiklerin birbirlerine değerken çıkardığı sesler yankılanıyordu.

Yemekteki atışmaları düşünürken, kafamdaki sorular sanki *Matrix*'teki *bilgisayar* kodu gibi gözlerimin önünde sıralanıyordu.

Mike'ın Jakey'ye bir zamanlar evli olduğumu söylerken amacı neydi? Beni yargılıyor muydu yoksa sadece çocuğa gerçeği mi söylüyordu?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yoksa ben mi fazla savunmacıydım?

Dahası, Valerie'nin araya girişi beni kurtarmak için miydi yoksa o da aslında bir şekilde beni yargılamış mıydı?

Beş yaşındaki çocuğun önünde bunları konuşmaya lüzum yok.

Ne demekti şimdi bu?

Daha fazla dayanamayıp kalktığım gibi mutfağa gittim. Mike'a, "Yardım ister misin?" diye sordum.

"Yoo, sorun yok," diye yanıtladı.

"Emin misin?

Cevap vermedi. Ama o normalde de böyleydi, üzerinde fazla durmadım. Mutfak tezgâhına arkamı yaslayıp bir dizimi kaldırdım –bir ayağımı dolaplardan birine dayayarak– ve şarabımdan bir yudum daha aldım.

"Bak, Ty konusunda üzgünüm. Onunla ne kadar yakınsın bilemiyorum ama iyi çocuktur. Ben sadece…"

Başını iki yana sallayıp yüzünü ekşitti ama hâlâ elindeki Kaptan Amerika fincanına bakıyordu. "Aslında Val'e bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim. Ty'ın sana uygun olduğunu düşünmüyorum."

Ona doğru döndüm. "Öyle mi?"

"Öyle, gerçi sana kalsa daha beter." Birden yüzüme baktı. "Dürüst olmak gerekirse ne istiyorsun bilmiyorum. Ama ben bir gelecek göremiyordum, yani endişelenme, eğer onunla bir daha görüşmeyeceksen benim için sorun yok."

"Peki." Sevgili Mike'cığın bu açıklamaları karşısında şaşırmıştım.

"O artık aile falan kurmak istiyor, ama sen öyle değilsin," deyip omuz silkti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir yandan akan suyun sesini dinlerken söylediği şeyin farkına vardım. Bu adam beni ne kadar tanıdığını zannediyordu? Öyle bir çırpıda beni özetlemiş miydi yani?

Sonra, "Ben istemiyor muyum?" dedim.

"Yani, bilemiyorum." Dediklerine pişman gibiydi... "Öyle görünüyorsun. Daha önce benzer bir şeyden geçtin ve istemedin. Şimdi de aynı adamla birkaç kez görüştükten sonra pek takılmıyorsun gibi. Bu konuda sana tavsiye veremem, aslında neden bahsettiğimi ben de bilmiyorum."

Kadehimi tutarken Mike'ın boynunu tutuyormuşum gibi farz ettim,, umarım kırıp dökmezdim.

"Val benimle ilgili böyle mi konuşuyor?"

"Val nasıl konuşuyormuş seninle ilgili?" diye sordu Val yavaşça kaşlarını silerken.

Mike, "Hiçbir şey, öylesine konuşuyorduk," dedi. Sonra da ellerini sonbahar temalı havluyla kurulayıp aniden yukarı çıktı.

Valerie'yle oturup Quinn'in bekârlığa veda partisini konuştuk. Fakat Mike'la yaptığımız konuşma kafamda dönüp duruyordu.

Ama ona bir şey söylemedim, sonuçta kocasıydı. Zaten birinin hâlâ arkadaşınız olarak kalmasını istiyorsanız, değil kocası, erkek arkadaşı hakkında bile herhangi bir şey söylememelisiniz. Çünkü işler genelde böyle yürür.

Her ne kadar benim tarafımda olacağını, derdimi anlayacağını ya da beni doğru düzgün tanımadan yanlış konuştuğu için kocasını eleştireceğini düşünsem de, hayat arkadaşı söz konusu olduğunda yanımda olmayabilir, yıllarca süren arkadaşlık yok olup gidebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ayrıca onun benim tarafımda olmamasına dayanabileceğimi sanmıyordum. En azından bu gece olmazdı, o yüzden sessizce oturup hafta sonu planını yaptım.

"*Magic Mike tecrübesi mi*?" diye tekrarladı, böyle söylediğimde neredeyse şarabını dökecekti, gözleri resmen parlıyordu.

Ben kıkır kıkır gülerken o da kızarıp bozardı... ama aslında bıyık altından gülüyordu.

Elimde telefonum ve bu kez Shiraz şarabımla koltukta kıvrılıp Billie'nin tüylerini okşadım. Valerie'nin mutfağında olanlardan bu yana acımı bir tek bu his ve meyvemsi tat dindiriyordu.

Belki Mike haklıydı, hatta Val de. Belki de şu anda mutfaklarında oturmuş benim ne kadar seçici olduğumu ve her gece eve başka birini atmak için nasıl her şeyi heba ettiğimi konuşuyorlardı. Aslında yaptığım tam anlamıyla buydu.

Öyle değil miydi?

Normalde beğenmeyeceğim bir sürü erkek için sağa kaydırıp durdum, belki de onlar haklıydı.

Aslında bunu da istemiyordum. Bir evim, evliliğim, çocuklarım olsun istiyordum ama sadece yanlış kişiyle olmasını istemiyordum.

O doğru kişinin Daniel olmasını istemiştim ama değildi.

Bu beni ne kadar üzdüyse, atlatması ne kadar zor olduysa da onun kadar iyi olmayan birileriyle çıkmak bir o kadar acı veriyordu.

Fakat iki (ya da bin yirmi iki) yanlış bir doğru etmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mike'ın dediklerini bir kenara bıraksam iyi olacaktı. O, değil beni, karısını bile tanımıyordu.

Beğen, beğen, beğen, beğen. Sanki kana susamış, bir sonraki kurbanını bekleyen bir ölüm perisiydim.

Her biriyle eşleşiyordum ama kimin mesaj yazacak vakti vardı ki?

Ve Spark birden *Tüm eşleşmeleriniz dolmuştur* diye bir uyarı gönderdi.

#üzgünsurat

Alnımdaki teri sildim.

"Sanırım bir gecede hiç fena iş çıkarmadım." Kıçını bana dönüp homurdanan Billie'ye söylendim.

Elimde olmadan onunla aynı fikirdeydim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bölüm 10

Tabanları yağlayarak ana ofise gidip posta kutuma baktım ama hiçbir şey yoktu. Karşıma Ida çıktı.

"Bu akşam bir durumlar varmış diye duydum." Kedi gözleriyle, adeta bana doğrulttuğu göğüsleriyle ağzını yaya yaya konuşmuştu.

"Tanrım… yavaş konuş biraz, Quinn ve Valerie'yi öldüreceğim," diye fısıldarken bu bilgiyi şantaj için kullanabilecek birileri var mı diye etrafa şöyle bir baktım.

"Adı ne peki?" Sesinde öyle bir kıvraklık vardı ki muhtemelen herkes duymuştu, az önce söylediklerimi kim takardı ki?

"Adı Andrew, diş hekimi, kırk yaşında ve bir zamanlar şişmanmış."

Nerdeyse kahve boğazında kalacaktı. "Adamın sloganı ne peki?"

"Hah ha, yok. Ama bunun iyi bir şey olduğunu farz ediyorum. Yani baksana." Cebimden telefonumu çıkarıp kaydettiğim ilk Spark randevumun ekran görüntülerini gösterdim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kızım..." Ağzından bir bu çıkabildi.

"Biliyorum!" Bir an durup adamın sivri çenesine ve onu süsleyen tüylere hayranlıkla bakakaldım. Under Armour tişörtünün, üzerinde duruşu da bir başkaydı.

Öhö öhö... Neyse, kendime geldim.

"Normalde bu kadar yakışıklısından sakınırım çünkü çok fazla mesajlaşmadık da. Sadece... buluşmak istedi."

"O zaman bir zamanlar şişman olduğunu nereden biliyorsun?"

"Facebook," deyip göz kırptım. "Fakat bir zamanlar şişman olması... belki de kendine olan güvensizliğini gösterir, şu anda nasıl göründüğüyle ne kadar ilgilendiği de malum. Belki de eski çok da mükemmel olmayan görüntüsü sebebiyle mütevazı biridir. Bilemiyorum." Fotoğraflara göz gezdirmeye devam ettim.

Lanet olsun. Umarım öyleydi.

"Ya da belki de *günümüzün* mükemmellik modasından dolayı o da fazlasıyla kendiyle ilgileniyordur." Posta odasının kuytu bir köşesinden kalın bir erkek böğürmesi duyuldu.

Aniden irkildim, bu sesle olduğum yerde donup kaldım. "Ne zamandır oradasın sen?"

"Şu adamı bana da göster," dedi Nick telefonu elimden kaparak. *Hmmm, olabilir* gibi bir iki ses çıkardı, telefonumu geri almaya çalıştım ama boşunaydı, panikten ter içinde kaldım.

"Çocuk gibisiniz," deyip pis pis güldü Ida, ikimiz de pür dikkat kesildik.

Nick telefonu bana fırlattı, zor olsa da yakalamayı başardım."Vayy, bu kadar atletik olduğunu bilmiyordum. Güzel yakaladın, Rae Lewis."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, neyse ki şanslısın, eğer yakalamasaydım yenisini almak zorunda kalacaktın, Nick… Jonas," dedim.

Çatının kirişlerine doğru yankılanan kahkahasıyla Ida eli alnında gülüp durdu.

"Hey, Ray Lewis katil değil miydi?" dedim.

"Suçlamalar düştü," dedi Nick üstten bakarak.

Nick iyice uzaklaştıktan sonra Ida'ya adamı Spark'ta bulduğumu yumurtladım.

"Kızım…" dedi yine. Zaten ne demek istediğini anlamam için bunu söylemesi yeterliydi.

"Ne kadar küçük düşürücü olduğunu biliyorum. Beni gördükten sonra sola kaydırı tıklamış olmalı ki eşleşemedik, ben de kız arkadaşı olduğunu düşünüyordum. Benim için onu kovar mısın?"

"Üzgünüm canım, bu beni aşar. Ayrıca gayet hoş biri, kabullensen iyi olur."

O anda telefonu çalmaya başladı, Ida boyalı elleriyle telefonu aldığı gibi, "Bir-zamanlar-şişman-Andrew'la iyi eğlenceler," deyip gitti.

Bardağı alırken ellerim titriyordu. Bir-zamanlar-şişman-Andrew gelmeden gerginliğimi biraz atmak için on beş dakika önceden buluşma yerine gittim.

Barın sandalyesinde çıplak bacaklarımı sallayıp dururken bir taraftan da mesajlarımı kontrol edip Quinn ve Val'e ortak mesaj gönderdim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ben: Bir daha adamla daha fazla konuşmadan böyle bir şey yapmamamı hatırlatın lütfen.

Quinn: Bir şey olmayacak. Mektup arkadaşı olacak vaktin yok senin. Düğüne dört hafta kaldı!

"Hatırlatıp durmayın," dedim barmene, bu seferki kızdı.

"Efendim?" diye sordu, burnundaki elmas hızma tavandaki ışıklarla iyice parlıyordu.

Fireball viskim etkisini göstermeye başlamıştı. Gülümseyip, "Yok bir şey, hesabı isteyecektim," dedim.

Saat tam sekizde içeri girdiği anda Dr. Bir-zamanlar-şişman-Andrew'yu tanıdım. Gri, spor bir palto ve değişik bir bot giymişti. Diş hekiminden çok odunculara benziyordu.

Şikâyetçi değildim.

"Çok dakiksin," diye başladım söze sandalyemden kalkıp elimi uzatırken. "İlk buluşmalara has o garip kucaklaşmayı yapalım mı?"

Elimi tutup elbisemi incelerken mavi gözleriyle beni baştan aşağı süzdü.

"Kesinlikle," dedi kocaman sırıtarak, sonra da sarıldık.

Erkek sabunu kokusu beni bayıltacaktı, resmen başım dönmüştü.

"Sen Rae olmalısın."

"Masanız hazır," dedi suratını tokatlamak istediğim yirmi yaşındaki garson kız. İşe bak, tam da kızın çalıştığı gün randevum vardı. Rae: 1, Garson kız: 0.

Aperatifleri beklerken Bud Light birasından yudumladı. Tamam, eskiden şişmandı, anladım. Sessiz ve telaşlıydı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neyse ki alkol olayına erken başlamayı akıl etmiştim. Onun gibi gözlerimi falan kaçırmıyordum.

Ama bu gerginliğinin tatlı bir yanı vardı.

"O zaman, dişlerimi diş ipiyle yeterince temizlemediğimi düşün; birden ona kadar puanlarsak, bu senin için ilişkide ne kadar caydırıcı bir etmendir?"

Shaquille O'Neal kuvvetinde bir *ha* çekti, arkasına yaslanıp elini dizine koydu. Birasından bir yudum daha alırken, önü açık ceketi koltuk altındaki ter izlerini ele veriyordu.

Tapılası Süpermen. Erkekleri bu kadar terletmekten zevk almamalıydım ama ben böyleydim işte.

Sesimi biraz kısıp, "Bunu sormak klişe mi?" dedim.

"Çok komiksin. Hayır." Tekrar gülümseyip, "Bu… aslında burada ne konuştuğumuza bağlı, öyle değil mi? Her on yılda bir temizlemekten mi bahsediyorsun?"

Dilimi ön dişime getirip yüzümü buruşturdum. "O kadar da değil!"

"Güzel!"

Bir buçuk saat boyunca tüm temel meseleleri konuştuk… Florida'da doğup büyüdüğü, babasının tüm hisselerini satın aldığı ve benzeri bir sürü şeyden bahsetti. Esprileri yapan genelde bendim. Ana yemekler gelene kadar çok fazla müdahale etmedi.

Eski ilişkilerimizden, özellikle son ilişkilerimizden, nasıl bittiklerinden konuştuk. Sıra ona geldiğinde, o şapşal ama bir nevi sevimli tavrı değişti. Gözleri doldu, bir yerlere daldı gitti, o konuştukça masadaki mum gözlerine yansıyordu.

"O… benden gençti."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yani, ne kadar genç?" diye sordum.

#meraklıaklımbilmekistiyor

"Yirmi beş yaşındaydı."

"Sen gerçekten benimle kafa buluyorsun."

Keşke bunu demeseydim... Neden hep bunu yapıyordum? Elimde değildi.

"Beş yıl beraberdik. Son iki yıl bir dargın bir barışık."

"Nişanlandınız mı?

"Hayır," dedi.

"Beraber yaşadınız mı?

"Hayır."

Güldüm ama biraz huzursuz oldum. O bir-zamanlar-şişman-kafasından kırmızı bayraklar sallanıyordu sanki.

"Nasıl olur?"

Bana öyle bir baktı ki sanki o anda kızla kavga ediyor gibiydi. Ona bakar gibi bakıyordu bana. Hadi canım! Kollarımı ovuşturup sessizce ne cevap vereceğini bekledim.

"Sadece aradığımın o olduğundan emin değildim. Anlıyor musun?"

"Sanırım evet, ama beş yıl sonra mı anladın bunu? Son iki yıl nasıl bir dargın bir barışıktınız?"

İyice yayıldı; koca kolları, kollarını katladığı gömleğinden taşıyordu. Ağızlara sığmayacağını düşündüğüm koca elleri konuşurken çılgın haller alıyordu. "Uzun bir süre ayrılık gibi değildi. Yani ayrılmıştık ama arada bir beni arardı, birbirimizi çok özlediğimizden öğle yemeğinde buluşurduk ve bir de bakmışsın tekrar birlikteyiz." Parmağını şıklattı, sanırım böyle daha etkili olacağını düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Anladım dostum, güven bana.

Garsona işaret ettim, *bir tane daha alabilir miyim?* Sonra da arkama yaslanıp Andrew'nun daha önce de gördüğüm, hatta bizzat bir milyon kez tecrübe ettiğim hastalıklı ilişkisini dinledim. Kızla ilgili güzel şeylerden bahsettiğinde yüzünde acayip bir umut belirirken, problemlerini anlattığında tam tersi bir durum ortaya çıkıyordu. Kırk yaşında bir adamın dayanabileceğine ya da yapabileceğine inanamadığım, önemsiz, ortaokul seviyesinde problemlerden bahsediyordu daha çok.

Ama tabii kız yirmi yaşındaydı

Ve o da o zamanlar şişmandı.

Aslında bunu bildiğimden, Facebook'ta yaptığım ufak araştırmadan haberi yoktu. Bu zavallı, şişman Andrew'ya üzülüyordum.

Bir süre sonra, bu adamın duygusal açıdan bu anlattıklarına kendini fazla kaptırdığına karar verdim. Ben de olayları yeniden yaşarken böyle olurdum ama hafızası kuvvetli bir yazar olarak, daha önce kimsede böyle bir şey görmemiştim.

Ama sonuçta adam yazar olmadığına göre, bu hiç de iyi değildi.

Üçüncü bardağımı da götürürken artık bu hikâyeye daha fazla dayanamayacağımı anladım. Tanrım, benim de eski kocam vardı, ama adamın sadece bir ilişkiden anlattıklarının yarısı bile benim hikâyemde yoktu.

"Söylesene," diye sözünü kestim ama bunu takmıyordum, "resmi olarak ne zaman bitti?"

Bardağını kavradı ve "İki ay önce," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İşte buna şaşırmıştım.

"Bittiğini nereden biliyorsun? Bu kez tam olarak bittiğini? Beş yıl çok uzun bir süre."

Tüm bunlardan bir mana çıkarmak ister gibi gözlerimi kıstım. Gayet mantıklı bir soruydu bence.

"Çünkü." Sandalyesini çekti ve gülümsedi. Yüzü gevşedi, alnında iki çizgi halinde kırışıklık belirdi, çatalını aldı. "En son onu arayıp yeniden denemek istediğimde hayır dedi."

Kalbimde bu adama dair kalan son zerre de böylece uçup gitmiş oldu, fettucini makarnama dönmekten başka çarem yoktu.

Eve vardığımda kızlara, *adam hazır değil, yakın zamanda da olacak gibi değil*, diye mesaj çektim.

Tekrar görüşmeyi umduğunu söyleyip yanağıma bir öpücük kondursa da, onu bir daha görmeyeceğimi biliyordum, istemiyordum da.

Quinn: Neden peki?

Ben: Henüz eski aşkını unutamamış. Kendini zavallı olarak görüyor ama aslında öyle değil.

Valerie: Tamam, tamam... Öküzün teki mi yani?

Bu ısrarı karşısında güldüm.

Ben: Bunu söylemek için çok erken. Fakat sanırım sadece bu buluşmaya bakarak adama öküz diyemem.

Saat geç olmuştu ama Billie'ye biraz hava aldırdım. He-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nüz akşamın etkisinden kurtulamamıştım; o yüzden küvete girip biraz rahatlamak, kaslarımı gevşetmek istedim. Su fazlasıyla sıcaktı ama çok iyi geldi.

Görüntüler kara filmleri andıran bir sisle karardı.

Boktan, minnacık karaoke bar, konferansa katılan yazarlarla dolmuştu. Aralarında ünlü olan da vardı, o kadar ünlü olmayan da. Ya da eserleri asla yayımlanmayacak olanlar da... Ama hepimiz çakırkeyiftik. Kırıldı kırılacak yüksek masaların etrafında toplanmış, yerdeki tahta parçalarına butik biralarımızı saçıp döküyorduk.

Ne kadar yakışıklı olduğunun gayet farkında olan Sacramento'lu seyahat yazarı, David Lee Roth misali mikrofonu kaptı. Sarı, düz saçlarına düşen ışıklarla adam bu dünyadan değil gibiydi, başka bir çekiciliği vardı.

Ama sesi bir torba kedinin aynı anda kafayı şişirmesi gibiydi.

Bu ironi karşısında güldüm.

Sesle ilgilenen adama sesi yükseltmesi için işaret yapıp durdu. "Bu adam neden ses vermiyor bana?" Halbuki sesi melodiden bir ya da iki nota üstündü zaten. Ya bilmiyordu ya da umurunda değildi. Her hâlükârda saygı duymak zorundaydım.

Seyirci de Def Leppard'ın "Pour Some Sugar on Me" parçasının bu kibir kokan berbat yorumunu sevmiş gibi yapıyordu. Sanki Joe Elliot'mış gibi, gözleri kapalı şarkısına devam etti.

Birkaç sancılı dakikadan sonra sigara içmek için dışa-

rı çıktım. Soğuk bir eylül günüydü, Boston'ın soğuk havası karşısında trençkotumun yakasını kaldırıp içkimi yudumladım. Bardağa yanağımı dayayıp etraftaki sesleri, civardaki barların birbirine giren müziklerini dinledim.

"Çakmağın var mı?" dedi sağ tarafımdan bir ses.

Durup şöyle bir bakış attım. "Tut şunu," diyerek biramı verdim ve o esmer parmaklarından sigarasını kapıp sırıttım.

"Yaptığın çok kabaydı," dedi.

"Kaba olan ne?"

"Şarkımın ortasında çekip gittin."

"Demek fark ettin." Sigaramı yakmak için derin bir fırt çektim ve çakmağını geri verdim. "Barış teklif ediyorum."

"Fark ettim."

"Kusura bakma, seksenler müziğinden nefret ederim."

Hafifçe kaşları kalktı ama çatıktı. "Erkeklerden nefret mi ediyorsun?"

"Ben evliyim," diye yanıtladım, gülmemek için nefes aldım ama bu kez de sigaradan tam bir fırt çekemedim.

Teknik olarak evliydim aslında.

Daniel'la ayrılalı üç ay olmuştu, boşanmamıza da üç ay kalmıştı. Bridget'ın kanepesinde uyuyalı da üç ay olmuştu.

Ama bu adamın bunları bilmesine lüzum yoktu.

"Kimseden nefret etmiyorum diye düşünmek istiyorum." Sesimdeki titremeyi bastırmaya çalışıyordum. "Öte yandan, şarkı söyleyişin..."

"O kadar mı kötü?"

Elini kalbini götürünce bunu hemen fırsat bilip parmağına baktım. O da evliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet," dedim bu kez sigaramı tam içime çekerek, o da kahkaha atmaktan geri kalmadı.

"Kaba derken ne demek istediğimi anladın mı şimdi?"

"Esas kabalık sigara içen birini rahatsız edip, birtakım varsayımlarda bulunmak ve ismini verme zahmetine bile girmemektir."

"Hımm. Mesaj alınmıştır." Parlak gülüşüyle biraz daha yaklaştı, ayakkabıları ıslak zeminde gıcır gıcır sesler çıkarıyordu. "Jesse," dedi. "Ve özür dilerim."

Yüzüm ona dönüktü ama hâlâ bir omzum kumtaşına dayalıydı. Caddeye bakarken, duman bulutunu içime çektim ve adını tekrarladım.

"Çok güzel. Peki ya senin ismin?" Bir adım daha yaklaştı.

Aramızda bir elektrik vardı.

Kirpiklerimin arasından ona baktım. Ne kadar da kendinden emindi...

Ama bana bakışına kendimi kaptırmadan edemedim. Ne yaptığını gayet iyi biliyordu.

Ama ben bilmiyordum.

"Adım Rae," dedim. "Ben de yazarım."

Küvetten çıktığımda çok daha rahatlamış ve miskin hissediyordum. Ta ki kaçırdığım üç Spark mesajını görene kadar. Bir-zamanlar-şişman-Andrew'nun mesajını geçtim, diğeri 35 yaşındaki Nick'le eşleşme olduğuna dair bildirimdi, sonuncu da Nick'ten gelen mesajdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Anlaşılan ben banyodayken eşleşmiştik ve o da mesaj atmıştı.

AMAN TANRIM!

Nick: Pekâlâ, Rae Lewis yerine Mike Rae'ye ne dersin? Gerçi biraz anlaşılmaz. Rae Rice'a ne dersin? Bugünkü performansının pek de etkileyici olduğunu söyleyemem.

Sekiz dakika önce göndermişti.

Bornozumun keyfini süremeden parmaklarım çalışmaya başladı. Hemen cevap gönderdim.

Ben: Hımm. Adım Jerry Rice. #iştebu

Anında gelen yanıt: Ray Rice diye biri gerçekten varmış. #Google'a bak

Baktım ve kahretsin.

O: Kabul et, Jerry Rice'ı ancak Dancing with the Stars'dan tanıyorsundur.
Me: Hiçbir şey kabul etmiyorum.

Sadece her gece yaptığım rutin işlerimi halledebildiğim beş dakikalık bir ara oldu –kafamda havlu, yüzümde kremimle şu an beni bir görseydi– derken yine mesaj geldi.

Sözlerinde bir böbürlenme vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O: Bay Bir-zamanlar-şişmanla randevun pek de iyi geçmemiş olsa gerek. Biraz erken eve gitmişsin, öyle değil mi?
Ben: DOKTOR Bir-zamanlar-şişman o, ayrıca saat onda eve geldim. #enbaşadöndük

Tam otuz saniye kadar oyalandıktan sonra kendime hâkim olamadım.

Ben: Hey, senin... ilişkin yok mu? Spark'ta ne işin var?

Artık dayanamamıştım. Cevabı hemen geldi.

O: Aslında benim profilim bayağı eski. Ama sen bu öğleden sonra Spark'tan bahsedince, oturum açıp biraz senle dalgamı geçerim diye düşündüm. #kendinidalgageçilmişsay
Ayrıca ne zaman dekorla ilgili konuşmak istediğine dair bir şey söylemedin.Ben: Dekor... Evet! Yarın okuldan sonra müsait misin? Provamız var.
O: Nasıl istersen! Bu geceden sonra birine ihtiyaç duyacaksın zaten!
Ben: Aman ne hoş. Randevumun neden kötü geçtiğine dair teorilerini duymak isterdim ama güzellik uykuma yatmam gerekiyor. Bu hafta hep yedek öğretmen misin?
O: Zaman gösterecek... Provada görüşürüz. J

Tavandaki çizimlere bakıp belki bir mucize olur, şu kalp atışım biraz yavaşlar diye umdum. Onunla konuşmak neden beni bu kadar geriyordu? Ne kötü bir şey yapmış ne de kötü bir şey söylemiştim. Ortada illa bir yanlış varsa o da pantolonunun içinde ne kadar dolgun göründüğüydü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Geçen her dakikada acaba pat diye kesmeseydim ne söyleyecekti diye düşüncelere dalıp gittim.

Neden mesaj göndermişti ki? Gerçekten benimle dalgasını geçmek için miydi? Dekorla ilgili mesaj atmadım diye?

Sonunda biraz fazla derin düşündüğüme kanaat getirdim.

Kahretsin neden hem böyle şakalaşıp bu kadar seksi olabilen hem de ilişkisi olmayan birini bulamıyordum?

Bunu hak etmek için evrene nasıl bir mesaj gönderiyordum acaba, yavaş ve ağırdan ilerlemeye gücüm var mıydı?

Muhtemelen yoktu.

Tüm bu düşünceler içinde boğulurken artık gözlerim kapandı. Sabah bunlar gerçekten yaşandı mı diye Spark'a baktım. Epey sonra trafikte zikzaklar çizerken Andrew'ya cevap yazdım. Yüz binlerce dolarlık arabaların arasından geçip bir kez daha geç kaldığım işime vardım.

Yine ufak tefek sohbetler, çocuklar, mailler, dersler derken bir günü daha devirdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 11

Ertesi gün provada Val ve Quinn tam anlamıyla bütün işi bana yıktı. Sanki tam da ihtiyacım olan şey buymuş gibi kavgacı çocuklar gibi davranıyorlardı. Onlar olmasa Damian Adler (yerinde bir isim, aileler neden çocuklarına Damian adını verirler ki?) arka sahnede bir şeyleri ateşe veriyor, Jenny Linn kirişlere tırmanmayı deniyordu.

Sonunda ilk sahneyi hallettim, Nick içeri girdiğinde kopuklukları aşmaya çalışıyorduk ancak tabii ki o çok uğraştığım disiplin ve odak da tıpkı birinci sınıfta (her sınıfta da olabilir) yeni gelen biri, dikkati dağıtan herhangi bir şey ya da herhangi bir sebebin, odak noktasını kaybettirmesi gibi uçup gitti.

"Bay Greene!" Sanki Justin Timberlake varlığıyla bizi şereflendirmişti, gerçi çocuklar muhtemelen kim olduğunu bilmiyorlardı. Çocuklar birbirlerine bağırıp çağırırken, öğleden sonra atıştırması olarak banyo tuzu yutmuş gibiydiler.

Quinn ve Valerie bu yeni gelişmeden sonra işlerini bı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

raktılar, ama olayı kendi akışına bırakmaktan başka çare yoktu... Sanki fırtına tam dinmeden önceki ani, acımasız sağanak havası vardı.

Uzun parmağını dudaklarına götürüp sırıtışına bakakaldık. "Naber çocuklar?"

Üzerlerine bir tür büyü mü yapmıştı bilmiyordum ama sakinleşmişlerdi.

"Bir dakika hepiniz oturabilir misiniz?" Bana bakıp, "Sorun olur mu?" dedi.

Buyrun dercesine işaret ettim.

"Bu oynadığınız oyunu Bayan Wallace'ın yazdığını biliyor muydunuz?" diye sözlerine devam etti.

Daha önce bunu hepsine söylemiş olmama rağmen, sanki ilk kez duyuyormuş gibi heyecanla yüzleri parladı. Ella Ryan, "Vay, gerçekten mi?" diyerek coşkun uğultular arasından sesini duyurdu.

"Öyle, peki gerçek olduğunu biliyor muydunuz?"

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Yani, neyle ilgili bu hikâye?" diye sürdürdü.

"Florida'da yaşayan yerli kabileler," dedi birkaç tanesi.

"Doğru ve bunlar gerçekten de burada oluşmuş gerçek kültürler."

Hemen *ooh, ahh* sesleri yükseldi.

"Bu, tarihimizin bir parçası ki özellikle –bir an bana döndü– ben de tarih öğretmeni olduğumdan benim için çok önemli. Başka okullarda da tarih dersleri verdim."

"Çok güzel," diye öne atlayıp söze girdim. "Oyunla ilgili bir sorunuz varsa lütfen söyleyin. Sosyal bilimler de öğrendiğimiz şeylerle paralellik gösteriyor çünkü."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bayan Wallace?" dedi Madison LaRue elini kaldırarak.

"Evet?"

"Tuvalete gidebilir miyim?"

"Umarım gidebilirsin…"

Öylece bakakaldı.

"Tatlım çabuk ol, hadi," dedim gülerek. "Biz de işimize dönelim."

Çocuklar yerlerine geçince üçüncü sahneye yeniden başladık. Bu arada Nick de katıldı, Quinn ve Val de salonun ortasında duruyordu.

Nick tam üçümüzün önünde oturuyor, endişeli endişeli etrafa bakıyordu. "Oyunun ne kadar iyi olduğunu anlatmak isterken patronluk taslamak istememiştim aslında, bu arada bence oyun gerçekten iyi. Deborah senaryonun bir kopyasını bana vermişti, iyi iş çıkarmışsın."

"Böyle düşündüğünü bilmiyordum."

"Hayır, aslında çocukların genelde kim olduğu fark etmeksizin erkek öğretmenleri kadınlara nazaran daha dikkatli dinlemelerine alışkınız. Bu artık eğitimin bir gerçeği haline geldi. Bize ne kadar saygı duyarlarsa duysunlar… ki duyduklarını düşünüyorum," dedi Quinn.

"Evde bile böyle aslında," diye söze girdi Valerie. "Eşim disiplin ya da idareye dair çok fazla şey söylemez, ama söylediği anda da çocuklar dikkat kesilirler."

"O zaman… üzgünüm desem?" dedi Nick ürkek bir halde. "Ama yine de yardım etmek isterim."

"İyi cevap," dedi Quinn hafifçe koluna dokunarak.. "İyi eğitim aldığın belli oluyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir sonraki sahneden sonra Nick'le ben set tasarımıyla ilgilenirken Valerie ve Quinn de çocukları idare etmeye çalıştılar.

"Aslında basit bir konseptimiz var," dedim. "Sonuçta bu, birinci sınıflar için ve bütçemiz de… bir dolar falan."

"Anladım, bir iki taslak çıkarayım, bir sonraki provada üzerine konuşuruz."

"İyi fikir."

"Bu arada senaryoyu okudum," dedi parlayan dişleriyle.

"Öyle mi?"

"Gerçekten etkilendim."

"Şimdi de tiyatro eleştirmeni mi oldun?"

"Demek istediğim, Florida yerlileri… sanki birinci sınıfların anlayacağı türden bir konu değil. Birinci sınıftayken ben bunu telaffuz bile edebilir miydim emin değilim."

"Ya da şimdi," deyip güldüm. "Ben bu çocukların onlara verdiğimizden çok daha fazlasıyla baş edebileceklerini düşünüyorum. Bu, bir an önce büyüsünler diye değil, ama onlara bebek muamelesi de yapmamalıyız. Onları biraz daha zorlamalı, seviyeyi daha yükseğe çıkarmalıyız. Ancak bunu yaparsak zorlukların üstesinden gelebilirler."

"Hep böyle misin?"

"Çoğunlukla."

"Güzel. Sevdim bunu."

Biraz rahatsız edici bir süre boyunca bakıştık, sonra tekrar Apalachee sahnesine döndük.

Eve gittiğimde mesaj attım:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bugünkü yardımınız için teşekkür ederim, Bay Greene.

Nick: Benim için bir zevkti. J

Sonraki birkaç gün Spark mesajları ve buluşmalarıyla geçti. Fiziksel olarak ve zihnen hiç bu kadar yorulmamıştım, ama kendimi hiç şu anki kadar da güçlü ve çekici hissetmemiştim.

"Bugünün şanslısı kim?" diye sordu Sarah teneffüs arasında uğradığında.

"İğrençsin," dedim bu imalı sözlere gülerek. "Bu adamlardan hiçbiriyle yatmadım ki... Bırak onu, bir tanesiyle bile öpüşmek istemedim. Aslında bütün olay şu ana kadarki en kötü tecrübemdi diyebiliriz."

"Sadece bir soru sordum," deyip gözlerini devirdi. "Madem bu adamlarla eğlenmiyorsun neden yapıyorsun bunu? Bu buluşma maratonu neden?"

"Sosyolojik bir deney," deyip kâğıtlarımı aldım.

"Ve?"

"Ve..." Kaşlarım çatıldı. "Çok şey öğrendim. Mesela." Ekranı kaydırıp bu akşamın talihli bekârını gösterdim. "Bu akşamkinin adı Barret, kendisi bir maraton koşucusu, hatta demir adam yarışlarına da katılıyor. Profilinde 'daha çok lahana tüketirim ama arada bir hamburger de götürürüm' demiş. Ne kadar da samimi, değil mi?" deyip kıs kıs güldüm.

"Artık koşmaya mı başlayacaksın?"

"Ah, hayır, ama benim kurallarıma kalırsa ilerleme kaydedemeyeceğim, kızlara da kendi alanımın dışına çıkacağıma dair söz verdim. Kızların gönlünü almak için Bazı Spark

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kurallarımı bile esnettim. Nikâh tarihi makul birileri illa ki vardır. Ayrıca sağlıklı bir bireyle çıkmanın nesi kötü?"

Bize doğru yaklaşan şen şakrak bir ıslık sesi duyunca durdum, Nick salona girdi. Çok az insanın kendine yakıştırabileceği pembe bir gömlek giymişti. Etrafı umursamadan ıslık çalıp duruyordu ama aslında umurundaydı da. Bu adamı hem seviyor hem de ondan nefret ediyordum.

Geçen provadan beri onu düşünüyordum, o zamandan beri görmemiştim ve tabii en büyük korkum başıma gelmemezlik etmedi... Onu görünce kıpkırmızı kesildim.

O an beni öldürebilirdiniz.

"Nasıl gidiyor, hanımlar?" Yanımızdan hızla geçip o muhteşem poposunu kahve masasına dayadı.

"Bugün hari-kayız," diye alaycı bir yanıt verdi Sarah. "Altıncı sınıflar bugün seni fazla zorlamamış anlaşılan."

Gözlerini kocaman açıp, içini dökmek istercesine bir parmağıyla gömleğinin yakasını aşağı indirdi. "On iki yaşındaki kızlar her şeyi pat diye söylüyorlar. Tanrım."

"Ida ile çocukları karşılaştırırsak bu hafta gayet iyi gelmiştir sana," deyip güldüm.

"Bilemiyorum ama Ida'nın da hiç ödün vermediği bir gerçek, öyle değil mi?" Kahve makinesine bakıp başını sallarken yine o dişlerini parlata parlata gülümsedi.

"Zararsız biri," dedim elimde notlarda kullandığım mor kalemimle. "Fakat kolayca sıvışmana izin vereceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

Hepimiz güldük.

Aslında konuşurken çıkardığım ses öfkeli bir maymunun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sesi gibiydi, ama şu an elimden gelen buydu. Sanırım o burada olduğu için biraz heyecanlıydım, suratım birazdan alev alacak gibiydi.

Benim de altıncı sınıflardan farkım yoktu, garip garip konuştukça sanki daha sıcak bir insan oluyordum. Bedenim sanki bluzumdan taşıyordu. Neden bu nefes alması imkânsız lanet şeyi giy…

Sadece gitmesini istiyordum. *Idaaaaaaaaaa.*

Zihinsel telepati çabalarım pek işe yaramadı. Nick kahvesini beklerken Sarah'yla ufak ufak sohbet ettiler. Bacak bacak üstüne atmıştı, konuşurken eli kolu oynuyordu.

Kahvesi hazır olduğunda, "Sanırım tekrar aslanların inine dönme vaktim geldi," dedi ve ardından yine o başıboş tavrıyla kapıya yöneldi. Çıkmadan dönüp baktı. Tam emin olmasam da o bir saliselik bakışımı yakalamasıyla beni gafil avlamıştı. Kara gözlerindeki parıltıyı fark etmemek imkânsızdı.

"Size de iyi günler, hanımlar." Gamzelerini göstere göstere, ironik bir aptallıkla –ya da ben mi ironik olmasını istiyordum bilmiyorum– etrafında dönüp bize iki parmak sallayarak çıkıp gitti.

Sarah'nın ağzı resmen açık kaldı, bana vurup, "Bu neydi şimdi?" diye haykırdı.

"Her ne anladıysan." Bir yandan da manikürlü, oje sürülmüş tırnaklarının kolumda bıraktığı izleri ovuşturdum.

"Adam içeri girdiği anda kıpkırmızı oldun, ayrıca o Rae usulü eleştirilerin dikkat çekecek kadar minimum düzeydeydi. Dökül çabuk."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sarah'ya güvenilir mi bilmiyordum ama Valerie ve Quinn'e henüz bundan bahsetmek istemiyordum. Sadece bu hoşlantının –ya da adı ner neyse– tadını çıkarmak istiyordum. En azından kısacık bir süre daha.

Fakat birilerine de anlatmam lazımdı.

Ortaokul öğrencisi gibi Sarah'nın elini tuttum, sonra da her şeyi anlattım.

Ben az önce olanların aslında hiçbir şey ifade etmediğini anlatmaya çabalarken, o arkasına yaslanıp platin sarısı saçının uçlarıyla oynayarak, "Eyvahlar olsun," dedi.

"Hayır olmasın, olamaz. Adamın kız arkadaşı var, cesaretlendirme beni." İçimden gelen gülümseme için ağzım yeterince büyük değildi sanırım, kahkaha atasım vardı.

Belki de ona anlatmak kötü bir fikirdi, çünkü şimdi olayı resmileştirmiş olmuştum.

"Ben uyduruyor diye duymuştum," dedi. Kendinden çok emindi.

"Nereden duydun bunu?"

"Sadece dördüncü sınıf öğretmenleri arasında dolaşan bir dedikodu…"

"Fark etmez. İş iştir," dedim kendimden emince, sanırım benimki de kendimi ikna etme çabasıydı.

"O halde şu Barrett senin için hoş bir avuntu olur bu gece," dedi çayını yudumlarken, "çünkü bence iş işten geçmiş senin için."

Her zamanki gibi sadece gözlerimi devirdim. O anda telefonuma mesaj geldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aman Tanrım," diye atladı. "O değil mi?" O elimi kolumu çekiştirirken ben de yaşlı bir kütüphaneci gibi onu susturmaya çalışıyordum.

Onu sakinleştirmeye çalıştım, ama sinirlenmiş gibi görünme çabalarım beyhudeydi. "Evet o."

"Ne demiş?" O kadar sabırsızdı ki halimiz komik ve bir o kadar sevimliydi (yani muhtemelen öyleydi) ve tabii çok da sinir bozucuydu ama kim sallardı ki?

Ta ki Quinn o deri, öğretmen çantasıyla gelene kadar.

"Kim ne demiş?" Aniden gözlerini üzerime öyle bir dikti ki hemen telefonu yüzüstü masaya koydum.

"Bu gece görüşeceğim çocuk, Barrett." Sarah'ya kaş göz işareti yapıp umarım yemimi yutar diye içimden Yehoşafat'a * dua ettim.

Verdiğim cevap hoşuna gitmişe benziyordu, Sarah da, "Oo, nereye götürüyor seni peki?" diye yetişti hemen imdadıma. Böylece kan dolaşımım normal insan seviyesine indi ve sakinleşmeye başladım.

"Bira tadımı yapılan bir yere gideceğiz."

"Yemeğe götürmeyecek mi seni?" Sarah, Elvis gibi dudağını büktü ve tekrar önünde duran matematik sınavlarına döndü.

"Aslında hiçbir fikrim yok. Altı buçukta buluşacağız, o yüzden uçarak gidip hazırlanmam, Billie'yle ilgilenmem ve bir de bilirsiniz, bacaklarımı tıraş falan etmem gerekiyor."

"Bu kez bacaklarını tıraş edeceksin demek. Çok etkileyici!" Quinn ve Sarah kıkır kıkır gülüp beşlik çaktılar.

* Yehuda Kralı. (y.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu ne şimdi? Bu işbirliğinden pek hoşlanmadım." Kalemimi ikisine doğrulttum. "Ben zaten hep bu gibi buluşmalardan önce bacaklarımı temizlerim. Bu ne cüret, gerçekten kötü olacak bu gidişle."

Ama hâlâ gülüyorlardı, ben de konuyu değiştirdim.

"Siz nereye böyle hanımefendi?" Quinn'in çantası gözüme ilişmişti.

"Elimi çabuk tutup şu pastacı kadınla buluşacağım. Koridorda şu yakışıklı yedek öğretmenle karşılaşınca benim çocuklara göz kulak olmasını istedim. Yanlış görmediysem pembeler içinde çok tatlı görünüyordu."

Sarah masanın altından bacağımı sıkıp durdu, içimden kahkaha atmak geliyordu.

Tam ortaokul öğrencileri gibiydik.

"Öyle mi?" diyebildim sadece. Dudağımı biraz fazla ısırmıştım.

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi Sarah, durumu benden daha iyi idare ediyordu.

Komik, sinir bozucu; aynı şey. Sakın evlenmeyin." Zafer işaretiyle öpücük atıp ortadan kayboldu.

Gidişini izlerken sıcak bastı.

Evlenmeyin. Cidden mi? Kime bu kadar havalı olduğunu ispat etmeye çalışıyordu? Sarah'ya mı? Bana ispat edemediği kesindi.

Ama ses tonundaki yapaylık –her zamanki– günün geri kalanında tadımı kaçırmıştı. Nick'in gönderdiği mesajların bile tadını çıkaramadım ki aralarında Ida'nın yaptığı komik şeyler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya da altıncı sınıfların şaşırtıcı şekilde söylediği anlamlı şeyler de vardı (öğretmenleriyle bir ara ben de konuşmalıydım!).

Sarah hemen, "Şimdi de en iyi arkadaşına yalan mı söylüyorsun?" diye sırıttı.

Şu anda onların peşin hükümlü yorumlarını çekecek durumda değildim.

Uzun zamandır ilk kez bu kadar eğleniyordum. Sadece bir flörtleşme olduğunu, ilerisi olmayacağını biliyordum ama #tanrımmmmm.

Birahaneye vardığımda Barrett çoktan gelmiş, bira tadımına başlamıştı. Dolayısıyla on iki dolara kıyıp kendime almak zorunda olduğum düşünülürse şimdiden hevesim kaçmıştı. Yani tamam #özgürkadın falan evet ama yine de... Şaka yapıyor olmalıydı. Beni beklemeyi bırak, çoktan otuzlu yaşlarındaki kalabalığa karışmış eğlenmesine bakıyordu. Tüm bu gevşemiş kravatlar, sıyrılmış kollar, dağılmış kıyafetler ve çözülmüş düğmeler arasında Waldo Nerede? oyununun çok daha az eğlenceli versiyonunu oynamak zorundaydım. Ceketlerini çıkarıp atan kızlar isteyene omuzlarını gösterebilirlerdi artık.

Tam bira sırasının ortasında duruyordu, tıpkı fotoğraflarındaki gibiydi. Bir seksen boylarında, düğmeleri açık kısa kollu bir tişört giymişti. Biraz İskandinav havası vardı sanki ama yine de fena değildi.

Sonunda yağmur durmuştu. Gayet makul bir tanışmanın ardından, avluya çıkıp beyaz ışıklandırmaların altına dizilmiş piknik tarzı masalara oturduk. Nem olmasa çok daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iyi olabilirdi, hem bu boğucu hava hem de kot ceketim beni bunalttı ama yine de konuşabilecek sessiz bir yer bulduk.

Gayet konuşkan biriydi ama anlattıklarından hiçbir şey anlamıyordum. O benim yazarlık işlerimle, ben de onun yarış hikâyeleriyle ilgileniyor gibi yaptık.

Hangimiz konuşsak diğerimiz kafasını sallayarak onayladı. Hatıra olarak saklayacağımız pembe bardakları tekrar tekrar doldurup içtik.

"Şu boşanmanı anlatsana," dedi. Biraz ani olmuştu, *günün nasıl geçti* der gibi gayet sıradandı.

Bu adamı tanıyalı daha yarım saat olmuştu ve boşanmamı onunla konuşmaya henüz hazır değildim. Bir şekilde konuyu oraya çekmek istemesi canımı sıktı.

İçimdeki o canavar yine dışarı mı çıkacaktı ne?

Oturduğum sandalyenin nemi elbiseme geçmişti ki bu hafta her dışarı çıktığımda giydiğim, ilk randevuların üniforması dediğim aynı siyah elbiseydi (Febreze sağ olsun!). Altıma koyduğum kot ceketten bile ıslaklığı hissedebiliyordum, ciğerlerime işleyen soğuk hava Barrett'la aramızda şu an şuracıkta bir ip kirli çamaşırı kurutmaya bile yeterdi.

Alman birasına benzer bir şey içtim –normalde votka soda falan içerim aslında– o da ağzımda garip bir tat bırakmıştı.

Ama sanırım böyle olması gerekiyordu.

Neyse ki kolej makalesi tadındaki boşanma hikâyemden önce bana bir iki saniye kazandırdı, artık anlata anlata ezberlediğimden emindim, anlatırken beni fazla soğukkanlı bulmuş olabilirdi. Bilirsiniz işte seri katil gibi falan.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cevabı çok basitti: "Hepimizin başına gelir böyle şeyler. Üzülme," deyip güldü.

Ve bu cevap da beni ondan uzaklaştırdı, işe yaramaz herifin tekiydi. Onun beni anlamasına ya da beni onaylamasına ihtiyacım yoktu.

Tek ihtiyacım olan lanet olası bir menü ve bir tane daha biraydı.

"Ne için sabırsızlanıyorum biliyor musun?" diye sordum.

"Neymiş o?" Alkolün de etkisiyle soluk mavi gözlerini ağır ağır kırparak eğildi.

"Hepimize mikroçiplerin takıldığı, böylece biriyle tanıştığımız zaman –bileği tarayarak– geçmiş hikâyeler kısmının atlanabileceği zamanları sabırsızlıkla bekliyorum. Zira ben benimkini anlatmaktan sıkıldım da."

Gülerek karşıladı ama ben ciddiydim.

"O kadar da kötü değil," deyip koluma dokundu. Sonra da, "Şu buğday birasını denemek ister misin?" diye sordu.

Evet? diye sordu Nick akşam ortasında. Barrett tam şirketinin aylık kotalarını anlatırken telefonum titrediğinde Quinn ya da Valerie olduğunu zannettim. Yanılmıştım. Bakmak istiyordum aslında ama uslu bir kız olup tuvalete gidene kadar bekledim.

Sıkıldım, verdiğim tek yanıt oldu çünkü onunla buluştuğum kişi hakkında konuşmak garip geldi. Ama sonra bu lanet birahanede sıfır yiyecek olduğundan ve okuldan sonra Billie için eve koşarak gidip beni tutacak bir muz ya da mısır gevreği falan yemeye vaktim olmadığından iyice koyverdim.

Ben: Sanırım bu yine tek seferlik bir şey olacak. Aslında daha önce hiç tecrübe etmemiştim. Sen yaptın mı böyle bir şey?
Nick: Ne demek istediğini pek anlayamadım?

Benden sonra gelen kızın bile çıktığını fark ettikten sonra tuvalette biraz fazla kaldığımı anladım. Yeni mesaj arkadaşıma cevap yazmak yerine içeri gidip, Barrett o kabarık saçlarıyla nerede diye bakındım.

"Hazır mısın?" dedi yaklaşık bir buçuk saattir oturduğumuz yerimize döndüğümde.

"Hımm... evet." Şemsiyemi alıp çantaya attım, karnım resmen zil çalıyordu, belki bir şeyler yemeyi teklif eder diye umdum. Yanlış anlaşılmasın, adama ilgim olduğundan değildi, henüz bir fikir edinememiştim ama açlıktan ölmek üzereydim.

Telefonum yine çaldı. *Sıkma canını.* Acilen karbonhidrat ve yağ ihtiyacını gidermem gerekiyordu.

"Nereye park etmiştin?" diye sordu Barrett, eli hafifçe belimdeydi, hoşuma mı gitti yoksa beni daha da itti mi bilemedim.

Yaklaşınca telefonumla Camry'mi işaret ettim, o da arabasının yakınlarda olduğunu söyledi.

Jeep'i varmış, bana uyardı.

Sessizce yürürken, ne yaptım da bu adam bir buçuk saat içinde kalkmaya karar verdi diye düşündüm. Öyle çok üzüldüğümden değildi ama yine de bence bu gece gayet tatlıydım.

"Benim ki bu," dedim anahtarımı çıkararak.

"Güzel vakit geçirdim." Şoför tarafının yanındaki kapıya yaslandı. Yüzünde anlayamadığım bir ifade vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Anahtarı taktım.

"Umarım yine görüşürüz," deyip sarıldı. O uzun, sürekli yatırımlar yapan parmakları garip, sert hareketlerle omuzlarımı okşuyordu sanki.

"Vay canına, sen... doğruca olaya girmek istiyorsun," diyebildim sadece. Neden öyle dedim bilmiyordum ama bu buluşmanın kısalığına, puslu bakışlarına, düzgün ses tonuna... ve şimdi de bu garip okşamalara şaşıp kalmıştım.

Öpmek için eğildiğinde midem adeta, *çek ellerini kızın omzundan ve biraz yemekle doldur beni!* diye bağırıyorrrrrdu.

"Ciddi misin?" diye sordum. Ses tonumu ayarlasam da artık kendimi kontrol etmem pek mümkün değildi. Yemek girmesi gereken ağzımdan sözcükler dökülmeye başladı. Güldü ama şu bir buçuk saatte aramızda oluşmayan kimyaya bakarsak bu ani hamlesi beni sinirlendirdi.

"Ne demek istiyorsun? diye sordu ince dudaklarıyla sırıtarak.

"Ben... senin ne düşündüğünden emin değildim. Anlaşılması zor birisin sanırım."

Nedense bunu bir izin olarak algıladı ve beni öptü. Öyle muhteşem falan da değildi. Sadece birbirine değen dudaklar; ne kıvılcımlar ne de 4 Temmuz havai fişekleri vardı.

Geri çekildi, yüzünde bir gülümseme belirdi, göz kenarları hafif kırıştı.

Bana gerçek bir gülümseme gibi gelmedi. Ama nasıl anlayayım ki? Adamı tanıyalı daha yalnızca bir buçuk saat olmuştu.

"Yani... bunu yapmam gerekiyordu," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Berbat bir filmden alıntı yapar gibiydi, birden tüm bedenim yine o hisse kapıldı. Sanki sırf söylemesi gerektiği için bunu söylemişti. Gören de çekici bir yanı olduğunu sanırdı.

Ayrıca saat sekiz olmuştu. Eğer beni bu kadar çok istiyorsa biraz daha konuşabileceğimiz, yemek yiyip vakit geçirebileceğimiz bir yerlere gitmeyi teklif ederdi. Şu Rae kimmiş biraz daha tanımaya çalışırdı.

Çok umurumda değildi ama bu herif neyin peşindeydi?

"Tekrar teşekkürler," dedim arabaya binmeden.

Ama bu bile beni uyuz ediyordu, ne için teşekkür ediyordum ki?

"Ah, ödedin mi..." Sanırım tek itirafı gecenin başında elimde bardağımla beni ilk gördüğünde verdiği bu tepkiydi. Gerisi nokta nokta nokta ve hiçbir şeydi.

Eve vardığımda nasıl geçtiğini öğrenmek isteyen Nick *faydasız* diye durum değerlendirmesi yaptı.

Nick: Muhtemelen peş peşe internetten sevgili bulan tiplerden, o yüzden ne vaktini ne de parasını harcamak ister, ayrıca bu tarz acele randevuları da belki ilgimi çeker ve yatağa atarım diye ayarlıyordur.
Ben: Başka bir yere gitmeyi sormadı ama?

Umursadığımdan değildi ama yine de...

Nick: Bana çok da algıların açıkmış gibi gelmedi, tatlım.

Açık yüreklilikle sorduğum şeyi hatırlayınca güldüm. Vay canına, sen... doğruca olaya girmek istiyorsun. Evet bu işte benden iyisi yoktu gerçekten.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben: Sence benimle yatmak mı istedi?

Nick: ...

sana bir bakış attı

Ben: Ne bakışı şimdi bu?

Nick: Tabii ki seninle yatmak istemiş.

Birkaç dakikalık bir düşünmenin ardından Ben: Herifler aklını kaçırmış *kendini alkole verdi*

Nick: Sen kendini yemeye versen artık? Hâlâ bir şeyler yemedin mi?

Ben: İçeri girer girmez fırına pizzayı koydum. Benim için endişelenmene gerek yok, Anne.

Çok geç diye yazdı Nick, ama oturup mesaja olması gerekenden çok daha fazla baktım nedense.

Ben: Bugün kuşlar bana senin de yalandan bir kız arkadaşın olduğunu fısıldadı. Doğru mu yalan mı?

Elimde değildi.

Nick: Vay canına, lafını esirgemiyorsun, sevdim bunu. Dedikodu doğru. Aslında yakın zamanda bir ilişkim bitti, ama okulda çalışınca sanki ilişkin varmış gibi yapmak daha kolay. Her daim Ida gibiler ya da başka engeller var. İlişkim olduğunu söyleyince insanlar beni daha çok ciddiye alıyor. Ben öyle olduğumu düşündüğümden falan değil ama kadınlarla dolu bir okulda olmak çok zor.

Ben: Üzüldüm senin için. Her gün yatağından kalkıp gelebilmen büyük cesaret. #lütfendalgageçtiğimianla

Nick: Aman çok komik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben: Nasıl oldu da bu gerçeği duyan şanslı kişi ben oldum?

Nick: İçimden bir ses senin farklı olduğunu söylüyor. Ayrıca arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum. Sana yalan söylemek istemedim.

Ben: Ah, demek farklıyım. Haha.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 12

Cuma-öğleden-sonrası-nihayet-gelmişti.

"İşten sonra hemen gidiyorsunuz galiba?" diye sordu Sarah ama Miami'deki bekârlığa veda partisine davet edilmediği için biraz alındığını sesinden anladım.

"Aynen öyle hanımefendi!" dedim elimde yuvarladığım kâğıt havluyu masamın altındaki çöp kutusuna atarken. "İki gece boyunca saf, katıksız eğlence. Tıpkı üniversite günlerindeki gibi, tabii artık yaklaşık yüz yaşında olduğumuzu saymazsak. Billie'ye göz kulak olacağın için çok teşekkürler." Ona yedek anahtarımı uzattım. "Ayrıca aklında bulunsun, yatağımda ya da kanepemde şüpheli birtakım sıvılar olmasın lütfen."

"Billie'yle harika bir hafta sonu geçireceğiz. Esas şüpheli sıvılar konusunda endişelenmesi gereken sensin. Telefonun hep yanında olsun, bir de el dezenfektanı."

Sarılıp havayı öpücüklere boğduktan sonra –her zamanki gibi– arabayla kızlarımı almaya gittim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim arabamı neden sen kullanasın? Ya da şöyle sormalıyım, neden Phil'in arabasını kullanmana izin veriyorum ki?" diye sordu Quinn ben ona yan koltuğa geçmesini söylerken.

"Çünkü bu hafta Kaptan benim hanımlar. O yüzden ben ne dersem o. Porsche Cayenne'si için Phil'e teşekkür etmeyi unutma. Bence bu hafta sonu için bu araba tam bize göre. Benim arabadan daha büyük ve güvenli, geriye sadece bilet işi kalıyor. Madem güvenlik kısmını hallettik, arabayı da ben kullanacağım, sonuçta sana iyi vakit geçirtmek için buradayım," deyip Val'e baktım. "İkinize de."

"Ona şimdi söylesek mi?" Valerie arka koltuktan heyecan ve korku karışımı bir sesle sordu.

"Ne söyleyeceksiniz?"

"Rae'nin senin için planladığı..."

"Suçu bana atmayın." Yan aynaları kontrol ettim. "Programı yaparken her şeye tamam dediniz."

"Program mı vardı?" Quinn hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Yani... Valerie biliyordu," dedim. I-95'ten geçerken hep beraber kahkahalara boğulduk.

Bir saat sonra South Beach'e vardık. Okyanusun o uçsuz bucaksız mavisini görünce insan havuz da neymiş demeden edemiyordu. Kumsal bembeyazdı. Öğleden sonranın kavuran sıcağı olmasa sanki tuval üstüne boyanmış buzlu maviler ve beyazlarla muhteşem bir kış manzarası gibiydi.

Bu manzara karşısında bile Quinn otele giderken söylenip durdu. Bazen hayat seçimlerimi sorguluyordum gerçekten.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İlk ne yapıyoruz?" Sanki parmakları bir yere değse ya tırnağı kırılacak ya da elleri havaya uçacakmış gibi sevinirken bile ihtiyatlıydı.

Sesindeki heyecanı görünce bu fiyata değdi diye düşündüm. Heh. Kızlar birbirine sarılıp çığlık çığlığa sesler çıkarınca içimde bir ışık yanmıştı.

Lobideki mermerin yansıyan ışıltısı ve muhteşem kokular arasında resepsiyona vardık.

"Sanki... pamuk şekeri cenneti gibi!" Val gözlerini kapatıp Wonka Fabrikası'nda onur konuğuymuş gibi güzel havayı içine çekti.

"İnternette yazılana göre oda kokularına çeşitli aromalar katıyorlarmış," dedim. Ben de Willy Wonka'ymışım gibi çantalarımı hiç de fena olmayan komiye verdim. Kominin teni,yanmaktan turuncuya dönmemişti, hatta parlak bir yanıklıktaydı.

"Halüsinojen yoktur inşallah içinde..." Adama bir bakış atıp gülümsedim, o da Mario Lopez'inkilere benzeyen gamzeleriyle selam verdi.

"Bence vardır." Quinn dudağını ısırıp utanmadan asansöre kadar çocuğun poposunu dikizledi.

"Bu hafta sonu sizin gibi güzel hanımları buraya getiren ne?" A. C. Slater asansörde ikiye bastı. Okyanus kenarında biraz yürümek istemiştim ama Mike karşı çıkacağından Valerie'yle şimdilik manzarayla yetinmeye karar verdik.

Aman ne büyük problemlerdi.

"Şu kız üç hafta içinde evleniyor," deyip Quinn'in dalgalı saçlarını karman çorman hale getirdim, "o yüzden biraz kız kıza vakit geçireceğiz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Adam daha çok gülümsedi. "Adım Armando, bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin." Asansör kapısını bronz kollarıyla tuttu.

"Söyleriz tabii." Eline bir beşlik tutuşturup kaçamak bir bakış attım.

"Suit mi?" Quinn şaşırdı; hatta beyaz, kral yataklarını, camekân duşa kabinleri ve verandanın büyüklüğünü görünce gözleri doldu.

"Bu hafta kızlarım için her şeyin en iyisi olsun."

"Tam bir hanımefendi gibisin," dedi Val.

"Biraz rahatlar mısın?" dedim bir yandan hasır çantamdan minik içki şişesini çıkarırken.

Ona da uzattım. "Bana güveniyor musun?"

"Meşhur son sözler," dedi elimden kaptığı gibi. "Hiç de kötülük habercisi değil…"

Yarım saat geçmeden havuz kenarında sere serpe uzandık. Havuzun çekici yanı, ayağını daldırdığın zaman banyo suyu tadını veren köpüklerdi.

"Ah, Sven" dedi Quinn, Thor filminden fırlamış gibi duran çocuğu işaret ederek. "Sen hazır olduğunda biz sipariş vermeye hazırız."

"Adı Sven mi?" Acaba içkiyi fazla mı kaçırmıştım, çocuk ne zaman adını söyledi diye düşünüyordum ya da Quinn onun Sven olduğuna mı karar vermişti?

Ek bilgi: Borat bikini giyen erkeklere dair bir ilgim hiç olmamıştı, ama koyu yeşilini giyen Sven salına salına yürürken niye bu kadar beğenildiğini anlamış oldum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Adının ne olduğu fark eder mi?" dedi düzelttiği koca şapkasının bir o kadar koca gölgesinden bana bakarak.

"Şii!"

Yine gülüşüp durduk.

Quinn, benim canım Quinn'im eskisi gibiydi. Bu hafta sonunu onunla geçirmek için sabırsızlanıyordum.

Yanları kesik klasik siyah mayosuyla harika görünen Valerie'ye döndüm. Mayonun arka kısmında, iki yana altın halkalar konulmuştu. "Bu mayokini içinde muhteşem görünüyorsun kızım. Nerden buldun bunu?"

"Hayata!" Quinn az önce Sven'in, önüne koyduğu kokteyli şerefe diye kaldırdı. "Özellikle bu bebekleri dünyaya getirdiğin için. Kaç tanelerdi?"

"Tanrım, sen çoktan sarhoş olmuşsun," dedi Valerie ama öyle bağırdı ki bence onun da sarhoş olmasına ramak kalmıştı. Yine de bu, geçirdiğimiz en güzel hafta sonuydu.

"Bu akşamki program ne?" dedi Quinn içkisini yudumlarken.

"Armando olabilir mesela." Aklıma Sarah'nın geçen günkü esprisi geldi.

Daiquiri'mden* bir yudum aldımi, çilek tadı damağımda hoş bir tat bıraktı ve aşağı inerken bütün bedenim serinledi.

Çok iyiydi.

"Akbaba gibi herkesi kesmeyi bırakmalıyız." Havuzu şekerlik gibi görmeye başlayıp neredeyse her erkeği birer lolipopa benzetmeye başlayınca biraz suçluluk hissetmiştim.

"Nedenmiş o?" dedi Valerie, bu huyuna bayılıyordum. "Hem akbabalar ne zaman vazgeçmiş ki?"

* Votka ve limonlu kokteyl. (y.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bense onu pek takmayıp dönüp Quinn'e cevap verdim. "Valerie'yle bu gece kendimizi biraz şımartalım diye düşündük. Yemek yeriz, sonra masaj yaptırıp otelin spasında pedikür yaptırırız. Yedi gün yirmi dört saat açıkmış."

"Rüya gibi gerçekten ama bir yandan da ıyyy!" dedi Quinn. "Saat dörtte kim pediküre gider ki?"

Yüzümü bardağımdaki pembe minik şemsiyenin ardına sakladım. "Muhtemelen o saatte kimse yaptırmıyordur."

"Evet, muhtemelen başka işlerle meşguldürler," dedi Val bizi kahkahaya boğarak.

Öyle parlak bir ışığın altında duruyordum ki etraftaki her şeyi Instagram filtresinden geçmiş gibi parlak, ama kenarları hafif flu gibi görüyordum.

"Barrett'a ne oldu? O da mı olmadı?" diye ağzındaki baklayı çıkardı Valerie. Bundan o kadar zevk alıyordu ki sanki seks yapıyormuş gibi garip sesler çıkardığından açıkçası yaklaşık kırk dakikadır benim de Quinn'in de sinirleri zıplamış durumdaydı. Çaktırmadan birbirimize bakıp gülmemeye çalışıyorduk.

Ayrıca tam dokulara yaptırdığım bu masaj fazlasıyla lüks olduğundan, ben de zaman zaman seks yapar gibi sesler çıkarmak durumunda kaldım. Dolayısıyla onu eleştirmeye hakkım yoktu, bu kızlar gerçekten ne yaptıklarını gayet iyi biliyorlardı. Ayrıca iyi ki masajı kadınlar yapıyordu, zira bu ikisinin her an azabileceği düşünülürse erkek olsalardı her an kapı dışarı edilebilirdik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Barrett kimdi ya?" diye sordum. "Muhtemelen," dedim. "Çok garipti, kimyamız tutmadı. Ama adam ısrar etti. Nick'in dediğin göre…"

Kahretsin.

"Şu yedek öğretmen Nick mi?" diye sordu Valerie merakla. Anında doğruldu.

"Evet, akşamları Quiznos'ta çalışıyor," diye geçiştirdim.

"Quiznos duruyor mu?" dedi Quinn elini ağzına götürürek. "Şimdi acıktım işte."

"Evet, işte ben de o akşam çok acıkmıştım, hatta Barret'la olmamasının sebeplerinden biri de bu."

"Anlamadım. Sen şu yakışıklı yedek öğretmene randevularını mı anlatıyorsun?"

Masöze, "Teşekkürler," deyip çekildim. "İyi geldi bana."

Gülümseyip defolup gitti. Kız beni gayet iyi anlamıştı.

"Hayır, ona randevumu anlatmıyordum," diye yalan söyledim. Havlumu düzeltip oturdum. "Ben aslında Ida'ya anlatıyordum, o da kulak misafiri oldu ve fikrini söyledi."

Yani… aslında doğru sayılırdı, değil mi?

"Ne dedi peki?" diyen Quinn hareketsiz sere serpe yatıyordu, masöz de artık surat yapmaya başlamıştı ama yine de bu üç ayyaşa karşı gayet sabırlı davrandı.

Herhalde bu durumlara alışkındı. Masaj masası boyunca yavaş hareketlerle şeritler çizişini takip ettim, ama kızla hiç göz teması kurmadım. "Dediğine göre Barrett sadece benimle yatmak istemiş."

"Hadi canım," dedi, masaj da bitmişti bu arada.

Lafını asla esirgemeyen Quinn'im benim. Seviyordum onu, her zaman favorimdi. Özlemiştim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bunu sana ben de söyleyebilirdim, ama eğer seninle yatmak istiyorsa önce seni doyurması gerekiyor, haksız mıyım?"

Elim başımda, "Aman Tanrım," dedim. "Sahildeki barda kokteyl içmeye devam etmek istediğinizden emin misiniz? Bu gidişle tutuklanacağız."

"*Hay Allah.* Evet haklısın."

Otelin beş yıldızlı restoranında gurme burgerler ve ördek yağında pişmiş patates kızartmalarını götürdükten sonra kendime vay canına diyesim geliyordu. Her şey yürüme mesafesindeydi. Havamızı bulmuştuk, çok iyi yemekler yiyorduk ve sayemde kızlar hayatlarının en iyi hafta sonunu geçiriyorlardı.

Çok geçmeden Valerie'yle kendimizi Quinn'in kusursuz hale getirdiği seksi salsa danslarının beyaz kızlar versiyonunu yaparken bulduk. Pullu mini eteğiyle Sofia Vergara'ya benzemişti, tahta parke pistte müziğe acayip ayak uyduruyorduk. Galiba birkaç yerli dans eğitmeninin de bize kanı kaynamıştı, biz de Julia Roberts misali kocaman gülümsemeler, saçları savurmalar, tekilaları götürmeler derken yatma vaktini çoktan geçirmiş olduk.

Elimizde topuklularımız otele dönerken, saçımızı savuran o hoş esintiyle üç tanrıça gibiydik. "Burası Ibiza'dan daha iyi bence," demeden edemedim. "Yani o da güzeldi ama bilmiyorum, siz ne dersiniz?" deyip serin kumların üzerinde yürümekten ziyade adeta süzülen Quinn'e döndüm.

"Katılıyorum, bence de çok daha iyi. Çünkü hep beraberiz, tıpkı eski günlerdeki gibi üçümüz bir aradayız," dedi kollarını Val'le benim omzuma dolayarak..

"Hem şu berbat herifleri düşünmek gibi berbat bir derdimiz de yok," diye ekledi Val.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle gerçekten," dedim.

Rüzgâr hâlâ çok güçlüydü, kareografik bir ritimle kumlar üzerindeki süzülüşümüze devam ettik.

Sonra Valerie, "Kıskanmıştım," dedi gözünü çıplak ayaklarından ayırmadan yürüyerek. "Yani sonuçta siz gitmiştiniz."

Bir süre sessizce yürüdük, fonda bir tek gelgitin sesi vardı, yavaş yavaş ayılmaya başlamıştım.

"Ama senin Mike'ın var," dedim. Sürekli bu hafta sonu iyi geçsin diye uğraşan, eşleri konusunda Polyannacılık oynayan yine bendim.

"Tabii bir de çocuklarım var, biliyorum, her şeyin farkındayım."

Sanki sesinde hafif bir kırılganlık vardı. Ay ışığı saçlarına yansırken, beyaz omuzları iyice ortaya çıkmıştı.

"En son Frankie doğmadan önce seks yaptık. Üstelik artık istemiyorum da."

Evet, sonunda itiraf etmişti.

Bir süredir şüpheleniyordum, hatta Facebook'taki aptalca Rodan + Fields* paylaşımları ve mükemmel Pinterest portrelerini görünce bu konuda Quinn ve Sarah'ya ara ara espriler yapmıştım... ama şimdi bunu sesli bir şekilde itiraf etmesi beni hüzünlendirmişti. Canım Valerie'm benim Lisede ve üniversitede erkeklerle gününü gün eden arkadaşım.

Nasıl oluyordu da hem evli –ki bu biz kadınların tek amacıdır, öyle değil mi?– hem de korkunç derecede sefil olunabiliyordu?

Hep umarım ben yanılıyorumdur derdim ama artık kendi de kabul etmişti, geri dönüşü yoktu.

* Cilt bakım ürünleri markası. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sadece sarhoşsun," dedim.

"Eee nolmuş?" diye diklendi ama sonra hemen geri çekildi. Biraz daha yumuşak bir tonla, "Kötü bir adam değil ama," dedi.

Quinn tek kelime etmeden öylece duruyordu.

"O sadece…"

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim. Ayakkabımı yere bırakıp ona sarıldım. "Hadi oda servisini çağıralım, sonra da uyuruz."

"Ben çocuk değilim," dedi, sıkıca omzuma dokunduğunda umutsuzluğunu hissedebiliyordum.

"Biliyorum, kimse öyle bir şey demedi ki. Değil mi Quinn?" *Biraz yardım etsen* der gibi baktım ona.

"Elbette," diye araya girdi. "Ama geç oldu."

"Tabii tabii," dedi Valerie. "Eğer sizlerle de konuşamayacaksam kime anlatacağım bunları?"

"Bizimle her zaman konuşabilirsin. Elbette…" dedim.

Ama bu muhabbet ne kadar ani başladıysa, Valerie'nin okyanusa koşup rüzgârda savrulan saçlarıyla eğilip kusması da bir o kadar ani oldu.

"Bir sağlık personeli çağırmaya ne dersin?" diye espri yaptı Quinn.

Ona ters ters baktım, sonra da gidip arkadaşıma yardım ettim.

Yarım düzine Gatorade enerji içeceği ve koca bir pizzanın halledemeyeceği hiçbir şey yoktu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Az sonra Valerie çoktan kendinden geçmiş, horlamaya başlamıştı. Quinn ile ben de balkonda keyif yapıp Armando'dan otlandığımız sigarayı içiyorduk, çünkü biz iki aptal, içkiyi biraz kaçırınca böyle şeyler yapmaktan garip bir zevk alıyorduk. Hatta çocuğa aynen şöyle sorduk: "Hey! Biz iki aptal içki içince sigara da içmek istiyoruz, birkaç tane aşırmamızda sakınca var mı?"

"Hâlâ bunun Ibiza'dan daha iyi olduğunu düşünüyor musun?" Quinn zifiri okyanusa bakarken ay ışığı uzun kirpiklerinde parlıyordu.

"Evet, öyle düşünüyorum," dedim, o da gülümsedi. Bir fırt çekip dumanın gecenin karanlığındaki dağılışını izledim. "Yani duygusala bağladıysa ne olmuş? Muhtemelen sabah hatırlamayacaktır. Ya da Valerie'yi bilirsin, öyleymiş gibi yapacak."

İyi görünmeye çalıştım ama dostumuzun söylediği şeylerin ağırlığı hepimizi vurmuştu, yerime mıhlanmış gibiydim, neşeli gibi görünmeye çalışmak çok zordu gerçekten. Val bunu nasıl başarıyordu bilemiyordum.

"Peki, yarın ne yapıyoruz? Ben çok heyecanlıyım!" derken Quinn'in ses tonu aslında sarf ettiği sözlerle çok alakasızdı. İkimiz de neredeyse saatlerce hiç hareket etmeden öylece oturduk.

"O kadar da hevesli olduğundan emin değilim." Yan yan bakıp yarım yamalak güldüm.

"Paraşütle atmaya ne dersin?" diye gözleri açıldı.

"Hayır canım. Striptiz kulübüne ne dersin?"

Hafif bir kahkaha patlattı, çıkan ses balkonda yankılanıp havaya karıştı. "Bayılıyorum sana ya!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aslında ne tepki vereceğinizden pek emin değildim. Ama bence ölmeden önce hiç olmazsa bir kez yapmamız gerek, öyle değil mi?"

"Hiç gitmedin mi?" Öyle bir sordu ki kendisinin daha önce gittiği belliydi.

Ya da her hafta sonumu böyle geçirdiğimi zannediyordu herhalde.

"Benim çılgın parti kızı olduğuma dair kanıya nereden vardınız? Hayır, tabii ki gitmedim," deyip bir fırt daha çektim.

"Yarın gece yıkılacak," dedi Quinn başını sallayarak, sonra da Grinch'in tam Noel'i çalmadan yaptığı gibi dudağını yukarı doğru büktü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 13

Ertesi gün iyi bir kahvaltı ve duş sayesinde kendimize geldik, Valerie ise yine eski haline dönmüştü. Dün geceki konuşmanın hiç bahsi bile geçmedi. Bu arada herkes yine telefonuna dalmış durumdaydı, ayrıca akşam yemeğine kadar güneşlenmek için saat sekize kadar vaktimiz vardı.

"D vitaminini doktor da tavsiye etmişti," dedi Valerie, bütün öğleden sonra elinden bırakmadığı *Us Weekly* dergisiyle kendini serinleterek

Kılıçbalığı ve balkabağı püremin yarısına gelmişken telefonum çaldı. Geçen gece Nick mesaj attığında cevap yazamamıştım.

Nick: Hafta sonu için büyük planların var galiba?

Aslında ne ima ettiğini tam olarak anlayamamıştım. Mesajı gereğinden fazla okuyup okumadığımı da –ki muhtemelen öyleydi– düşünecek durumda değildim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ancak gelen Spark eşleşmesinin bildirim sesiydi. Hatta yine gelmişti..

"Ne oluyor? Ne oluyor?" diye sordu Valerie kızarmış bamyasının tadını çıkarırken..

"James… Otuz sekiz yaşında olan." Adamı hatırlayınca yanaklarım kızarmış olabilirdi, Spark'ın altını üstüne getirdiğim gece bu adamı beğenmiştim. Ne yalan söyleyeyim çok iyi görünüyordu. "Profiline bakarsak olumsuz ya da şüphe uyandıran bir şey yok. Eğer gerçekten böyleyse, düğününe belki onunla gelebilirim. Tabii önce tanışmamız ve ondan nefret etmemem gerekiyor."

"Ver şunu bana," deyip telefonumu almaya çalıştı Quinn.

"Daha okuyamadım ki," diye bağırdım.

"Eeee?"

James, 38: Merhaba.

"Ne şimdi bu, Adele'i mi oynuyor?"

Hemen cevap yazdım.

Ben: Bunca zaman sonra hâlâ buluşmak isteyip istemediğini merak ediyorum.

Bzzzt.

James, 38: Her şeyi baştan almak için.

"Ah bu çok ezikçe," dedim. Ama gülümsedim, içimde bir kıpırtı vardı.

"Şu adama bir bakıyım," dedi Quinn. Sonra da beğendiğini ima eder şekilde başını salladı ve telefonu geri verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tatlıymış! Cevap yaz adama!" Valerie mama isteyen çocuk gibi çatalını masaya vurdu.

Ben: Zaman her şeyin ilacı derler ama hiçbir şeyin iyileştiği yok*.

Birkaç dakika sonra adamdan mesaj geldi. Kıpırtının yerini panik almış durumdaydı.

James, 38: Tamam yeter bu kadar. Şu ilk mesajı gönderme kısmı en kötüsü. Sen de hiç bozuntuya vermediğin için sağ ol. Adım James ki eminim yeterince bilgi toplamışsındır, hiç de aptal bir kıza benzemiyorsun.

Kocaman sırıttım. "Ah, James." deyip ekrana baktım. "Sonunda sanırım birini bulduk kızlar."

Akşam yemekte içtiğimiz şampanya gibi fokur fokurduk.

Bu akşam iyi bir eğlence istediğimiz için limuzinle Büyük Çiftlik'e gitmemizi öneren Armando'ya evet dememin tek nedeni aslında şampanyaydı. Ona kalırsa o kadar da maliyetli olmazdı. Zaten bütün gün James ve kıvrak zekâsıyla uğraştığımdan çok karşı çıkamadım.

Striptiz kulübüne girer girmez sırada bekleyen her erkeğin, kadının ve çocuğun –pardon, tabii ki çocuk yoktu– dikkatini çektik. Mr. Clean tipli, kulağına gizli servis ajanlarının taktığı türden bir dinleme cihazı geçirmiş bir adam bize doğru el salladı.

"Wallace bekârlığa veda partisine geldik," dedim tırnaklarıma bakarak. Neyse, önemli değildi.

* Yazışmanın buraya kadar olan kısmı Adele'in "Hello" şarkısının sözlerinden oluşmaktadır. (y.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adam koca parmaklarıyla listeye baştan aşağı baktı. "Rachel Wallace siz misiniz?"

"Benim ama..."

"Bu taraftan."

Adam kapıyı açarken Quinn heyecanla "VIP mi?" dedi. İçeri girer girmez şampanya patlatır gibi bir müzik patlaması sesiyle karşılaştık.

"Mekanik boğa da var mı?" dedi Valerie sağa sola bakınarak. Sanki aynı anda tüm duyguları harekete geçmişti ve her an çıldıracak gibiydi.

Kaktüsler! (Tehlikeli görünüyorlardı...)

Özel dans alanlarını ayıran çitler! (Ne kadar gerçekçiydi!)

"Valerie, buraya Büyük Çiftlik adını vermişler, elbette mekanik boğa vardır, öyle değil mi?" diye sordum içki menüsüyle yanaşan üstsüz kovboya. (Merhaba Dolly!)

"Elbette var, miniğim," dedi bahşiş şapkasını uzatarak. Neredeyse salyaları dökülen bir grup seyircinin toplandığı mekânın en uç noktasını gösterdi.

"Çok kibarsın." Elimde olmadan adamın göğsüne dokundum. "Affedersin! Ben yeniyim de!" dedim ağzım açık bir halde. "Beni kapı dışarı etmeyeceksin, değil mi?"

İçten bir kahkaha atıp beni yakaladı ve "Dokunabilirsin," dedi müziğin gürültüsünü bastırarak.

Bir kovboya göre çok iyi kokuyordu.

"Şu 'Magic Mike' deneyimi için kiminle görüşmemiz gerekiyor? Biz bekârlığa veda partisi için..."

"Sadece üçünüz mü?"

"Ne diyebilirim ki?" Elim yine adamın göğsündeydi. "Biz yaşlıyız, başka kimse kalmadı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yaş sadece bir sayı, miniğim." Yine bahşiş şapkasını uzattı. "Burada çok iyi vakit geçirmeniz için elimizden geleni yapacağız. Gelin kim? Sen misin?"

Neredeyse nefesim kesilene kadar güldüm; ışıklar, konfeti, bu çiftlik beni iyice sarhoş etmişti.

"Benim," dedi Quinn ve *tatatadammm* diye öne çıktı.

"Güzel," dedi ama hâlâ gözü bendeydi. Bebeksi mavi gözleri soğuk, kapkara kalbimi delip geçiyordu.

Numara yaptığını biliyordum ama umurumda değildi.

Sonra Quinn'i elinden tuttu, biz de kalabalığı geçip arkalarından takip ettik.

Gülmekten karnıma ağrılar girdi. En son ne zaman bu kadar güldüğümü hatırlamıyordum. Eğer burayı kahkaha gazıyla doldurmadılarsa dibini getirdiğimiz Red Bull ve votkalardan (hep iyi bir fikir olmuştu) ya da bütün bu acayip ilgiden olsa gerek, dünyanın sonu gelmiş gibi içiyorduk. Striptizcilerin müşterilerine yaptırdığı o komik şeylerden Quinn de nasibini aldı. Bir ara onu sahte bir traktörün tepesine çıkardılar, onu becereceklerini söylediler ve adamın karın kaslarından sos yalattılar.

Onun için dehşete düşmüştüm (biraz da kıskanmıştım) ama Valerie'nin bağırış çağırışlarına gülmekten karnıma ağrılar girmişti.

Bara iyice kuruldum ve mekanik boğayı denememeye karar verdim; boynumun bu kırılmamış halini daha çok seviyordum, ama Quinn ve Val sırada bekliyorlardı. Valerie

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tüm kadınları zaman bakımından geride bırakıp şu anda adını hatırlayamadığım şeyi kazanırken, ben gelen son üç bardağı alıyor gibi yapmakla meşguldüm (herkes içerken ben plastik kaktüse döktüm, yoksa burası hepimizin sonu olacaktı, ne de olsa onlara göz kulak olmak için bana güvenebileceklerini söylemiştim).

Ancak gözlemcilik görevim Kovboy Steve'in beni sahneye davet etmesiyle son buldu.

"Bizim tatlı bekârımız sevgi dileklerinde bulunmak istiyor," diye mırıldandı mikrofona. "Hadi herkes hareketlensin bakalım da şöyle güzel, eski moda bir rodeo yapalım!"

Ye-huuuu, diye çığlıklar attı kalabalık.

Spot ışıkları gezerken yüzümün gitgide kızardığını hissettim... Bana deli diyebilirsiniz ama bu rodeonun hiç de "eski moda" olmayacağı belliydi. Kaçış yoktu.

Kovboy Steve ve Quinn beni ve Valerie'yi kurtarmak için kalabalığa dalarken iyice sıkı dost olmuşlardı.

Mekândaki kızların arkasına saklanmak için yolumu değiştirirken aniden bir şey ayağımın dibine düştü. Yere baktığımda pembe, ipe benzer bir şey gördüm. Derken *voşşşş* diye bir sesle beyaz spot ışıkları gözümü aldı.

Bütün herkesin gözü üstümdeydi, gözlerim kocaman açıldı, bir kementle yakalanmıştım. Bir şekilde sahneye çekildim.

Kalabalık hepten aklını yitirmek üzereydi. *Hadi! Hadi! Hadi!* diye bağırışları beni iyice sersemletti. Kudurmuş kadınlar denizinden geçerken müziği iliklerimde hissediyordum. Kovboyun güçlü kollarıyla beni sahneye çekmesine izin vermekten başka çarem yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yerimde sendeledim, doğrulmaya çalışırken adamın pazılarını tuttum. Dengemi sağlamaya çalışırken gözlerimi kırpıştırdım.

Gözümü alan mor ışıklar dağıldıkça, etrafımda neler olup bittiğini görmeye başladım. Tepinip duran yüzlerce kadın sahneye biraz daha yaklaşmak için itişip kakışıp içkilerini etrafa savuruyorlardı.

Valerie de kement benzeri şeyle sahneye çekilmişti, arkası kesik kahverengi kovboy pantolonu giyen adam onu da sahneye attı. Suratı Vegas ışıkları gibi parlıyordu, o anda beni tutan kovboya göz atmayı akıl ettim.

Siyah binici çizmeleri ve kot pantolon giymiş, üzerine kolları katlanmış dar bir gömlek geçirmişti. Gömleğinin önü yarıya kadar açıktı, Tyson Beckford reklamlarına yaraşır kaslarını sergiliyordu…

Bu düşünce bir an beni ürpertti.

Tyson Beckford.

Adamın gözlerine baktım. İnsanın içine işleyen gözleri sanki korkuyla büyümüştü, herhalde benimkilerin de ondan farkı yoktu.

Bir an beni bırakır gibi oldu, neredeyse yere düşecektim. Tam yakaladığı anda gözlerimiz buluştu, kalkmama yardım etti. İşte o an korku yerini gülümsemeye bıraktı.

Kara gözlerindeki tanıdık sıcaklık neredeyse dengemi kaybettirecekti. Nick'i görünce ağzım bir karış açık kaldı.

"Nasıl yani?" Dudağının kenarlarına iliştirdiği lanet olasıca gülümsemeyle söylediği tek söz bu oldu, derken yeni bir şarkı başladı. Dansçılar her birimizin çevresini yine o iplerle doladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nick…

Beni döndürdü.

… buradaydı.

Bir o yandan bir bu yandan beni döndürüp durdu.

"Bu yaptığın sadece kızların üstüne kusmasını sağlar," diye bağırdım, onun da kahkaha tufanını duyabiliyordum.

"Bu bir uyarı mı?" diye sordu bir taraftan beni çevirirken. "Merak etme… Neredeyse bitti."

"O zaman sen…"

Sonra beni göğsüne doğru çekti, sanki bir kuyu suyu nefes almadan içmiştim, hararet bastı, derken beni bir iskemleye oturttu. Tam karşıdan aynı şeylere maruz kalan Valerie ve Quinn'e göz attım, *hop!* Tişörtünü çıkarıverdi ve rüzgârıyla saçlarım da savruldu.

Beş striptizciden üçü bizimleydi, diğer ikisi bu koca sahnede ancak Justin Timberlake ve Usher'ın yapabileceği karmaşık koreografilerle sahneyi dolduruyorlardı. Erkek müzik grupları gibi aynı anda hareket ediyorlardı, tek fark yarı çıplak olmalarıydı ama bence en güzel yanı da buydu. Ya da daha kötü mü demeliydim? Tek elin üstünde break dans hünerleriyle Axe vücut spreyi ve testosteronlarını yayarak bu "üç minik"in arasında zikzaklar çiziyorlardı.

Bir şekilde –Osmoz etkisi falan mıydı?– püsküllü çizmelerinin altındaki kotlarını hızla çekip çıkardılar.

"Az önce testislerini mi çıkardın sen?" diye bağırdım Nick'e, elim resmen ağzımda kalmıştı.

Yine o bakışlarından birini atıp elindeki kumaş parçasını üstüme fırlatıp sahnenin tozunu attırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dansın sonlarına doğru hafif hafif paniklemeye başladım, sonuçta *Magic Mike* filmini izlemiştim, bize şimdi ne yaptıracaklardı? Hissettiğim korku yüzünden okunuyor olsa gerek striptizciler kementleri çözüp kovboy şapkaları ve deri yelekleri bize giydirdikçe, Nick beni biraz daha kucakladı. O arada birisi de Quinn'i bir eyere bağlıyordu.

"Kalçan taş gibi."

"Ne?" diye irkildim.

Ben ne olduğunu idrak edemeden gülüp beni havaya kaldırdı.

"Bacaklarını belime dola."

"Anlamadım?"

"Hadi yap şunu." O haşin elleriyle az önce yapmamı söylediği şey için bacaklarımı düzeltti, ama benim tek yapabildiğim adamın tam orta kısmına tutunmak oldu. Sahnenin kenarına doğru yürürken –hoş ben geri gitmiş oluyordum– belimden sıkıca kavradı ve boynumu nazikçe tutup beni kalabalığın üstünden geçirdi. Azgın karılar kıskançlıktan deliye dönerken, ben de Nick'in iyice terlemiş vücudundan kaymamaya gayret ediyordum.

Tek eliyle beni göğsüne doğru çekti, kalp atışlarını hissedebiliyordum.

"Tahminimden daha güçlüymüşsün," dedi ama ben daha cevap veremeden beni yine geri itti.

Tekrar kaldırdığında parlak minik mayolu kovboyları bizim kızlarla beraber görebiliyordum.

Nick'in de üzerinde bir tek o mu vardı acaba? Bakmaya çekiniyordum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bakmadım da.

Bir tanesi sahnede sırtüstü yatan Valerie'nin üstüne solucan gibi yatmıştı. Her aşağı doğru inişinde ortaya striptiz balesi tadında şiirsel bir şey çıkıyordu. Her seferinde kendini kızın vücuduna değmeden o kadar nazik ve yerinde konumlandırıyordu ki, Valerie'nin titriyor olmasına rağmen korkmuş ya da ürkmüş gibi bir hali yoktu, yüzünde mutluluk sarhoşu ifadesi vardı. Quinn ise vahşi bir at gibi sıçrayıp duran striptizcinin üstüne çıkmış, bacaklarını sıkıca adamın iki yanına dolamıştı, aralarındaki tek şey adamın sırtındaki eyerdi. O kadar komik ve eğlenceliydi ki Nick beni her kaldırdığında kahkahaya boğuluyordum.

Son pozumuzu verirken üzerimize gümüş konfetiler yağdı, alkış sesi yankılanıyordu. Bu çılgın kalabalıkta yarı çıplak adamlarla Madonna, Janet Jackson ve Lady Ucube Gaga'nın tek vücut bulmuş hali gibi hissediyordum.

Ardından ışıklar gitti. Sahnenin arkasına götürüldüm, yeşil odalara gidene kadar (striptiz kulüplerinde böyle deniyor galiba) Nick'in elimden tutup beni güvenli bir alana götürdüğünü fark etmemiştim.

###

Quinn'le giyinme odasını süsleyen kadife kaplı bir kanepeye kendimizi bırakıp votka ve biralarımızı yudumlarken, Valerie'nin ödülünün keyfini sürmesi için bekledik.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordum sahnede Quinn'i tutan Leo'ya.

Çocuk birileriyle bakışıp bıyık altından sırıttı.

"Slyvester'ın ona çok iyi baktığına eminim, endişelenmeyin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu kızları eve tek parça götürmek gibi bir görevim var da," dedim bacaklarımı toparlarken.

Leo Quinn'e eğilip, "Bir şikâyetin var mı tatlım?" dedi.

Hâlâ ruju yerli yerinde duran dudaklarıyla, "Hiç yok," dedi Quinn. "O mahrem dansı kazanması iyi oldu, mekanik boğa da gerçekten varmış!" deyip içkisini yudumladı. "Merak etmeyin, iyi olduğuna eminim, burada hepimiz arkadaş gibiyiz," dedi Nick'e göz kırparak.

"Evet, bence de. Ne güzel..." deyip ben de Nick'e bir bakış attım.

Üzerinde basketbolcu şortu ve tişört vardı şimdi. Vücudu her ne kadar şu anda kamufle edilmiş olsa da sahnede gördüklerimi unutamıyordum.

Sanki elleri hâlâ vücudumdaydı.

Göz göze gelmemeye çalıştım, ama bana bakınca kendimi çıplak gibi hissediyordum. Sanki...

"Artık küçük sırrımı biliyorsun," dedi. "Okulda başımı belaya sokmazsın umarım."

Sonuçta sırları açığa çıkan bir tek vücudu değildi.

"Tabii ki hayır," dedi Quinn votka ve birayı birbirine karıştırırken.

"Açıklayabilirim..."

"Açıklamaya lüzum yok," dedim. "Biliyoruz canım, tıp okuluna hazırlık bunlar." Herkes güldü.

Fakat bir an acaba yanlış bir mi söyledim diye bir izlenime de kapıldım.

Nick pis pis güldü, o arada ben de döndüğümüz zaman buluşmak istediğini söyleyen James'le mesajlaşmaya devam ettim. Oley! O halde Taylor Swift gibi salla gitsin!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bölüm 14

Tam bavulları toplayıp odaya istediğimiz waffle'lara Quinn'le abanmışken Valerie'nin tuhaf davrandığını fark ettim. Geçen gece olduğu gibi bu sabah da çok sessizdi. Bazen böyle oluyordu ama biraz daha portakal suyu ve tereyağı ister mi diye sorduğumda benimle göz göze gelmemeye çalıştığını fark ettim.

Quinn önüme portakal suyu ve tost koyarken, "Gelmiş geçmiş en iyi hafta sonu," dedi.

O gece olanlardan sonra tahminimden çok daha iyi hissediyordum –yatmadan önce yediğimiz taco ve ağrı kesiciler sağ olsun– ta ki Valerie aniden masadan kalkıp banyoya koşana kadar.

"Hasta mısın tatlım?" diye seslendim bir yandan da korkuyla Quinn'e bakarak.

Öğürdüğünü duyunca ikimizin de suratı asıldı.

Çok geçmeden, "İyiyim," diye seslendi içeriden.

"İstersen biraz geç çıkış yapacağımızı haber verelim. Aksi takdirde acele etmemiz gerekiyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İyiyim dedim ya," diye tersledi.

Uzanıp biraz daha domuz pastırması aldım. "Peki."

Demir tırabzanları buz gibi olan merdivenlerden ana lobiye inip resepsiyona yönelirken Valerie de biraz daha iyiydi; her ne kadar rengi lületaşı yeşili gibi soluk bir tonda olsa da, elinde kahvesiyle sanki neşesi yerine gelmişti.

"Eğlenceliydi ama eve döneceğimiz için de heyecanlıyım," deyip fincanından çıkan buharı içine çekti.

Dışarı adım attığımız anda rastgele park edilmiş bir dizi polis arabası bizi biraz dumura uğrattı.

"Neler oluyor?" diye sordu Quinn kaşlarından ter damlaları akan, eli ayağa birbirine girmiş Armando'ya.

"Duyulmaması için uğraştık, ama polisleri görünce tüm misafirler de haliyle öğrenecek." Sesini alçaltıp bize doğru eğildi. "Geçen gece otoparkımızdan birkaç araba çalınmış."

Quinn elinden çantasını düşürdü, gözlerini kırpıştırdı. "Kaç tane?"

Bavulunu yerden alma çabası daha çok Armando'nun vereceği yanıttan önce biraz zaman kazanmak amaçlı gibiydi.

"Henüz tam sayıyı ve hangi misafirlerin araçları olduğunu belirleyemedik…"

"Peki ya benim arabam? Beyaz Porsche Cayenne?"

Ancak o daha cümlesini tamamlamadan biz cevabı biliyorduk.

Başını sallayıp, "Üzgünüm ama anlaşılan sizinki de kayıp arabalar arasında," dedi.

"Peki, neden şimdi haberimiz oluyor?

"Buna ben cevap vereyim." Mavi üniformasıyla bir polis memuru öne çıktı. "Araba sizin adınıza kayıtlı olmadığı için.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Siz Bayan…" diye notlarına göz gezdirdi. "Quinn Morales misiniz?"

"Aman Tanrım," diye kaldırıma çöktü Quinn.

Neyse ki bayılmadı, sadece dehşete kapılmıştı.

"Nişanlınız, Bay Philip Hayes mi? Araba onun adına kayıtlı olduğundan kendisini çağırdık, şu anda yolda. Kendisiyle bugün konuşmadınız mı? Kısa sürede burada olur."

"Şey, hayır, ben…" Quinn çantasından telefonunu bulup çıkardı.

"Nedeni şimdi anlaşılıyor," dedi polis memuru telefonun kırık ekranına bakarak.

"Bu nasıl…" dedi Quinn, gözyaşları içindeydi, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Val'le birlikte onu iki yanından tutarken Phil Lincoln burnundan soluyarak arabasıyla yanaştı.

"Hanımlar yolu bulabilirsiniz değil mi? Sanırım bu iş çözülene kadar Quinn'le bir süre buradayız." Phil memura sert bir bakış attıktan sonra hiçbirimizin suratına bakmadı, Quinn kötü havayı dağıtarak ona sıkıca sarıldı.

"Tamam, pekâlâ. Bir yolunu buluruz," dedim.

Valerie'yle arabadan bagajlarımızı aldığımız gibi tüydük.

"Şu geri zekâlıya inanabiliyor musun?" Gayet iyi çalışan telefonumu çıkardım. "Ne 'İyi misiniz' ne de 'Nasıl oldu' diye sordu.. Homurdanıp bizi püskürttüğü gibi kıymetli arabasını bulmaya koyuldu. Şaka gibi."

"Ne yapacağız şimdi?" dedi Val, az önce dediklerimi duymamış gibiydi.

"Telefonun ne durumda? Mike'ı arayabilir misin?"

Suratı asıldı. "Hayır, onu arayamam."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tamam, tamam sakin ol. Neyin var bugün senin?"

Bileğimden tuttuğu gibi beni daha tenha bir yere çekti. Bir süre sessizce durduk, gözleri kan çanağına dönmüştü.

Sonunda ağzındaki baklayı çıkardı: "Geçen gece o striptizciyle yattım. Hani şu mahrem dans sırasında. Genelde böyle mi oluyor ya da onun beklentisi mi bu yöndeydi bilmiyorum…"

O anlatırken "NE?" diyebildim sadece. Elimde değildi, öyle bir bağırmışım ki herkes bize baktı.

"Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum." O güzel yüzünden yaşlar akarken göğsünde de pembe benekler oluştu. "Bu kadar arzulanmamıştım…"

"Frankie doğduğundan beri."

"Üniversiteden beri," diye düzeltti. "Biliyorum gerçek değildi ama o kadar… o kadar…" Bir an gözleri parladı; sanki tekrar yaşıyor, tüm benliğiyle hissediyor gibiydi. Yanakları daha da kızardı, üst dişiyle dudağının bir köşesini ısırdı.

Derken bana iyice sokulup hıçkırarak ağlamaya başladı, ne yapacağımı bilemedim.

Saçlarını, yüzünü okşayıp onu sakinleştirmeye çalıştım. Sırtını sıvazlayıp biraz nefes almasını sağladım.

"Her şey düzelecek," dedim. "Mike'ı aramayacağız, ayrıca kimseye asla anlatmayacağım, tamam mı?" Tam bir duygu karmaşası yaşayan gözlerine baktım, çenesinden tutup, "Quinn'e bile," dedim.

Gözucuyla arkadaşıma ve Phil'e baktım, içimi bir huzursuzluk kapladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Quinn gitmişti. Bu, onunla geçireceğim belki de son hafta sonuydu. Val'e daha sıkı sarıldım, gözlerim yaşarmıştı. Onu son bir kez daha kendime çektikten sonra toparlandım.

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Merak etme, eve gideceğiz."

Öylesine başını salladı, ben de çoktan uygulamalarıma bakmaya başlamıştım bile.

Valerie'ye polislerin olmadığı, daha sakin bir yere gideceğimizi söyledim, o da hiçbir şey sormadı. Birkaç blok ötede köşedeki küçük lokantaya kadar bavulları sürüklerken ağzını açmadı, kaldırımda yersiz yurtsuzlar gibi oturduk. Otelden ayrıldığımızda ağzına bir zanaks* attığını görmüştüm, dolayısıyla kafasının iyi olduğunu düşünüyordum. Ben de James mesaj atmış mı diye kontrol ettim, atmıştı.

James: Şu içki konusunda... Eğer geçen geceden sonra hâlâ hayattaysanız bu akşam seni yemeğe çıkarmak isterim. Ne dersin?

Çok şey derdim. Suratımın tamamına nüfuz eden gülümsemeye engel olamıyordum. Kafamı kaldırdığımda suratımdaki aptal gülümsemeyle Nissan'la gelen Nick'le göz göze geldik. Herhalde ona gülümsediğimi zannetmiş olmalıydı çünkü karşılık verir gibi oldu. Kalbimde garip bir… his oluştu.

Ama neden, bilemiyordum.

* Bir tür antidepresan. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neyse ki o araba kullanırken göz göze gelmemiz mümkün değildi, dolayısıyla bir daha böyle bir şey en azından bir saat kadar daha yaşanmayacaktı.

"Nick'le mi gidiyoruz?" diye sordu Valerie Nick arabadan inip bavullara yardım ederken.

"Şansımı denedim," dedim. "Artık arkadaşız onunla, hem Uber böyle bir gezi için fazla pahalı olur diye düşündüm."

Ardından Valerie tekrar kabuğuna çekildi, onu anlamak zordu.

Arabaya bindiğimizde içerisi hindistancevizi kokuyordu. Ağaç şeklindeki araba kokusu dikiz aynasının üzerinde sallanıyordu. Acaba bu oda kokularının bir anlamı var mıydı? Nick hakkında biraz daha ipucu elde etmek için arabanın içine şöyle bir bakındım. Her şey çok yerli yerindeydi: bir fast food paketinin dibinde ezilip yarım bırakılmış domuz pastırmalı bir hamburger ya da ayağımın dibinde mektup yığınları falan yoktu. Arabamın vahim halini Nick'e asla göstermeyeceğime dair kendime söz verdim. Kapının bölmesinde eski CD'ler vardı; o, arabayı kullanırken ben de biraz bunları karıştırdım. Çoğu, eski tip hip hop türünde müziklerdi.

"Hoşuna giden bir şey bulabildin mi?" dedi alaycı bir tonla

"Ben daha çok zirvedeki kırk şarkıyı dinleyen kızlardanım."

"Beklediğim gibi," dedikten sonra hayıflanarak ekledi. "Ne kadar yazık."

"Sugarhill Gang'e ne dersin? Eskiden çok severdim."

"Zaten CD çalar yok, yorma kendini," diye kestirip attı. "O halde…"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hah ha öyle mi? Bir saat boyunca ne konuşacağız?" dedim ortadaki dirsekliğe dayanarak.

"Bu hafta sonu atlattığınız muhteşem macerayı konuşabiliriz..."

"Evet atlattık, her ne kadar Quinn için öyle olmasa da. Onun için çok kötü hissediyorum."

"Öyledir tabii. Ama senin hatan değildi sonuçta."

Sesi daha naifti... Sanki elini dizime koymuş beni rahatlatmaya çalışır gibiydi.

Ama tabii ki öyle olmadı. Çok şükür. Benim de hislerime bir el atmam gerekiyordu.

Pencereden yol boyunca uzanan ağaçları izlerken kalp çarpıntımı duymamaya çalıştım.

"Teknik olarak benim bir suçum yok," dedim en sonunda. "Ama bir şekilde ben de suçlanacağımı düşünüyorum."

"Neden?"

Dönüp Val'e baktım ama dünya umurunda değildi, öyle bir uyuyordu ki araba her savrulduğunda kafası yana düşüyordu.

"Öyle hissediyorum işte. Her zaman olmasa da böyle olduğu çok olmuştur. Daha doğrusu evliliğimden sonra diyelim."

"Bu yüzden mi erkeklerden nefret ediyorsun?"

Güldüm. "Erkeklerden nefret falan etmiyorum."

Yan yan baktı.

"Tamam, peki. Yani hepsinden nefret etmiyorum ya da her zaman etmiyorum. Aslında..." Dudağımın kenarını ısırdım. Erkeklerle olan münasebetimi Nick'le tartışıyor olmam garip değil miydi? Fakat omzumdaki melek (hah, o

BELONGS TO KAKTUS TEAM

melek omzumda yanarak ölmezmiş gibi) ya da onun gibi bir şey baskın gelip bunda bir sakınca olmadığına karar verdi. Zaten Nick'le beraber çalışıyorduk, arkadaştık, hem belki okul çağındaki kızları andıran garip hoşlantımı da bir kenara bırakabilirdim.

"Aslında?"

"Galiba Spark'ta normal biriyle tanıştım ve sanırım bu akşam buluşuyoruz."

Kıs kıs güldü. İyi de benimle Spark'ta tanışmadın ki, hem bu gece buluşmayı kabul falan etmedim, ama…"

"Şu kibrin sinir bozucu."

"Teşekkür ederim," dedi ben kolunu çimdiklerken.

Bir an parmak uçlarım tenine değince, geçen gece bacaklarımı beline doladığım an gözümün önüne geldi.

Kendime hiç yardımcı olmuyordum.

Suratım kıpkırmızı oldu. Odaklanmam lazımdı.

"Seninle değil, vakit geçirebileceğim biriyle."

"Of," dedi kolunu ovuştururken.

"Ne demek istediğimi gayet iyi anladın."

"Şu altın kalpli, aynı zamanda beraber çalıştığın striptizciyle değil yani?"

"Ben ciddiyim!" deyip tekrar koluna vurdum.

Elimde değildi, ona dokunmadan duramıyordum.

KES ŞUNU.

Sonra James ve erkekler meselesini bir kenara bıraktık. Konu bir şekilde okula, Ida'ya, Valerie ve Quinn'le lisede tanışmamıza, hatta bir zamanlar onunla da aynı okulda olmamıza (o öğrenci ve konsey başkanıymış, ben de müna-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zara ekibinin ineklerindenmişim) ve onun Wesson Akademi'de çalışmaya başlamasına kadar geldi.

"Tallahassee'de öğretmenlik yapıyordum ama erkek kardeşim yazın hastalandı."

"Çok üzüldüm."

Dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Evet henüz on beş yaşında ve babam yaklaşık beş yıldır ortalıkta yok. Annemin emekli maaşı ne Bryce'ın bakımına ne de faturalara yetiyor. Bu yüzden daha yakın bir yerde iş aramaya başladım. Fakat yılın sonlarına doğru hiçbir yerde iş bulunmuyor."

Kardeşinin nesi olduğunu sormak istedim ama bir türlü dilim varmadı. O kadar uzun süre sessiz kaldım ki Nick de bunu sezdiğinden durumu kurtarmaya çalıştı.

"Lösemi. Küçükken yakalandı, ailem burada yaşarken ve bana ihtiyaç duyarken dört saat uzaklıkta yaşamam doğru olmazdı."

"Çok üzüldüm, Nick Ama yaptığın şey çok güzel."

Artık bugün bana ne olduysa uzanıp koluna dokunasım geldi. Oturup tüm bunları sindirmeye çalıştım.

Ben, "Neden Wesson?" diye sorana kadar sessizliğini korudu, sonra gülümsedi.

"Cevabı çok basit, anneme yakın ve civardaki en pahalı özel okul. Dolayısıyla öğretmenleri de iyi kazanıyordur diye düşündüm."

Gülümsedim.

"Sorun şu ki açıkları yokmuş, bu yüzden yedek listesine alındım."

"Genelde tarih dersi mi veriyorsun?"

"Uygun pozisyon varsa, evet. Ancak şu ana kadar para

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kazanma konusunda hep yaratıcı olmam gerekti, anneme tıbbi masraflar konusunda yardım etmek zorundayım." Bir an duraksadı. "Üniversite yıllarında modellik de yapmıştım –kapa çeneni– yani," boğazını temizledi, "buraya dönünce ajansla tekrar görüştüm, bu striptiz işi de öyle oldu." Başını iki yana sallayıp hafif gülümsedi, şimdi ben de ona bakıyordum. "Arada bir yapıyorum, parası da gayet iyi. Biraz mecbur kaldım anlayacağın," dedi. Kalbim çarptı. "Öyle edepsiz dansçılardan değilim."

Sesinde bir rahatlama vardı ama sanki tam olarak anlayamadığım bir şeyler ima ediyordu.

"Ben de sadece Channing Tatum'un izinden gitmek istediğini sanmıştım," deyip göz kırptım, o da gülümseyerek karşılık verdi. "Bana açıklama yapmak zorunda değilsin," dedim. Kendini böyle savunuyor olması beni rahatsız etmişti.

"Biliyorum." Kırmızı ışıkta durduğunda göz göze geldik, içim pır pır etti. Hatırlayamayacağım kadar eski, bastıramadığım bir kıpırtıydı bu.

Ben itiraf etmeden ya da durumu daha beter hale getirmeden o şoförlük görevine dönmüştü bile.

Bir süre sessizce oturduk. Çok iyi tanımadığım biriyleyken o olağan garip, gergin sessizliğin yerini bir rahatlık aldı. Yolda bir süre bu düşüncelere dalıp gittim. Nick'le sohbet etmek ne kadar eğlenceli, ne kadar doğaldı. Erkeklerle kızlar arada bir yatmak için bir araya gelmeleri dışında, gerçek arkadaşlar olamazlar diye düşünürdüm, belki de… olabilirlerdi.

Bunları düşünürken vardığımızı fark etmemiştim.

"Saat kaç?" Valerie arka koltukta yepyeni bir güne uyanır gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neredeyse iki," dedi Nick. "Sizi nereye bırakıyım, hanımlar?"

"İkimizi de benim eve bırak, ben Val'i götürürüm nasılsa."

Valerie uyanınca Nick'le şakayla karışık muhabbetimizin sonuna gelmiştik. Derken bu akşam James'e hiç yazmadığımı fark ettim, telefonumu çıkardığımda mesajı aynen duruyordu.

Ben: Çok üzgünüm... EVET. Acayip çılgın bir sabah/öğlen oldu. Polislerin halledemeyeceği bir şey değildi. Artık espri yapar oldum. Ne zaman ve nerede buluşuyoruz?

James çabucak detayları yazdı, hâlâ midemde kelebekler kanat çırpıyor gibiydi, bu yüzden Nick'e olan hislerimi fazla kafaya takmamalıyım diye düşündüm. Ancak yazarken Nick görmesin diye kendimi kalkan ettim.

Nick de fark etmiş olmalı ki, "Bu gece büyük buluşma var galiba?" dedi.

İşte bu soru, o kelebeklere ani bir darbe indirdi, oracıkta öldüler.

"Henüz belli değil," dedim hafif şakacı bir ses tonuyla.

Ama bu itiraf nedense canımı acıtmıştı.

Yolun geri kalanı tamamen teferruattı. Nick'e benim dairemi tarif ettim, arabadan indiğimizde bavullara yardım etti. Valerie, Mike'la telefonda konuşurken biz de biraz ayaküstü oyalandık. Nick bagaj kapısına yaslanıp kollarını kavuştururken ben de ayak parmaklarımı kaldırımdaki çizgilere denk getirmeye çalışıyordum.

Aramızdaki enerjiyi hissediyordum. Sanki söylenecek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeyler vardı ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum, ayrıca söylememem gerektiğini de biliyordum.

James.

Nefes al.

James.

Dönüp Nick'e baktım ama bir şey söylemedi, sadece gülümsemekle yetindi. Ben de mahcup bir gülümsemeyle karşılık verip, bizi bıraktığı için teşekkür ettim.

Val'i eve bırakırken ikimiz de hiç konuşmadık. *Dövüş Kulübü*'ndeki gibi bu konudan bir daha hiç bahsetmeyecek miydik emin değildim... South Beach'de olanlar South Beach'de kalır gibi bir anlayış mı vardı aramızda? Yoksa yakında ikimiz baş başa, samimi bir konuşma mı gerçekleştirecektik çünkü BİR İNSAN BU KADARINI NASIL İÇİNDE TUTABİLİRDİ?

Konuyu ne Mike'a, ne Striptizci Sylvester'la seks yapmasına, ne de "ne demek oluyor bu" demeye getirebildim çünkü hepsi birer mayın tarlasıydı, onu zorlamak istemedim.

Bu yüzden sadece eve bıraktım.

Tam dönerken telefonum çaldı, acaba Val bir şey mi unuttu diye merak ettim. Arka koltuğa baktım ama hiçbir şey yoktu.

Nick: Bu gece için iyi eğlenceler. =P

Kıkır kıkır güldüm, hemen cevap yazmam lazımdı.

Kurcalamadan duramamıştı.

Ben: Hep son sözü söylemek istiyorsun, değil mi?

Nick: Elbette, miniğim. ;)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 15

Sarah, Billie'ye gayet iyi bakmıştı; aynen bıraktığım gibi tombul, hareketli ve sevgiye açtı. İçeri girdiğimde Sarah yoktu ama bir buçuğa kadar beklediğini ve Billie'nin ne kadar tatlı bir şey olduğunu yazan bir not bırakmıştı.

Hadi canım.

Bir süre en az bir köpek yavrusu kadar hareketli Billie'yle vakit geçirdim. Sonra biraz enerjisini atsın diye onu yürüyüşe çıkarmaya karar verdim, malum bu akşam James'le randevum vardı.

Ayrıca gerçekten bu hafta sonunu gözden geçirmem gerekiyordu.

Quinn'e neredeyse yetmiş mesaj atmıştım. Arabayı sordum ama hâlâ yanıt gelmedi. Dolayısıyla düşüncelerimle baş başa kalıp ağır ağır yürüyerek kaka toplamaktan başka yapacak bir şeyim yoktu.

James gerçekten görmeyi çok istediğim şık İtalyan restoranını önerdi. Sanatsal dekorasyonuyla yirmileri andıran bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ortamı vardı, üstelik şarap barı olarak da lanse ediliyordu, dolayısıyla tam benlikti.

Saçlarımı düzleştirip gözlerime far sürerken ellerim titriyordu.

Bu sefer düzeni bozdum ve ilk buluşmalarda giydiğim elbisemi giymedim. Şarap rengi, vücudu saran bir elbise giydim; aslında gül rengi sipariş etmiştim ama bu da gayet güzeldi. Nereyi kapatıp nereyi ortaya çıkaracağını iyi bilen, eğlenceli, hoş bir elbiseydi; umarım sohbetimiz de böyle olurdu.

Barda deri iskemleye oturdum, şarabın tadı gayet güzeldi. Geçen geceden sonra hâlâ içtiğime inanamıyordum ama biraz gergin ve heyecanlıydım. Amacım kendimi hissizleştirmek falan değildi.

Artık bu sefer ki iyi geçsin istiyordum.

Bu ufak deneye başladığımızdan beri ilk kez böyle hissediyordum. Madem kızları hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyordum, bu seferkini iyi değerlendirmem gerekiyordu. Ayrıca gerçekten şu James Spark'dan hoşlanabilirdim. Ne de olsa onu kendi kurallarımdan taviz vermeden bulmuştum.

Nick'in aklımı çelmesine izin vermemeliydim. Kahretsin, bu kadar çekici olmak zorunda mıydı?

Elimdeki şarabı evirip çevirdim. Nick'le aramızda geçen konuşmaları düşündüm. #bıktım #kendimden

Bir yudum daha aldım.

Hiç romantik DEĞİL, kes şunu.

Rose şarabımın geri kalanını da götürdükten sonra siyah bir peçeteyle ağzımı sildim.

"Beni beklerken pek bir heyecanlısın?" diye bir ses duydum, koluma dokunurken parmak uçları sıcacıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yerimden fırladım. James, 38 kanlı canlı karşımdaydı.

Tıpkı fotoğraflarındaki gibi siyah, gür dalgalı saçları vardı. Önünü ilikleyişi, o bakımlı hali profilindeki kişiyle örtüşüyordu.

Şimdilik ilk izlenimlerim bunlardı. Soru sormuştu galiba, zira o koca gözleriyle bir cevap bekler gibi suratıma bakıyordu.

"Basıp gitsem mi?" deyip kapıyı işaret etmesiyle güldüm.

"Ah, hayır, ben sadece…"

"Rahatla," deyip gülümsedi ve arkadaşça sarıldı. "İçkinin verdiği cesarete benim de ihtiyacım var, ama neyse ki..." Bir adım geri atıp beni baştan ayağa süzdü. "Tam bir öküz gibi olmak istemem ama ben aslında senin…"

Ben de göz kırpıp alaycı bir gülüş attım. "Bu cümleyi bitirmek istediğinden emin misin?"

"Evet," diyerek başını salladı. "Ben senin düzmece çıkacağını düşünmüştüm."

"Benim mi?" Elimi göğsüme götürdüm. Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan sesimdeki cilvenin kokusunu almıştım. "Ah, tatlım, ben her şeyimle gerçeğim."

"Öyle mi?" Açık kahverengi gözleri kristal avizenin ışığıyla parlıyordu.

Yanımdaki koltuğa oturdu; bana bir bardak daha şarap, kendine de viski söyledi.

"'Şaraptan önce likör iyidir' mi demek istiyorsun?"

Yüzünü buruşturunca çenesindeki çukur ortaya çıktı, genelde bu çukurdan nefret ettikleri düşünülürse muhtemelen o da nefret ediyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ama ben öyle değildim. Hayırrrrr, ben bayılırdım.

"Hiç aklıma gelmez," dedi. "Likörden önce biraya ne dersin, yoksa daha kötüsü olamaz mı?"

Bardağımı kaldırıp, "Şu an çok iyi hissediyorum, keşke hafta sonu şu özlü sözleri akıl edebilseydik," deyip güldüm.

"Sarhoş mu olduk?" Bakışları, gülüşü bir hoş olmuştu.

Vesaire vesaire şeklinde geçen sohbet esnasında içkilerimizi bitirdik, nedense sürekli dokunasım geliyordu ve o da pek umursamıyor gibiydi. Kolları, dizleri, pazuları tam bana göreydi.

Tam benim artık anlatacak bir şeyim kalmamıştı ki, "Paçayı kurtarmanıza şaşırdım," dedi.

Aklıma Quinn ve araba geldi. Benliğimi bir suçluluk duygusu kapladı ama fazla belli etmek istemedim.

Barmene yemek masamıza her şeyden koymasını söyledi, sanırım onu sevmeye başlamıştım. Bunu gerçekten beni etkilemek ya da ne kadar para kazandığını göstermek için değil de kibar olmak için yapıyor gibiydi.

Normalde böyle bir hamleden şüphelenirdim –Ne oyun çeviriyor böyle, kibarlığı mı oynuyor?– ama khoi temalı çeşmenin yanında duran sıcak samimi masamıza geçerken manyağın teki olduğumu fark ettim.

Bir tür aptaldım.Adam yanlış bir şey yapmamıştı, sadece kibar davranıyordu.

#garip

Sanırım akşam yemeği vakti geldiğinden ışıklar loşlaştı. Ne zaman böyle bir şey olsa hep aynı şakayı yapardım: "Ah, şimdi herkes daha bir güzel görünüyor." Tam ortadaki yüzen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mum yumuşak, romantik bir ışık verirken bu bayağı esprim onu pek etkilemedi.

Yemekleri söyledikten sonra masanın karşısında oturan bu adama iyice baktım. Yeni yaptırdığım Fransız manikürlü parmaklarım beyaz keten masa örtüsü üstünde, bu adam kimin nesi, bu kadar zamandır neredeydi der gibi bakıyordum.

Bir süre sonra gülümseyip, "Ne?" dedi.

"Göreceğiz dostum," dedim gülümseyerek. "Göreceğiz."

Sadece başını salladı.

Yemeğimiz boyunca samimi, flörtöz, saygılı, yer yer alaycı, zeki ama yapmacık olmayan bir karışım gibiydi. Bu randevunun kötü polisi ben iken o tam da doğru erkek gibi duruyordu. Telefonum iki kez titredi ama gözucuyla bile bakmadım. James'in anlattıklarına, bu ev alım satım işine nasıl girdiğine, erkek kardeşiyle bu işi nasıl yürüttüklerine o kadar dalmıştım ki kim diye bakma gereği bile duymadım.

Ancak o tuvalete gidince, Quinn ile Phil geri dönebildiler mi ya da Valerie kendini yiyip bitiriyor mu diye merak etmeyi akıl ettim.

Fakat mesajların Nick'ten geldiğini görünce okumadan tüm bildirimleri sildim. Bu öğleden sonra hissettiğimin aksine şimdi de James'le birlikteyken Nick'in mesaj göndermesi kendimi suçlu hissettiriyordu.

Öte yandan iyi hissetmemi sağlayan şey, sonunda doğru bir şeyler yapıyor olmamdı. Yani bu adamdan hoşlanır gibiydim ve yakışıklı yedek öğretmene cevap yazmak dahil bunu berbat edecek bir şey yapmak istemiyordum.

James döndüğünde gözünü ayırmadan bana bakınca gülümsemeden edemedim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dışarıda hoş bir ay var," dedi pencereyi göstererek. "Meydanda yürümek ister misin?"

İstiyordum, gerçekten istiyordum.

"Harika olur." Telefonu cebime geri koyup mahcup mahcup gülümsedim.

"Eee?" diye sordu Sarah kafeteryada öğrenci masalarının arasından geçerken termosunu kafaya dikerek.

"Hiçbir şey öğrenemeyeceksin," diye göz kırpıp Katherine Hepburn ya da Grace Kelly misali o meşhur bacak hareketini yaptım. Yani tam benim aksime son derece güzel ve ölçülü biri gibi.

Homurdandı. "Ne zamandan beri? Kap şu üzümü Thomas!"

"Hiçbir şey olmadı," dedim.

"Hiç mi?"

"Yani tam olarak hiçbir şey değil. Balkonda biraz öpüştük."

Bir an durdu, kâküllerinin arasından bana bakıp, "Uyduruyor musun?" dedi.

"Hayır!"

"Kimsin sen, Liesl von Trapp* falan mı?"

Valerie ve Quinn tepsileriyle yanımızdan geçerken hâlâ gülüyorduk ama o asık suratları bütün neşemizi aldı.

"Randevun nasıldı?" dedi Quinn sert bir ses tonuyla.

Hatırlamasına şaşırdım.

"Fena değildi," dedim fazla önemsemeden. "Phil ve araba ne oldu? Sizin için endişelendim. Neden bana geri dönmedin?"

* *Sound of Music* filminde Von Trapp'lerin en büyük kızı. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üzgünüm." Gözleri doldu. "Çok zor bir gündü. Senin bir suçun yok, biliyorum."

"Öyle mi?" Sesimde hafif bir şirretlik vardı.

"Evet, ama Phil biraz üzgün tabii..."

"Son derece haklı elbette."

Bir sessizlik oldu, ben de sert bir içki içsem mi diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Alkolik mi oluyordum ne?

#Problemler

"Dinleyin," dedim en sonunda, bu kez sesime hafif bir şirinlik kattım. "Bu hafta bir akşam yemeğe çıkalım, olur mu? Şu iki hafta içinde düğün için neler yapabiliriz konuşuruz!" deyip devam ettim. "Malum bu hafta sonu pek düğünden konuşamadık. Kıyafetlerimiz ve geri kalan diğer işlerle ilgili son hazırlıkları yapmamız gerekmiyor mu?"

Bir an yüzünde gülücükler açtı, bütün hava on misli değişti. "Evet, ben de perşembe günü diyecektim. İkiniz de gelebilir misiniz?" Quinn bana ve her ne kadar bir şeyi yokmuş gibi görünse de aslında öyle olmadığını bildiğim Valerie'ye baktı.

"Evet," dedi mavi, koca gözleriyle.

"Şu randevunu anlatsana. Sence bu kez..."

"Şii! Uğursuzluk getirmeyin!" diye gülüp kısık sesle, "Evet bu kez olabilir," dedim.

Sarah kirli tabakların bırakıldığı masadan bağırdı. "Bir daha ne zaman görüşeceksiniz?"

"Aslında bu akşam. İşe gelmeden önce bana 'Günaydın' diye mesaj attı ve bu gece müsait olup olmadığı sordu. Yani... Billie'yle tanışmaya gelecek, sonra yemek falan yeriz, belki televizyon ya da film izleriz. Biraz gerginim ama."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Netflix'te dizi izlerken seks mi yapacaksınız yani?"

"Seks kısmı hayır," dedim gözlerimi kısarak.

"Eğer öyle diyorsan... ama sanki bir süredir seks yapmamış gibisin." Pis pis güldü. "En son ne zaman biriyle ikince kez görüştün?"

Bunu düşünmek biraz zamanımı aldı.

"Bin dokuz yüz... yetmiş iki?" dedim en sonunda.

Gerçekten doğru olabilirdi.

Bugün Nick'le hiç karşılaşmadığımıza sevindim. Geçen akşam eve gittikten sonra mesajlarına baktım. Aslında kayda değer bir şey yazmasa da –sadece nasıl gittiğini sorup hafta sonu sahnelere yaptığım girişi deşifre edip etmediğim konusunda espri yapmıştı– yine de kendimi suçlu hissettim. Bu yüzden bir şey yazmadım.

Ancak bir yanım da cevap yazmadığım için suçluluk hissediyordu ki bu, çok saçmaydı.

Hâlâ bir yanıt yazmış değildim.

Çocuklar teneffüsteyken masama oturup kitabıma baktım ama nedense aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Sürekli dönüp kapıya baktığımı fark ettim. Elimi not defterimin üzerine koyup durdum.

Nick burada değil. Kes şunu.

Telefonum çalınca donup kaldım.

Neyse ki James'ten mesaj gelmişti.

James: Bu akşam için sabırsızlanıyorum!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Derken sözcükler dökülmeye başladı, teneffüs bitmeden çabucak herhalde sekiz yüz kelimeye ulaşmıştım ve şimdi fen dersinde yeni bir üniteye başlamam gerekiyordu.

Akşam için tüylerimi alıp kendime çeki düzen verirken, aklıma yine Sarah'nın sorusu geldi . En son ne zaman biriyle ikince kez görüşmüştüm?

Altı ay önce şu birkaç kez gördüğüm itfaiyeciyle galiba. İzleyecek bir şey bulmak için benim Netflix koleksiyonuma bakarken ne kadar da huzursuz olmuştum. Sanki lanet olasıca bir avukatlık sınavına giriyormuş gibi terlemiştim.

Her şey mükemmel olmalıymış gibi hissetmiştim. Yanlış bir şey izlersek, benim ve zevklerimin, hatta genel uyumumuzun bir yansıması olacakmış gibi gelmişti. Zap yaparken fark etmiştim ki aslında izleyeceğimiz şeyin çok da önemi yoktu, onun amacı sadece benimle yatmaktı.

Bu da beni daha da germiş, sıkmıştı.

En sonunda akışına bırakmaya karar verdim. Gerçekten de beni yatağa atmaya çalıştı; ben de sohbet etme, kendimi komik durumlara düşürme ve iletişim kurma dertlerinden kurtulduğum için rahatlamış ve koyvermiştim.

Ama bir daha bu Netflix ve ardından gelen seks olayını yapmamaya yemin ettim.

Şimdi ise bütün daireyi süper kahraman Flash gibi temizlerken, koca bir yığına dönüşen iş kıyafetlerimi çamaşır odasına fırlatıp, kapısını kapattım. Masanın, komodinin, bibloların, örtülerin tozunu alıp tuvaleti temizledim ve yatağımı yaptım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olgunluğumun zirvesindeydim.

Ama bu konuda çok da kötü hissetmek istemiyordum, çünkü Amerika'nın tek pasaklısının ben olmadığımın örneklerini internette görmüştüm. En azından temizlik açısından ben ortalama sayılırdım.

Kıyafetime son dokunuşları yaptım, sade bir gece olmasına karar verdiğimizden yırtık bir kot ve bluz giymiştim. Likör dolabıma yöneldim, kaç yıllık olduğu belli olmayan ve atılma vakti gelen yarı boş şişelerle doluydu, derken ufak bir Malibu şişesi buldum.

Tamamdı.

Yarısını kafaya diktim, o tatlı hindistancevizi tadı damağımdaydı. Dudaklarım karıncalandı, sanki bir fitili ateşleyen alev gibi midemi yakmıştı. Burnumu şişeye soktum.

Bitmiş miydi?

Tam bir tane daha açacakken kapı çaldı. Billie'nin battaniyenin altından gelen havlama sesi derin uykusundan uyandığının göstergesiydi.

Kapıya giderken son kez içimden umarım bu seferki, köpeğimle iyi anlaşır diye geçirdim. Aksi takdirde ondan nefret edecektim, üstelik geri dönüşü de olmazdı.

Bir keresinde birini ilk kez eve davet ettiğimde kafasını bile okşama gereği duymamıştı. Zavallı Billie çaresiz gözlerle bakarken, *efendim neyi yanlış yaptım* der gibiydi.

Üstelik kendisi "efendim" diyecek kadar kibar bir köpekti.

Ancak üçüncü ricamdan sonra okşayabildi. "Biraz kafasını okşarsan seni rahat bırakacaktır." Adamın cevabı, "Ben

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

köpekleri de tüm canlıları da seviyorum ama *onlar* istediğinde değil ancak *ben* istersen yaparım," oldu.

Daha önce hiç bu kadar garip ve itici bir şeyi bu kadar alenen duymamıştım, dolayısıyla tehlike sinyalini oracıkta almıştım.

Önce bunun o kadar da büyütülecek bir şey olmadığını ve benim fazla seçici olduğumu düşünen Valerie ve Quinn bile adamın böyle düşünmekle kalmayıp, bir de bunu köpeği olan bir kızla çıkmaya çalışırken söylemesine şaşırdılar. *Muhtemelen* öküzün teki ve hayvanlara ne zaman dokunup ne zaman dokunmayacağına dair birtakım takıntıları var diye düşündüler.

Her neyse, sonuçta son görüşmemiz oldu, Billie'ye karşı tutumu benim için çok önemliydi.

James'in ondan farklı olmasını umuyordum.

Saçıma son bir çeki düzen verip kapıyı açtım.

"Ah," dedi kolunun altındaki altılı birasıyla. "Neredeyse geri dönecektim."

"Yok artık," deyip gözlerimi devirdim. Ama on dört yaşında bir kız gibi kızarıp bozarıp gülmem beni çoktan ele vermişti. "İçeri gelsene," dedim sağ ayağımla Billie'yi kenarda tutmaya çalışırken.

"Gel buraya," deyip diğer koluyla beni sardı ve geçen geceyi gölgede bırakacak bir öpücük kondurdu. Birden neden tüm bu yolları hâlâ tekrar tekrar denediğimi hatırladım.

Billie de kendinden geçmiş, o minik ayaklarıyla James'in siyah kotunu parçalıyordu, öpüşmenin ortasında haliyle gülme tuttu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kıpır kıpırdım, işte o an geliyordu.

"Bu minik tatlı şey de ne?" dedi ve eğilip Billie'nin kulaklarının arkasını okşadı, üstelik çok da eğitimli bir köpek olmaması onu fazla etkilememişti.

Kızım da aynen tembihlediğim gibi gayet sakin ve usluydu.

Billie oturma odasına gittiğinde sepetindeki her türlü kokulu oyuncağı getireceğini biliyordum, bu yüzden James'e mutfağı gösterip ona ufak bir tur yaptırdım.

"Bira için teşekkürler," dedim dolapta yer açarken.

"Eh, kibar bir adamım," deyip omuz silkti. Küstah değildi, gerçekten hoş biriydi.

"Aç mısın?" diye sordum.

"Açlıktan ölüyorum." Bir anda üstüme öyle bir atladı ki resmen kendimi kaybettim.

Yavaş öpüşüyordu ama çok tatlıydı. Dilini neredeyse boğazıma kadar sokup bütün suratımı kaplayan türden değildi. Benim için hoş bir değişiklik oldu. Sonra hafif sarılıp bıraktı, iki eli sanki Cary Grant filmindeymişiz gibi belimde duruyordu.

#nefesal

"Pizza uygun mu senin için?" dedi o açık kahverengi gözleriyle gülümseyerek.

"Pizza harika olur," dedim.

Yaklaşık yirmi dakika sonra sarımsaklı ekmekleri götürürken kıkırdamadan edemiyordum.

"Ne?" diye sordu merakla.

"Hiç." Ama muzipçe gülüyordum, "hiç" değildi tabii ki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Genelde böyle gecelerde normal bir insanın yediği şeyleri, sarımsaklı ya da baharatlı şeyleri yememe konusundaki takıntımı anlatmak istedim (ya da tam bir karbonhidrat canavarı olduğumu kabul edelim). Ama nedense gayet rahat hissediyordum.

Ona söylemek istiyordum ve söyledim de. Aslında bu da çok garipti.

O da söylediğim şeyi ve beni çok tatlı bulmuş olsa gerek sadece güldü. Eminim ki pizzacıdaki diğer kişiler adama olan bakışlarımdan rahatsız olmuştu ama elimde değildi, onların ne düşündüğünden ziyade adama bakıp eriyordum.

"Benimleyken böyle şeyleri dert etmemelisin," dedi. "Ayrıca ikimizde sarımsaklı şeyler yedik; bu, durumu eşitler."

"Gerçekten mi?" Tam bir yemek gurmesi olduğundan, ben de koyverip tadını çıkarmaya baktım. Sosis, sucuk ve mantarlardan oluşan başyapıtın üstünden ona gülümsedim.

Benim evime döndüğümüzdeyse artık izleyecek bir şeyler bulmam gerektiğinden sinirlerim adeta İrlanda step dansı yapıyordu. Kumandayı ona verip kendimi banyoya attım. Ben dönene kadar izleyecek bir şeyler bulur diye umut ediyordum,böylece üzerimdeki baskıyı atmış olurdum, daha çok yolum vardı!

Aynada kendime bakınca hafif çakırkeyif olduğumu anladım, zaten ne zaman sarhoş olsam banyo aynasında yüzümü tuhaf şekillere sokardım. Tıpkı her asil Amerikalı gibi.

Ancak bu kez dilimi çıkarırken uydurma bir dilekte bulundum.

Eğer bu seferki zaman kaybı değilse o zaman lütfen benimle bu gece yatmaya çalışmasın.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir an suratımı ekşitip dudaklarımı büktüm.

Yani onunla yatmanın kötü olacağından ya da ondan hoşlanmadığımdan değil ama lütfen eğer tek derdi buysa bunu bilmeme izin ver.

Anlaştık der gibi iki yumruğumla işaret yaptım. Genelde böyle dua edilirdi, değil mi? Sonra da tekrar içeri döndüm.

Oturma odasına döndüğümde James hâlâ kanalları değiştirip duruyordu. Kahretsin, Billie de artık iyice yıpranmış oyuncak kirpisini tutmuş, başını onun dizlerine koymuştu.

"Billie," diye seslendim ve onu masum pençelerinden tutup koridora bıraktım.

"Yanıma gel," dedi James yanındaki yastığı göstererek.

Acısız birkaç dakikanın ardından *The Bachelor*'ı önerdi ki bence mükemmel bir seçimdi.

Kendimizi banal aşk hikâyelerine kaptırıp gidebilirdik (ki öyle yaptık) yavaş yavaş o ana doğru ilerliyorduk ve en önemlisi, birbirimize sarılırken hiç de garip bir his uyanmadı (ki aslında bu garipti). Billie de yanımızdaki yerini alıp ayaklarımızın dibinde huzurla horluyordu.

Bu samimi anın tadını çıkarıyordum, bira iyice neşemi artırmıştı. James bir kolunu boynuma dolayıp diğer eliyle elimi tutmuştu, başparmağıyla tenimde daireler çiziyordu.

Nasıl olduysa ne gerildim ne de terledim. Muhabbet akıp gidiyordu, garip olan tek şey –muhtemelen bana garip gelmişti– Bachelor kızlarından birinin yüz yüze buluşmada gülü almaya çalışıp mümkünse hemen âşık olmaktan bahsetmesiydi. Ne o ne de ben kızla dalga geçtik ki normalde benim yapmam gerekirdi, kafasından ne geçiyordu merak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ediyordum fakat aynı zamanda da bu merakımdan dolayı kendimden nefret ediyordum. Keşke birileri adamın kollarından, hatta tamamen şu koltuktan beni alsa diye düşündüm ama sonra fark ettim ki bu, sadece beklenmedik şekilde onunla ilgili çok iyi şeyler hissetmemden kaynaklanıyordu.

Bir anda beni öptü, sanki içimdeki fırtınayı dindirmek ister gibiydi ki benim açımdan da sorun yoktu.

Her reklam arasında öpüştük, asla fazla uzaklaşmıyordu, bir eli yüzümde parmakları saçlarımın arasındaydı. Ama nedense eli pantolonumun düğmesine gitmiyordu. Her ne kadar aynada o duaları etmiş olsam da bir yanım aptalca bir hayal kırıklığı yaşıyordu.

Yoksa beni istemiyor mu?

Bachelor'daki Ben ya da adı her neyse on altılık kızların portrelerine bakıp kaderlerini belirlemeye çalışırken, içten içe adam beni yatağa atmasın diye dua ettim diye kendime kızıyordum. Bu dünyadan nefret ediyordum.

James gittiğinde bütün akşam hissettiğim o huzur duygusu devam etti. Terapi niyetine bira şişelerini temizledim.

Aslında James'in de biraz tedavi edici havası vardı.

Onu Spark'ta bulmuştum ama adamda her şey vardı. #of

Valerie ve Quinn'in haklı çıkmasını istemiyordum ama bu kez haklı olma ihtimallerinin iyi hissettirmediğini söyleyemezdim.

Etrafı topladıktan sonra en son böyle hissettiğimde neler olmuştu diye düşündüm. Bir an hatıralar canlanınca göğsüm ikiye bölünür gibi oldu, buz kestim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gruptan geriye bir tek ikimiz kalmıştık. Diğerlerinin sabah oturumları ya da erken saatte uçuşları vardı, bu yüzden Jesse ve ben otel barının o neon arka ışıklandırmasına karşı hikâyelerimizi anlatıyorduk.

"Bu sözde yazarların geri kalanı likörlerini bizim kadar zapt edememişler," dedi Jesse viski kolasını tokuştururken.

Kendiminkinden ufak bir yudum alıp gayet mahcup bir gülümsemeyle, "Bundan gurur duymalı mıyız bilemiyorum," dedim.

Öyle bir kahkaha attı ki ne kadar güçlü olduğunu merak ettim. Ona bu sesi tekrar çıkarttırabilir miydim acaba? Şu an burada tam olarak ne yapıyorduk?

Tabii ki makul miktarda alkol alabilirdim ama hâlâ barda olmamın sebebi bu değildi.

Onun da burada olma sebebi bu değildi..

Gruptakilerin çoğu kırk beş dakika önce tek tek çıkıp gittiler ve o sırada yazarlık sürecimize dair hikâyeler anlattığımızdan durumu göz ucuyla fark ettik. Ve'den önce virgül var mı yok mu? (tabii ki var.) "Normal insanların" pek de ilginç bulmayacağı, ancak benim gözlerimi yuvalarından çıkaran şeylerdi. Aslında bunlara kafa yormasına bile şaşırıyordum.

"İyi ki bugün karşılaştık," dedi. "Geçen geceden sonra sana serenat yapacak bir fırsat kolluyordum."

"Aman Tanrım," dedim. "Eğer bir daha bana şarkı söylememeye söz vermezsen, bunu son karşılaşmamız olarak düşünebiliriz."

"Yuhhh. Çok yazık." Bardağını bitirip barmenden bir tane daha istedi. Ağzını silip daha da yaklaştı, eğilip, "Na-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıl oluyor da eşin seni gözünün önünden bir saniye de olsa ayırabiliyor? Eğer benim eşim olsaydın…"

İşte bu dört kelime ortamı iyice kızıştırdı.

Düşüncesini kendine sakladı. Kaburgamın altında patlayan havai fişeklerden haberdar olduğunu söyleyebilirdim. Bakışları adeta röntgenimi çekiyordu. Her anından zevk aldığı aşikârdı. Ama durumumu bilmediğinden gerisini getirmeyerek ört bas etti. Muhtemelen içkiyi suratına fırlatır mıyım diye merak ediyordu.

Gözüm yüzüğüme kaydı. "Bence bu biraz yanıltıcı," dedim hâlâ yüzüğüme bakarken. "Ayrıldık ama boşanma sonuçlanmadı. Yaklaşık bir yıldır ayrıyız ve birbirimizden binlerce mil uzaktayız," dedim. "Kötü biri değil, sadece aradığım kişi değildi."

Tüm bu detayları vermek biraz acemice oldu galiba, içkimden bir yudum daha aldım. Hayatınızın beş yılının ya da başınızdan geçen bir evliliğin izah etmek için çok gerçekçi bir yoldu. Kulağa deli gibi gelmek için de. Belli ki baya eğleniyordu, o keskin çenesi yuvarlaklaşırken göz çevresi kırışıyordu.

"O zaman neden hâlâ takıyorsun?" Beyaz altından yüzüğü parmaklarının arasına aldı, elleri benim buz gibi ellerime nazaran sıcaktı.

"Bilmiyorum," dedim. Daha önce buna kafa yormadığımdan bir süre bunu düşündüm. Boğazım kurumuştu, kelimeler çatallı çıkıyordu. "Sadece o kadar alışmışım ki yıllardır hep parmağımda olduğu için galiba çıplak, bomboş hissedermişim gibi geliyor."

Yüzük parmağım hâlâ elindeydi, bizi birbirimize bağlayan o sıcaklığı hâlâ hissediyordum.

"Sandığından çok daha fazla ortak noktamız var," deyip parmağımı bıraktı. Yüzüğümü avuçlarına alıp bir an gözümün içine baktı ve sonra...

...direkt daldı.

Sanki su altında onun tek oksijen kaynağıymışım gibi beni öptü. Sanki dünyanın tüm sorularının cevapları bendeymiş, o da bu cevapların peşindeymiş gibi dilimi bulmaya çalışıyordu.

Ona karşı daha önce hiç hissetmediğim bir özlem duygusu duydum.

Hesabı hallettikten sonra –öyle sanıyordum?– odasına giderken beni duvara yapıştırdı, hep merak ettiğim o gücü sandığımdan çok daha fazlaydı. Sanki ufak tefek bir şeymişim gibi beni yatağa atışı büyüleyiciydi.

Ertesi gün sabah oturumlarını ve öğle yemeğinden hemen önceki paneli kaçırdık. Ama o tüysüz, dövmeli kolları arasında kendimi hiç bu kadar rahat, huzurlu, sakin hissetmemiştim. Nefes alıp verişimi dinlerken, göğsünün inip kalkışını hissediyordum. Bu an hiç bitmesin istedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 16

"Nerede şu yakışıklı yedek öğretmen? Neler oluyor?" diye sordu Sarah öğleden sonraki ziyaretinde. Öndeki sıralardan birinin üstünde oturmuş, uzun bacaklarını sallıyordu.

"Bilmem, diğer iş arkadaşlarımızın hepsinin sağlığı gayet yerinde anlaşılan," diye homurdandım. "Bir şey olduğu da yok."

Okulda Nick olmadan bir gün daha geçirmenin rahatlığı içindeydim. Kimsenin yedeğe ihtiyacı yoktu anlaşılan, dolayısıyla bunu her şeyin olması gerektiği gibi ilerlediğine dair işaret olarak algıladım. Nick yoktu, James vardı.

"Çok doğru," dedi kalemi bana doğru doğrulturken.

"Sabah James'in attığı 'Seni ne zaman görebilirim?' mesajıyla uyandım. Kibarlığı tamamen yok sayması benim de kibarlık konusundaki kabiliyetsizliğimle örtüşüyor."

"Bence de."

Bir deste müsveddeyi boğazına şaplattım.

"Ah! Valerie ve Quinn nerede? Bütün hafta onları göremedim, normalde senin dibinden ayrılmazlar."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bunu da bilmiyorum." Kâğıtları renkli ödev dosyasına koydum, Sarah'yla göz göze bile gelmedim.

Ona hafta sonundan bahsetmedim, niyetim de yoktu ama o kadar çok sırrım vardı ki: striptizci Nick, Valerie'nin striptizciyle sevişmesi, Quinn'in çalınan arabası, Nick'in bizi eve bırakması... Anevrizma geçirmeme ramak kalmıştı.

"Benden bir şeyler saklıyorsun," dedi gözleri parlayarak, kolumdan tuttuğu gibi. "Hadi anlat, anlat bana," dedi.

Yanağımı ısırdım. "James'ten gerçekten hoşlanıyor olabilirim."

"James de kim?"

#kafamıduvarlaravurmakistiyorum

"Biliyor musun sende bir sivrisinek ya da sincabınki kadar dikkat olsa çok daha iyi iletişim kurabiliriz."

"Ah, tabi... Şu emlakçı. Sana ev satmadı mı henüz?"

"Daha değil," deyip güldüm.

"Bu seferkini beğendim." Sesi daha ciddiydi. "Cadılar Bayramı kostümünden ibaret değil, genelde itfaiyeci, dişçi gibi kostüm giyenleri seçersin sen."

"Baltalı katil. Evet haklısın!"

Sadece gülümseyip başını salladı. "Yani bu akşam James'le görüşüyor musun?

"Hayır, sanırım bu gece çıkmayacağım... Her şey rayında güzel, öyle değil mi? Bu pozitif duyguların tadını çıkarıp birbirimizi tanımaya başladıkça adeta kaçınılmaz olan o hayal kırıklığı hissini defetmek istiyorum. Şu anda mutluyum ama eminim yakın zamanda berbat şekilde son bulacak."

"Tanrım, biraz pozitif ol," dedi altdudağını bükerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, berbat şekilde sonlanacağına dair pozitif hislerim var."

Her şeyi mahveden zil sesine kadar gülüştük, malum #iş.

Perşembe geldiğinde Nick'in varlığını nerdeyse unutuyordum, tabii provamız olduğu ve kesin orada olacağını saymazsak.

Hâlâ mesajlarına dönmemiştim ve içim burkuluyordu, krizin ortasında bizi eve kadar bırakma inceliğini göstermişti halbuki.

Bu durum daha garip bir hal alacaktı.

James'le takılmanın beni meşgul etmesinden memnundum, o olmasaydı hemen Nick'e dönüş yapıp muhtemelen başımı bir yığın belaya sokacak, en azından huzursuz bir iş ortamı yaratmış olacaktım.

#dramalarkraliçesi

James'le yine harika ancak seks yapmadan bir akşam geçirdik. Bu kez onun evindeydik. Cuma için planlar bile yaptık, dolayısıyla tüm gün sınıfta adeta süzülüyordum.

Çocuklar müzik odasındayken Valerie benim sınıfa kafasını uzattı, beni tam da kendi kendime şarkı mırıldanırken yakaladı. KENDİ KENDİME ŞARKI MIRILDANIYORDUM.

"Sen..." dedi eşikte durarak.

"Hasta mıyım? Yoksa ölüyor muyum? Hayır! Sadece güneşin tadını çıkarıyorum..." Aklıma cumartesi geldi. Pazar da vahimdi. Ortamı yumuşatmalıydım. "Sen nasılsın?" diye toparladım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İyiyim." Üzerimden akan şirinlik onu pek etkilememiş gibiydi. "Fakat bu akşam Quinn'i kıyafet provasından sonra eve bırakamayacağım. Sen götürür müsün?"

"İşe de mi birileri getiriyor onu? Nasıl oldu da siz... Neyse, tabii ki bırakırım, sorun..."

Ama ben daha cümlemi tamamlamadan Valerie çoktan gitmişti. Ardında soğuk hava *dalgası* bırakarak kapıyı kapattı.

Provada çocuklar o kadar hareketliydi ki Nick'le aramızdaki gerilim pek anlaşılmadı. Çocuklara karşı çok tatlıydı, başlarda bana da gülümsedi ama vaktini çoğunlukla sahne arkasında, kafamı şişiren bir gürültüyle bir şeyleri halletmekle geçirdi.

Yine de burada olmak yerine arkada olması daha iyiydi, yoksa o orada burada koşuştururken yönetmenlik sorumluluklarımı yerine getiremeyebilirdim.

Evet, işte buydu.

Kıyafet mağazasına döndüğümüzde Quinn'in vücudunu saran, minik ayaklarına kadar inen dantel tüm hatlarını ortaya çıkarmıştı. Bu kez elbisesi beyaz değildi; floresan ışıklarda parlayan ince, parlak gümüş renkteydi. Alt kısmı denizkızı modeliydi, arkasında göz alıcı bir kuyruk uzanıyordu.

Onu görünce resmen boğazım düğümlendi, muhteşem görünüyordu.

Gözyaşlarımızı silme merasiminden sonra Val'le birlikte Quinn'in ellerinden tutup koca aynanın önünde duran kütüğe çıkmasına yardım ettik, terzi de bize tarlatanı nasıl takacağımızı gösterdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İğnelerle tüm ayarlamalar yapıldıktan sonra sıra bizim nedime kıyafetlerimizi denemeye gelmişti. Canlı pembe tonlarında, diz altı, göğüsleri çıkaran tam Quinn'lik elbiselerdi. Neyse ki içinde yaşlı, çirkin bir kadın gibi görünmüyordum, bizim kıyafetler için büyük günden önce büyük değişikliklere gerek yoktu.

Yemeğe gidip, içkilerimizden birer yudum almamızla tekrar her şey normale dönmüş gibiydi. Valerie kuyruğunu dik tutmaya çalışmıyordu, Quinn de artık bakışlarını kaçırmıyordu. Neredeyse... *Hey! Hafta sonunu atlatmamıza çok sevindim* diyecektim ama bir şey bana engel oldu. Hiç rahat durmuyordum, üstelik bu her zaman geri teper diye düşünüp çenemi tutmaya karar verdim.

Herkesin keyfi yerindeydi #kelimeoyunlarıyok ben de James'le birkaç kez çıktığımızı anlattım. Val her şeye alkış tutarken, Quinn sürekli tırnakları badem şekli verilmiş elleriyle şakalaşıp beni dürtüyordu. Neyse ki bu, her gün gerçekleşmiyordu yoksa her tarafım mosmor olurdu.

"Onu düğüne çağırdın mı?" diye sordu Val. Geçen gece mekanik boğanın üstündeki halinden daha mutlu görünüyordu, demek ki bu duruma gerçekten heyecanlanmıştı.

"Bu hafta sonu," dedim. "Nedense bu kez hislerim olumlu yönde." Elimde olmadan tüm benliğimle her şeyde coşkuya kapılan kız tavrına büründüğümü biliyordum. "Peki, yapmamız gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Çok bir şey kalmadı," dedi Quinn yine telefonuna dalmıştı. "Sadece davetiyeleri yazmak var, isterseniz yardım edebilirsiniz ama çok da problem değil."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ben isterim," dedim, ben bile bunu söylediğime şaşırdım. "Bu akşam mesela?"

Quinn'in ağzı açık kaldı. "Eğer istiyorsan tabii ki. Olur mu?"

"Elbette."

"Vay canına, şu James sana sihirli değneğiyle dokundu herhalde, seni tanıyamıyorum."

"Sihirli değnek mi bilemem," dedim meydan okuyan bir bakışı atarak.

"Yani aşk mevzusunda bizim haklı olduğumuzu artık kabul edebilirsin değil mi?" diye sordu Valerie.

"Henüz değil, delirdin mi? Fakat şimdilik bu James umut vaat ediyor."

"Fazla politik bir cevap," deyip gözlerini devirdi.

"Evet, Bayan Politik'im ben."

Normal, sıradan bir akşam geçirdik ancak dönüş yolunda Quinn çok sessiz ve gergindi.

"Sorun ne?" Formula 1 yarışçılarını aratmayan virajlar alıyordum.

Hiçbir şey söylemeyince yine bir şeyler beni dürttü. "Bütün hafta neredeydin? Benden kaçıyorsun sanki?"

Paranoya doğurmaya aday birkaç saniyenin ardından derin bir nefes alıp döküldü. "Neden seninle ilgili olsun ki?" Fakat bunu gülerek söylememişti, sanki tamamen benimle alakalı bir durum vardı.

"Neler oluyor Q?"

Sessizliği yetmezmiş gibi bir de ağlamaya başladı.

"Sorun Phil." Sesini yükseltti. "Şu hafta sonundan pek hoşnut değil, ona her şeyi anlattım ve…"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her şeyi mi?"

Başını bana doğru eğip, "Evet her şeyi, Rae," dedi. Sanki aptaldım.

Fakat ciddi bir şeyler olduğu belliydi.

Michael Kors çantasının dibinden bulduğu yırtık pırtık bir mendille gözyaşlarını silip sinirli sinirli anlatmaya devam etti. "Herkesten daha çok sizin bir ilişkide, evlilikte dürüstlüğün ne denli önemli olduğunu bilmeniz gerekir."

"Çüş çüş." Kıza at muamelesi yaptım. Tek elle direksiyonu çevirdim.

"Sadece söylüyorum," deyip yumuşadı. "Araba olayına çok kızdı, bu yüzden bu hafta benimkini kullanıyor…"

"Bir tür ceza mı?" diye dalga geçtim ama elimde değildi. "Nesin sen? Çocuk falan mı?"

"Ben ısrar ettim," dedi vurgulayarak ve dünyanın en komik insanıymışım gibi derin bir iç çekti.

"Bu arada geçen gün bunun benim hatam olmadığını söylemiştin ki öyleydi zaten. Yanlış zamanda, yanlış yerde olmaktan başka nasıl bir ilgim olabilir ki? Evleniyorsun sonuçta. Bunca yıllık arkadaşız, hoş bir hafta sonu geçirelim istedik. Üstelik orada size göz kulak olmaya çalıştım. Ne olursa olsun bizler yetişkin kadınlarız. Ben kimseyi istemediği bir şey yapmaya zorlamadım. Kimseyi arkada bırakmadım." Valerie'nin ufak kaçamağını hatırlayınca karnıma ağrılar giriyordu.

Yine de benim suçum değildi, diyerek üzerimden attım.

Arabayı garaj yoluna çektim, kanım derimi delip fışkıracak gibiydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ama Phil biraz seni suçluyor…"

"Ne için? O kıymetli Porsche'sini çalan hırsızlık çetesinin ardındaki şahsiyet ben miymişim?"

"Tabii ki hayır." Ellerini şakaklarına koyup bir ileri bir geri gidip gelmeye başladı. "Ben yapamıyorum…"

"Neyi yapamıyorsun?" Cevabını bekliyordum.

"Bilmiyorum." Hâlâ gözlerini kaçırıyordu.

"Peki, beni savundun mu?"

"Yani, hayır ama…"

Bu itiraf, rüzgârı tersine çevirmişti. Ağzım açık kaldı, çene kaslarım bile teslim bayrağını çekti, toparlanmam birkaç saniyemi –dakikalarımı– aldı. Nefesimi kontrol etmem gerekiyordu.

Sakin ol, pişman olacağın bir şey söyleme.

Fakat sonra sözcükler ağzımdan fütursuzca, utanma duygusundan yoksun, arkadaşlığımızı kurtarmak gibi bir gaye gütmeden çıktı.

"Yaşadığımız bunca şeyden sonra tüm bunlar ne demek Quinn?" Yenilgiyi kabul etmiş gibiydim.

Bir süre oturduk. Kulakları delen bir sessizlik oldu.

Sonra, "O benim kocam," dedi.

"Henüz değil. Ayrıca…" Dik dik baktım. "Bunca zamandır senin arkadaşınım. Kaç adam geçti hayatımızdan? Erkek arkadaşlar, nişanlılar, eşler. Kaç pislik herif?"

"Phil pislik değil."

"Tamam, öyle olduğunu söylemiyorum. Ama onunla evlenmen benim seni ondan daha iyi tanıdığım gerçeğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değiştirmez. Adamın söylediği her şey doğru olamaz. Öyle değil mi?"

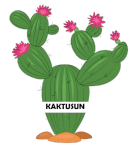
Cevap vermedi. Ağzını açmadı ama altdudağı titriyordu sanki.

"Öyle değil mi?" diye tekrarladım ama kapıyı açıp arabaya binmişti bile. *Davetiyeler ne olacak?* diye soramadım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bölüm 17

Cuma günü, birinci sınıflar takım toplantısı boyunca hâlâ gergin ve garipti. Anlaşılan Quinn ve Val geçen akşamı konuşmuşlardı, fakat ben #geridebırakmıştım. Fikirlerine herhangi bir yorumda bulunmadım, kendim bir şey öne sürmedim ve mümkün olduğunca göz temasından kaçındım.

Telefonuma mesaj geldiğinde bakmak için pek bir heveslıydim. Sarah'dandı.

Sadece *Bir şey değil* yazmıştı. Sebebini Nick'in, geniş omuzlarında çok iyi duran kahverengi deri çantasıyla bahçede dolaştığını görünce anladım.

Quinn kafasını salladı.

"Ne?" diye ağzımdan kaçtı.

Bugün ilk kez doğrudan onunla konuşmuştum.

"Hiçbir şey. Ben sadece… burada bir striptizciyle çalıştığımıza inanamıyorum."

Valerie garip bir kahkaha attıı –biraz deli gibiydi– ve suratı frambuazlı buzlu çayımla aynı rengi aldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Öyle değil…" Ama sustum. Haksız olduğu zamanlarda bile her daim haklı olan Yüce Quinn'le tartışmanın lüzumu yoktu.

"Ne?"

Bakışları beni yakıp geçti, dönüp plan defterime baktım. Bugün bunlarla uğraşmak istemiyordum.

"Hiçbir şey. Sadece… onu tanımıyorsunuz." Gözlerimi takvim bölümüne çevirdim.

"Sen tanıyorsun yani öyle mi? O yüzden mi bizi buraya getirdin? Onun da olacağını biliyordun değil mi?"

"Hâlâ mı aynı konu?" Elimi masaya biraz hızlı vurdum, "Tanrım, hayır… Niçin bunu yaptığını bilmiyorsunuz…"

"Umurumda değil," dedi. "Adama karşı bir şeyler hissetmen onu ne aklar ne de iyi bir insan yapar."

Valerie kıs kıs güldü.

"Söylemek istediğin bir şey mi var Val?" deyip ayağa kalktım. Sandalyem adeta yerdeki döşemeyi kazıdı, gözleri aniden masaya çevrildi, kıkırdamaları hemen kesildi.

"Eminim sadece ironiye gülüyordur," dedi Quinn.

"Hangi ironi?" HADİ BAKALIM der gibiydim.

"Adama karşı hislerin varsa bu, onun pek de iyi biri olmadığına işarettir."

Yani bence …

Telefonumu, kalemimi, not defterimi çantaya attım. "Bunları hak edecek ne yaptım bilmiyorum, ama canınız cehenneme. Senin de canın cehenneme Quinn, senin de Val…" Göz göze geldik. "En doğrusunu siz bilirsiniz."

Bir hışımla çıktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öğle yemeği vakti geldiğinde odamda yemeyi tercih ettim, kapımı kapatıp perdeleri indirdim. Sarah'nın olmaması işte arkadaşsız kalmam demekti, onun yedeği de Nick olduğundan bilhassa bu öğleden sonra onunla karşılaşma riskini göze almak istemiyordum.

Telefonum çaldığında makarna salatasının yarısına gelmiştim. Sanki biliyormuş gibi, mesaj Nick'ten'di.

Nick: Benden kaçıyor musun?

Bu suçlamayla birlikte –tam da üstüne gelmişti– telaşa kapıldım.. Mesaja baktım, zaten ağırlaşan kalbime bir yumruk gibiydi.

Demek fark etmişti. Kahretsin.

Bu durumu nasıl kurtarabilirdim?

Ben: Ah. Tanrım, hayır! Sadece çok meşguldüm. Nasıl olduğunu bilirsin...

Bıkkınlığa bağladım, süper bir fikirdi.

Kendimi şöyle kısa ama öz bir cevap için hazırlıyordum ancak birkaç dakikalık sessizliğin ardından derin nefes aldım, sanırım bu sefer yırtmıştım.

Mükemmel yalan Rae.

#başkabirşeyegerekyoktu

Çocukları edebiyat gruplarına ayırdıktan sonra, tüm olanların acısını klavyeden çıkararak her şeye masumca tanıklık eden zavallı bilgisayarımı tıkırdattım. Sosyal Bilimlere

geçmeden önce çok sağlam altı yüz kelime döktürmüştüm, eserimde birçok yayınevinin imza atmak için can atacağı bir tat olduğundan emindim.

Yazmak iyi gelse de akşam James'in evine gittiğimde canım burnumdaydı. Ama o kadar tatlı ve düşünceliydi ki birlikte pişireceğimiz yemek için –BERABER YEMEK PİŞİRİYORUZ– her şeyi halletmişti, neredeyse ağlayacaktım. Tavukları çözdürmüş, küp küp doğramıştı; sarı, kırmızı ve yeşil renkteki biberler yıkanmış vaziyette benim tarafımdan doğranmayı bekliyorlardı. Su kaynamak üzereydi ve esmer pirinç ayıklanmış, bir köşede bekliyordu.

Yine de hiçbirinden zevk almıyordum.

"Neyin var?" diye sordu çenemi tutarak.

"Kızlarla ilgili," dedim gözlerimi kaçırarak. Beni ağlarken görmesini istemiyordum. Daha erkendi.Iyyy, çok duygusaldım!

Ama sonra tatlı bir öpücük kondurdu ve bir an her şeyi unuttum. Bana o kadar sıkı sarıldı ki sadece sırtım kütürdemedi, aynı zamanda gerginliğim de ufalanıp gitmişti.

"İşte bu, olabilecek en kötü problem," dedi. "Ama unutma, arkadaşın iki hafta içinde evleniyor. Muhtemelen streslidir. Yanlış anlama onu savunmuyorum, ben elbette senin tarafındayım." Ben de onu öptüm.

"Teşekkür ederim," diyebildim sadece, zaten elimden bir tek bu geliyordu. Bu akşamın keyfini çıkarmak istiyordum ve öyle de yapacaktım.

Ben daha sormadan bir şişe kırmızı şarabı açıp tam bir şarap meleği gibi kafam kadar bir bardağa döktü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu zamana kadar neredeydin sen?" Meşemsi şarabımdan tadıp televizyon koltuğunu andıran kucağına kıvrıldım.

Harika bir işbirliği sonucu ızgara şahane oldu. Aslında yapabildiğim tek şey olduğundan da iyi yapmayı öğrenmiş olabilirdim. Minik mısırlar ve su kestaneleri de ayrı bir tat verdi. Merlots'a* yakındım, muhtemelen James'in herkese anlatabileceği bir beceri göstermiştim. Ona kalırsa ben zeki, tatlı çocuklarımıza ravioli, brownie ve kiş yapabilirdim.

Şişenin sonunu bardağıma doldururken *zavallı James* diye düşündüm. *O gerçeği öğrenmeden düğüne benimle gelmek ister mi diye sorsam iyi olacak.*

Lavaboda tabakları sudan geçirirken arkasına geçip koca gövdesine sarıldım.

"Ne yapıyorsun?" dedi kesme tahtasını yıkarken. Tahtayı köpüklü suya koyup başıma bir öpücük kondurdu.

"Madem düğünden konu açıldı..." Kendimi Biraz geri çektim, iki parmağımı sanki bu konuşmada nöbetçi görevi gören minik askerlermiş gibi tezgâhta yürütüyordum.

"Öyle mi oldu?" diye sırıttı ben şakayla karışık kaşlarımı çatarken.

"Daha önce konuşmuştuk. Yani biliyorum bir hafta bile olmadı ama sence..."

Birden bana döndü, gözleri umutla parlıyordu. "Çok isterim," dedi.

"Neyi istersin?" dedim geri çekilerek.

"Kavalyen olurum, eğer sormak istediğin buysa. Yani ben bunu sorduğunu düşündüm, haksız mıyım?"

Resmen üzerine atladım, bu adam beni çözmüştü. Öyle

* Amerikan et restoranları zinciri. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zayıf görüneyim gibi bir derdi yoktu, her şeyiyle gerçekti. Fikrini söylemekten çekinmiyordu, dolayısıyla ben de rahatlıkla benimkini söyleyebiliyordum.

"Yani bu evet mi demek oluyor?" Parmaklarım şimdi de pazularında geziniyordu. Bence bir sakıncası yoktu. O da beni kaldırdığı gibi kendine çekti.

"Evet." Öyle bir öpmeye başladı ki güçten düştüm. Neyse ki tezgâhın üstünde oturuyordum, aksi halde yere kapaklanırdım.

Ertesi sabah erken ve zinde uyandım, son haftalarda benim için büyük bir sorun haline gelen bir aşk sahnesine son dokunuşları yaptım. Spark tanrısının kıyağı bana çok iyi gelmişti. Bir şekilde ruha dokunan mutlu bir anının kalıntısı gibi kötü hislere kapılmadan güzel şeyler yazabiliyordum.

Güzeldi yani.

Teşekkürler James, teşekkürler Spark, teşekkürler Valerie ve Quinn.

Valerie ve Quinn.

En iyi arkadaşlarımla tartışmak beni yerle bir ediyordu, sanırım James bu konuda haklıydı. Quinn evlilik hazırlıklarının tam ortasındaydı, eğer ben de yeniden evleniyor olsaydım bir şekilde gergin taraf olurdum. Hatta gittiğim son törende panik atak bile geçirdim, onun da muhtemelen ödü kopuyordu. Peki ya yine yürümezse? Ya yine büyük bir hata yapıyorsa?

Bu yüzden telefonu alıp barış talebinde bulunmaya karar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verdim. Bu kez gururumu bir kenara bırakabilirdim. Tanrı bilir ya, bunu daha önce de yapmıştım. Yakın gelecekte gerektiğinde onların da bu iyiliğimi unutmayacağını umuyordum.

Mesaj grubumuza şunu yazdım.

Ben: Sordum ve cevabımı aldım...

Birkaç dakika geçti. Acaba cevap yazacaklar mı diye endişeyle bekledim. İlk Quinn yazdı.

Quinn: Ve?

Zafer işareti emojisini gönderdim, Val hemen aşka dair bir şeyler yazdı.

Aramızdaki sorundan bahsetmedik, sonuçta liseden beri arkadaştık. #heygidigünler

Çabucak düğün hazırlıklarına geri döndük, ben de onlara One Direction konserindeki bir ergen gibi heyecanla önceki gece olanları anlattım. Tüm bunların, bu mutluluğun, heyecanın pek benlik olmadığının farkındaydım.

Belki de kendimi alıştırdığım şeylerin tam tersini yapmaya devam etmeliydim, böylece her seferinde kaçınılmaz şekilde hissettiklerimin de tam tersi olurdu.

Aslında Spark'la başlangıç yapmış oldum, gerçi arkadaşlarımı yanıltmak içindi ama olsun. Baksanıza bana.

Geçen gece James'le yatmadığımız için kendimden çok memnundum, (sadece birkaç *Bachelor* bölümü daha izleyip kıyafetlerimiz üstümüzde anın tadını çıkardık, kimin aklına gelirdi?) ayrıca bu bana çok farklı hissettirdi. Hatta bunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konuştuk çünkü James'le bu tarz şeyler konuşabiliyordum. Birbirimizi biraz daha tanıyana kadar bekleyebilir miyiz diye sordum, o da çok olumlu karşıladı. Aramızdaki çekimin, tutkunun farkında olduğunu ve şimdilik bunun onun için yeterli olduğunu söyledi.

Belki de arkadaşlarım haklıydı, bunca zaman tam bir aptaldım. Belki de mutluluğuma ben kendim engel oldum.

Kelime sayımını yaparken birden yine biriyle ilgili hemen bu kadar olumlu şeyler hissetmemeliyim düşüncesi geldi. Şu hiçbir şey yapamayan, özellikle bir ilişkisi yoksa bir şeyler başaramayan kadınlardan olmak istemiyordum. Öyle erkeklerden nefret eden bir feminist falan değildim, daha çok Rae'isttim.. Berbat bir durumdu, tam bir zayıflıktı. Bir çift muhteşem dudaktan salgılanacak endorfinin bunca başarımı alıp götürmesine izin vermeyecek kadar bir başıma yol aldım.

Çok kararsızdım.

Duygularımı kontrol altında tutmaya, Çin malı bir uçurtmanın ipini gerip yere sabitleyecek bir mantık olmadan uçup gitmesine izin vermemeye karar verdim.

Her ne kadar James'e bir sürü tatlı, öpücüklü gülen suratlar göndermek istesem de hiçbir şey yazmamaya karar verdim.

Ayrılalı daha on iki saat bile olmamıştı. #dizginlerielineal

Kendimi her yüz kelimede bir telefonumu kontrol ederken buldum, gerçi bunun sadece bir alışkanlık olduğunu düşünüyordum.

Telefonuma fazla bakmama kararı aldım. Bugün tamamıyla farklı bir insan olacaktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonuç gayet iyi oldu, epey yazdım. Yine o eski düzene dönüp, hayatımın en büyük hayalini gerçekleştirmek için bir yayınevi bulabilirdim.

Fincan fincan kahve içip cumartesinin ağırlığından kurtuldum, ama James'ten ses yoktu, yavaş yavaş paniklemeye başladım, sanırım tüm kadınlar adına ufak bir geri adımım olabilirdi.

Daha yirmi dört saat önce birlikte yemek pişirdiğimiz mutfağını benimkiyle karşılaştırdım. Aklıma bana söylediği o güzel sözler, arkadaşlarımla aramı düzeltmeye çalışması, saçımı okşayışı, bir yandan bulaşık yıkayışı ve düğüne benimle gelmeyi kabul edişi geldi.

Elim haber vereceği herhangi bir bildirimi olmayan telefonuma gitti, anladığım kadarıyla herhangi bir bağlantı problemi de yoktu. Telefonumu kapatıp açtım. Elektronik eşya sihirbazı gibiydim, ama yine hiçbir şey yoktu.

Parmaklarım kaşınıyordu, hatta dürüst olmak gerekirse yüzüm de. Düşünüyordum da, ona mesaj yazmaktan ziyade, yapmak istediğimin tam tersi neydi acaba?

Pijamalarımı değiştirmek mi?

Devam et!

Telefonu bir kenara mı bıraksam?

Evet!

En sonunda Billie'yi biraz dolaştırmak için dışarı çıkmaya karar verdim.

"Temiz hava ikimize de iyi gelecek," dedim.

Kuyruğu havada resmen kapıya tırmanıyordu.

Yürürken, saçım boynuma şakaklarıma yapışırken, ılık

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rüzgâr içimdeki ateşi biraz hafifletiyordu. James'le geçirdiğimiz akşam, konuştuklarımız, yaptıklarımız kafamda döndü durdu.

Gözümden kaçan bir şey mi olmuştu? Ya da yanlış anladığım bir şey?

Ama aklıma gelen hiçbir şey yoktu.

Eve döndüğümüzde ondan hâlâ ses seda yoktu. Artık bunun aptalca olduğunu düşünüyordum. Hiçbir sorun yoktu, James'in bugünkü bu sessizliğine dair kesin süper mantıklı, masum bir açıklaması vardı. Ne zaman mesaj yazıp ne zaman yazmayacağına kafa yormak biraz oyun oynamak gibiydi ama hiç benlik değildi.

Dolayısıyla ben yazdım.

Bu zayıf olduğumu göstermezdi, gücümü kaybetmiş falan değildim. Ben sadece bir yetişkin gibi adama mesaj yazıyordum.

Umarım günün güzel geçmiştir! yazmaya karar verdim

Bence süper bir fikirdi.

Ancak gece boyunca cevap gelmeyince tekrar pijamaları üstüme geçirip, kahveden şaraba geçiş yaptım. Çılgına dönmek üzereyken normale dönmüştüm aslında.

Yine bana güven duygusu veren şeylere dönüş yaptım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 18

Karakterlerin yaptıklarının ardında bir nedeni olması beklenir. Oluştururken üç boyutlu düşünülmelidir. "Kötü adam hep kendi hikâyesinin kahramanıdır." Bunu yazarlıkla ilgili konferanslarda sıkça duyarsınız, hatta söylendiği anda kulağa zekice geldiğinden başıyla onaylayanları görürsünüz. Üstelik her seferinde sanki ilk kez söyleniyormuş gibi bir tepki verilir. Ve bu konsept son derece doğrudur.

Fakat aynı zamanda da tam bir saçmalıktır.

Bir gece önce yazdıklarımı düzenlerken, karakterlerime derinlik, sahnelere atmosfer kattıkça tüm bunları kendi kendime düşünüp durdum.

Fakat yazarların asla dile getirmediği, editörlerin de değinmekten kaçındığı şeylerden biri; bazen eylemin arkasındaki nedeni okuyucunun asla öğrenememesidir. Hayatta da bazen aşağılık herifin teki sadece aşağılık heriftir. Tabii onun da kendine göre sebepleri vardır ve onu üç boyutlu ya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da daha zengin bir karakter yapan da kendince bunu haklı görmesidir –bu onu daha insan yapıyor olabilir– fakat bizim söylemek istemediğimiz şey aslında olayları hiç onun açısından görememizdir.

Dolayısıyla buna göre bir anlatım gelişir. Kendimizi daha iyi hissetmek için ona yalancı, uyumsuz, pislik deriz. Toy, bağlanmaktan korkan, bencil –ya da her ne ise– diye adlandırırız, çünkü böyle zamanlarda çocukların deyimiyle neden bir anda hayalet olup ortadan kaybolduğunu anlamayız.

Söylediğin ya da yaptığın bir şey onu korkutmuş olabilir, sana karşı soğumasına neden olmuş olabilir. Belki de seninle alakası yoktur. Belki de dürüst bir insan olmaktan vazgeçip başkasına kaymıştır, gerçi ne fark edecek ki, adamla yeni tanıştın.

O zaman hayatına devam et.

Unut gitsin.

Sağa kaydır.

James'in hiçbir cevap yazmadığı bu pazar sabahı boyunca, geçen pazar, salı ve cumaya dair anılarım, sohbet ettiğimiz mesajlar artık hatırlamak istemediğim kadar acılı ve sinir bozucuydu.

Benden bir şeyler alıp götürsün istemiyordum –almamalıydı– sonuçta on altı yaşında falan değildim; ama kendimden nefret eder durumdaydım çünkü alıp götürüyordu işte, yalnızca dört saniye süren bir anlığına bile umursadığım için.

Gardını indirdiğin anda, umudun varsa ve bu umut yerle bir edilmişse, sorgusuz sualsiz sevip güvendiysen ve yine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeniden yanıldıysan? Tekrar aynı noktaya dönmek –dört saniyeliğine bile olsa– tekrar yanılmak... Bu, bitmek tükenmek bilmeyen bir işkenceydi.

"Peki, şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Sarah hattın diğer ucundan, sonunda dayanamayıp birisini aramaya karar vermiştim.

Geçen cuma James'in bana geldiği akşamdan kalma manikürümden kalanları yiyip bitirdim.

"Bir yıl önce olsaydı olabilecek en iğneli mesajları yollar, tam bir pislik olduğunu söylerdim Ama şimdi?" Kendi kendime güldüm. "Çok yorgunum."

"Valerie ve Quinn'e anlatacak mısın?"

Derin bir nefes aldım, esas soru buydu.

"Henüz kızlara anlatmak istemiyorum, geçen haftadan beri bizi bir arada tutan tek şey benim bu aptal çocuğa dair pembe bulut iyimserliğimdi. E şimdi artık bu da yok. Benim şu Rae tipi çaresizliğe nasıl tepki verecekler bilemiyorum. Ayrıca tam düğünden önce bu kadar karamsar da olamam, öyle değil mi?"

"Hımm... Muhtemelen hayır. Bu gece dışarı çıkmak istersen haberim olsun. Bir kısmımız Blake's Tavern'a gidecek."

Kafamda hemen hangi eteği giyeceğimi düşünmeye başlayınca, ne cevap vermem gerektiğini anladım.

"Teşekkürler, ama olmaz. Yapacak işlerim var."

Saat dokuz olduğunda kararımdan pişman olmaya başlamıştım ama tek başına içmek diğerinden daha güvenli

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gelmişti. Evde başımı ne kadar belaya sokabilirdim ki? *Fazlasıyla* diye düşünmeye başladım çünkü Spark'a bakınca James'in eşleşmeden çıktığını, profilinin ve telefonlarımızı vermeden önceki mesajlarımızın ve sonradan yazdıklarımızın hepsinin gittiğini gördüm. Bu da bozuk çıkmıştı.

Eşleşmeden ilk çıkan olma zevkini bile yaşayamamıştım. Benden önce davrandığı ufak bir darbe dahaydı. Mesajlarını silip numarasını engelledim ama neye yarardı ki? Zaten bir daha mesaj atmayacaktı, bunu yaptığımı fark etmedi bile.

havaya yumruk sallama

Derken bir anda karşıma aptal bir profil çıktı, tıknaz bir palyaço gibi bana sırıtarak bakıyordu. *Sağa mı tıklasam sola mı?*

Sanki yine kendimi bu işkenceye maruz bırakacakmışım gibi güldüm. Düğüne az kalmıştı ve yalnız gidecektim.

Ancak tam telefonu köşeye fırlatmıştım ki Nick'ten mesaj geldi. Ona yalan söylediğim geceden beri ilk mesajıydı bu.

Meşgulsündür büyük ihtimalle ama bir bakayım dedim.

Suçluluk duygusuyla dudaklarımı ısırdım.

Artık şu kaçışa bir son vermek lazımdı.

Spark işe yaramamıştı, şu ana kadarki hayat tecrübelerim de ortadaydı, artık aşkı aramamaya karar verdim.

Belki tüm bu olanlara bir erkek bakış açısı lazımdı.

Ben de cevap yazdım.

Ben: Dürüst olmamı ister misin? Haklısın, senden kaçıyordum. Şu yeni adamla da yürümedi, tüm bu kaçamak cevaplar iyi bir fikir gibi gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doğruya doğru.

Ben: Ama çok aptalcaydı, özür dilerim. Hâlâ arkadaş mıyız?

Gönder seçeneği tam önümdeydi, bunu yapabilir miyim diye düşünürken bir an öylece kaldım, ama yapabileceğime karar verdim, akıl sağlığımı korumak için buna mecburdum.

Ve gönderdim.

Anlaşılan Nick'in tekrar bana ısınmasına gerek yoktu, bütün gece mesajlaştık, o gün arabada hissettiğim aynı huzur vardı, sanki büyük bir yükten kurtulmuştum.

James'in neden bir anda ortadan kaybolduğuna dair çeşitli fikirleri vardı. Ona göre birinci neden adamla yatmamamdı.

Ben: İyi de o zaman neden problem değilmiş gibi davrandı? Neden düğüne benimle gelmek istedi?

Nick: Bence cazibesiyle fikrini değiştirebileceğini düşünmüştür. Sen de değiştirmeyince... Dan Dan Dannn.

Ben: Siz hepiniz böyle misiniz?

Nick: Of. Hayır.

"Ya öyledir kesin," dedim kendi kendime ama sadece *Haha* yazdım.

Pazartesi günü Nick üçüncü sınıfların dersine girmişti ve ben bunu sevimli, dikkatsiz bir öğrenci yanlışlıkla kitap raf-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

larımdan birini koca çantasıyla devirince öğrendim.

O an telefonum çaldı.

Nick: Orada her şey yolunda mı?

Ben:.....?

Nick: Çalışırken içki içmemen gerektiğini biliyorsun değil mi?

Ben: Ha ha ha

Nick: Yalnız cidden... Gelmemi ister misin? Jenkins'in odasındayım.

Duvarın öteki tarafından iki kez küt diye ses geldi, sanki dirseğiyle vurmuştu, o an kalbim ağzıma geldi ama nedenini bilmiyordum.

Belki de biliyordum. Bir an kendimi üstsüz nasıl göründüğüne dair namünasip bir anın içinde buldum fakat hemen kendime geldim. NEDEN BÖYLEYDİM BEN?

İyiyiz diye yazdım, gülümsediğini görebiliyordum sanki. *Robbie'nin yaşayarak öğrendiği acı bir dersti sadece.*

Olabildiğince kendime hâkim olmaya çalıştım ama Nick'in hemen oracıkta, çok yakında olduğunu bilmenin ayrı bir heyecanı vardı. Bir yandan ar, er, ir, or, ur seslerini işlerken her seferinde telefonum cebimde titriyordu (ki bunu o da çok komik buldu). Katılar, sıvılar ve gazlarla ilgili üniteye başlıyordum ama bir yanım duvarın diğer tarafındaydı. Sanki onun da bir parçası burada, cebimdeydi.

Yalnız olmadığımı biliyordum.

Öğlen yemeği bambaşka bir olaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarah ve Quinn'in arasında oturuyordum, Valerie daha çok Sezar salatasıyla meşguldü. Nick, Sarah'nın tam karşısında fıstık ezmesi ve reçeli hapur hupur götürüyordu.

Quinn'in muzu ya da Val'in armudu derken etrafımdaki herkesin çiğnerken çıkardığı o şap şup sesleri duyabiliyordum, sinirlerim zıplamış durumdaydı.

Oda sıcak, tansiyon yüksekti. Sarah hariç herkes gergindi, sanırım bir tek o Nick'in diğer mesleğini bilmiyordu.

Kafam artık duymamaya çalıştığım bu iğrenç seslerden şişti. Öte yandan bir anlamda bizi birbirimize bağlayan ve aynı zamanda bizi birbirimizden uzaklaştıran beşimizin arasındaki tüm sırları, yalanları düşünüyordum. Acaba Val ve Quinn kim bilir benden neler saklıyordur diye düşünürken yıllardır ilk kez böyle şeylerin aklıma geldiğini fark ettim. Ne kadar saf, bihaber biriydim ben böyle?

Kendinden, sadakatinden şüphe etme durumu yavaş yavaş beni de zehirlemişti, Sarah bu sessizliği bozduğunda neredeyse patlamak üzereydim.

"Burada böyle şeyler bulundurmamalısın," dedi Nick'e neşeli bir tavırla.

"Bu mu?" dedi elindeki yarım sandviçi göstererek. "Neden olmasın?"

"Çünkü bu okulda fıstık ezmesi bulunmaz," dedi Valerie. "Birçok çocuğun alerjisi var, birkaç yıl önce yaşanan bir olaydan sonra durum böyle. Sana kimse söylemedi mi?"

Nick'in suratı öyle bir asıldı ki gerçekten endişelendiği belliydi. "Sizce başım belaya girer mi? Gerçekten bilmiyordum."

"İçimden bir ses senin ters yollara sapmaktan çekinme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeceğini söylüyor," dedim kaşımı kaldırarak.

"Suçluyum." Sanki orada bir tek ben varmışım gibi gözlerini dikti; yanaklarımın kızardığını, bluzumun altından ateş çıktığını hissediyordum.

"Bir daha ne zaman James'le buluşacaksın?" Quinn tam nokta atışı yorumuyla bakışmamızı kesmiş oldu. Bir an halıya işeyen Billie gibi bir suçluluk duygusu hissettim.

"Hâlâ onlara anlatmadın mı?" Sarah ağzını tam bir şaşkınlık ibaresi olan O şekline getirdi.

"Neyi?" diye atladı hemen Quinn. Fakat o anda Ida yanında mektuplar, dosyalar ve çikolatalarıyla içeri girdi.

"Favori iş arkadaşlarım olmasa," dedi kocaman sırıtarak. "Sadece uğrayıp sizlere birer çikolata vermek istedim. Birisi sana." Önüme bir tane Hershey's çikolata koydu. "Bir tane sana, sana ve sana," diye sırayla Val, Quinn ve Sarah'ya verdi. "Sana bir tane fazla veriyorum." Göz kırparak Nick'in önüne iki tane koydu, o da yarım yamalak sırıttı.

Ida, "Kız arkadaşın nasıl?" diye sorunca Nick'in sandviçinden aldığı ısırık neredeyse boğazında kalacaktı.

Ida eli belinde dururken, Nick yutkundu.

"Ah, o… iyi." Sesi titriyordu, sodasını içti.

Gülmemeye çalışıyordum.

"Zorlama kendini, evlat," dedi Ida elini onun omzuna koyarak. "Benim için de endişelenme, gırgır geçiyorum."

"Öyle." Kaşını çatar gibiydi.

"Ne konuşuyordunuz?" dedi Ida, Nick'in yanına çömelerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kimseden ses çıkmadı.

"Ah, hadi ama," diye *vır vır etti.*

"Aslında," dedi Sarah, "Rae arkadaşlarına son manitasıyla daha çok romantik takıldığını anlatıyordu."

"Ha?" dedi Ida ve kontürlü makyajla yüz hatlarını adeta yok ettiği yüzünü buruşturdu.

"Kahretsin." Nick, Sarah'nın yorumu üreme organına bir darbe indirmiş gibi kasık bölgesini kapattı, bense tüm bunlara sadece kafa salladım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Valerie.

"Onunla yattın," dedi Quinn.

"Hayır," dedim iğrenerek ve muhtemelen aslında tam tersinin adamın ortadan kaybolmasına neden olduğunu anlattım. "Aslında erkeklerle işim kalmadı. Nokta."

"Evet doğru," diye güldü Quinn.

"Ben ciddiyim," dedim. "Fazla yaşlı ve yorgunum. Bu durumdan da memnunum."

Val, "Peki ya Bay Doğru gelirse..." dedi.

"Öyle bir şey yok. Dürüst olmak gerekirse bunu fark etmem bana huzur verdi. Artık kendime odaklanmamın vakti geldi. Başkasından ziyade kendim için uğraşacağım."

Ida sinir bozucu bir tavırla, "Üzgünüm, tatlım," dedi. Sonra Nick'e dönüp, "Sonunda küçük hanımla tanışmak güzel oldu," dedi. "Geçen gece ikisine Starbucks'ta rastladım, o kadar tatlı bir çiftler ki."

Nick git gide daha da kızarıyordu. Ida'ya değil de bana bakıyordu. "Sadece kahve içiyorduk," dedi el kol hareketi yaparak. "Neyse..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kocaman bir kahkaha atasım geldi, tabii ki yalan söylüyordu.

Çok da tın, der gibi omuz silktim.

Fakat daha fazla duymak istemiyordum, sonuçta beni ilgilendirmiyordu. Her ne kadar arkadaş olduğumuz konusunda hemfikir olsak da ona sevgili durumlarımı anlatmıştım ve şimdi ilişkilerinin bittiğini sandığım bir kızla buluşması fikri içimi acıtmıştı.

O konuşurken ben de diğerleri gibi sadece başımı sallıyordum ama elimde değildi, gittikçe öfkem büyüyordu. Bakışlarımla yüzünü delip geçmemeye çalışıyordum.

Nasıl oluyor da tüm bunları benim yanımda bu kadar rahat anlatabiliyordu? Benimle flörtleşmesi, o kadar konuşmamız neydi peki?

Evet, arkadaştık ama hayatında biri olmasına rağmen bana bu duyguları yaşatmaya cüret etmesi sinirlerimi bozmuştu. Ne cesaretle bana yalan söylemişti?

Nasıl bu kadar aptal olup güvenebildiğime şaşırıyordum.

Yine mi aynı şeyler?

Öğlen yemeği saati bitmeden beş dakika önce Sarah, Ida ve Nick, ardından ben ve kızlar çıktık.

"Hey… James Spark konusunda üzgünüm," dedi Quinn koluma dokunarak.

"Ben de. Ne kadar aptal biriymiş, neden bize söylemedin?" Valerie de teselli etmek için yanımdaydı. Sanki tüm bu sırların ve gücenmelerin olmadığı birkaç hafta önceki halimize ışınlanmıştık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onlara bakarak, "Bilemiyorum. Ama artık bana inanıyor musunuz?" dedim.

Sadece *zavallı Rae* der gibi dudaklarını büküp üzgün üzgün baktılar.

"Bu da yetmezmiş gibi..." diye konuşmaya devam ettim ama aslında Nick'in kız arkadaşıyla ilgili gerçeği öğrenmenin derdindeydim.

Telefonu savurdum ama bir an tereddüt ettim.

Artık ona aptalca duygular beslediğim ve beni incittiği için Nick'le olan konuşmaları, ne kadar muhabbet ettiğimizi kızlara gösterip onun ne kadar kötü olduğunu lanse etmeli miydim? Bir yetişkin bunu yapar mıydı?

South Beach'ten eve dönerkenki konuşmalarımızı, aramızda olduğunu sandığım bağı düşündüm.

Fakat sonra sevgilisi olmadığını söyleyişi tekrar tekrar gözümün önüne geldi. Bunun üstüne aslında geçen gün bir başkasıyla olduğu ortaya çıkmıştı.

Acaba onunla beraber miydi?

Gerçekten.

Karar verilmişti.

Kızlara iki gün boyunca onunla aramızda geçen konuşmaları, şakalaşmaları, cinsel çekimi, kinayeleri gösterdim.

Çok da eğlenmiştim ama yine de...

"Neler diyorsun?" Quinn telefonu resmen elimden kaptı, bakır gözleri öyle bir buğulandı ki sanki Nick'in malum kız arkadaşına mesajları göstermiş gibi hissetim.

"Bana kız arkadaşı olmadığını –her şeyin bittiğini– söylemişti ama daha geçen gün görüştüklerini öğreniyorum. Çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

denedim, bizim kurallarımıza göre davranmaya çalıştım. Başka çocuklarla çıktım. James'e bir şans verdim, hatta ona karşı bir şeyler hissettim. Ama günün sonunda yine haklı çıktım. Kimseye tüm kalbinle güvenmemelisin. Şu zavallı kız arkadaşı için sorun olmayacak mı bunlar?"

Quinn ellerini açmış önümüzde duruyordu, söylediğim hiçbir şeye artık dayanamıyormuş gibi gözlerini yumdu. Gözünün önünde duran canlı kanıt kornealarını yakmış olabilirdi.

Tepkisini anlayabilmiş değildim. Yaklaşık yirmi dakikadır içimi kavuran öfkeyi iyice körükledi.

"Ne?" diye bağırdım.

Beni yargılar gibi kollarını kavuşturup suratını astı. Sanki benim hatammış, aslında haberim varmış gibi davrandı.

"Ne yani, adamın ilişkisi olduğunu bildiğim halde görüştüğümü mü ima ediyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Ama herkes öyleymiş gibi davranmaktan vazgeçmelisin. Öyle değil çünkü."

Bu söylediklerinin daha önce incinmiş olduğu benzer bir durumun verdiği korkudan kaynaklandığını anladım. Buna benim haklı olabileceğim korkusunu da ekleyebilirdik. Ağzımdan çıkan kelimelere engel olamadım.

"Neden erkekler konusunda çok daha fazla bilgiye sahipmiş gibi davranıyorsun, sırf bir tanesi oltana geldi diye mi? Sevgilisi olan kadınlar neden bunu yapıyor? İlişkinin olması bekâr birinden çok daha fazla biliyorsun anlamına gelmez. Sadece yorulduğun ve teslim olduğun anlamına da gelebilir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir sabah uyandığında fikrini değiştirdiysen bu, yanında yatan adamdan dolayıdır. Bu, Phil'i yılın adamı yapmadığı gibi, evleniyor olman da mutlu ya da başarılı olduğun anlamına gelmez. Ya da belki de başarılı ve mutlu bir evlilik değildir. Herkesten çok sizin bunu bilmeniz gerekir. Ben de isteseydim evli kalabilirdim, bunu biliyorsun. O zaman neden böyle davranıyorsun, Quinn? Beni tanımıyor musun?"

Masanın ucunda adeta donup kaldı, sözlerim onda şok etkisi yaratmıştı. Biliyorum fazla ileri gitmiştim ama elimde değildi, söylenmesi gerekenleri söyledim.

Boğazını temizledi, bakışları gittikçe daha buğulu oluyordu. Quinn'le tartışmış herkesin tahmin edeceği fırtına öncesi sessizlikti bu. Fakat nutuk atmak yerine alçak sesle konuştu.

Aslında bu, çok daha ürkütücüydü.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama sanırım Phil haklıymış."

"Hangi konuda haklıymış? Bak, Phil'in kötü biri olduğunu ya da evliliğinizin yürümeyeceğini falan söylemedim. Kast ettiğim bu değildi, özür dilerim. Fakat nedenini anlayamıyorum…"

"Zehirli olduğun konusunda." Yüzünden ter damlarken sesinde en ufak bir titreme yoktu.

Sözleri o kadar ağırdı ki her biri beni yerle bir etse de ayakta durmaya çalıştım. Madem istediği buydu, ben de söylemekten sakındığım kelimelerin beni ezip geçmesine izin verdim.

"Seninle arkadaş olduğum sürece onunla asla mutlu olama-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yacağım. Çünkü sen çok acizsin ve herkesin de öyle olmasını istiyorsun. Üstelik biz sana yardım etmeye çalıştık." Dönüp Val'e baktı. "Şu erkeklerden nefret etme duygusundan kurtulman için çok uğraştık ancak görünen o ki her şey daha da berbat olmuş. Bak, üzgünüm ama o zamandan beri gerçek manada şans verdiğin ilk erkekle işler pek de yolunda gitmedi…"

"Sakın söyleme. Sakın onun adını ağzına alma…"

"Jesse'den beri," diye bağırdı. "Fakat bu Phil'le evlenmek istiyorum ya da yeniden evlenmek istiyorum diye aptal olduğum anlamına gelmez. Ya da bir başkasına güvenmek istiyorum diye. Benim de zamanında canım yandı ama atlattım. Artık beni de kendinle birlikte sürüklemene izin vermeyeceğim. Bu hafta öyle olmayacak, bu evliliğimde öyle olmayacak. Artık hayır."

"Neler söylüyorsun sen?" diyebildim sadece.

"Diyorum ki…" Elleri titriyordu. Yüzünü sildi, çenesi iyice gerilmişti ama benimle göz temasından da kaçınmıyordu.

"Bence de düğüne gelmesen daha iyi. Mutlu oldun mu şimdi? Sen haklıydın. Ama konu erkekler olunca ne kadar haklı olduğunu duymak istemiyorum artık. Phil'in bir istisna olduğuna inanmak istiyorum. Mutlu olmak istiyorum. Sen artık kendi yolunu çizmişsin."

"Sence benim yolum bu mu? Sence bunlar…" Dizlerimin bağı çözülmüştü. Toparlanıp Valerie'ye baktım. "Söylemek istediğin bir şey var mı?

Bakışlarını ayağına, balerin ayakkabılarına çevirmişti.

"Ben ne…" Ses tonumda öyle bir kin vardı ki havayı bile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zehirlemiş olabilirdi. Sonra kafamı çevirip beni anlamayan ya da tanımayan bu iki insan hariç başka şeylere; duvara, yere, kahve makinesine falan baktım.

Ya da belki de tanıyorlardır.

Sanki bir şeyler bu fikri fısıldadı bana, artık burada daha fazla kalamazdım.

"Sen en doğrusunu bilirsin," dedim Valerie'ye bakarak. Bir sessizlik oldu. "Her ikiniz de. Ama önemli değil, umarım güzel bir nikâhın, hayatın olur."

En sonunda Quinn'le yüz yüzeydik, rengi kaçmıştı, sanki Quinn'in gölgesi vardı karşımda. Belki de aslında hep böyleydi ama ben fark edemeyecek kadar kördüm.

Her hâlükârda, "Ben yokum," diyerek tepsiyi bıraktığım gibi arkamdan kapıyı kapattım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bölüm 19

Eve gittiğimde bir şeylerle meşgul olmaya çalıştım. Dizüstü bilgisayarımı açıp birkaç gece önce incelediğim mektuba son şeklini vermek istedim ama bulunduğu dosya bozulmuştu, doğru kelimeleri bulmak için iki saat çalıştım ama hepsi gitti. Ben de çek defterimi düzenlemeye, Billie'yle biraz oyalanmaya çalıştım.

Duygularımla baş etmek için olabilecek en sağlıklı yolları denedim ama tüm bunlar benim için çok fazlaydı.

Benliğimin dışına çıkıp herkesi mutlu etmeye çalışmaktan vazgeçip, herkesin olduğumu düşündüğü kişi olmaya karar verdim.

Dünya üzerinde bana yeterli gelecek kadar içki yoktu ama kilerimde bir miktar vardı, bu yüzden ben de akşam yemeği yerine sadece içki içmeye karar verdim.

Yaptığım seçimleri gözden geçirirken bile bunun aptalca olduğunu ve hiçbir şeyi çözmeyeceğini biliyordum. Fakat düşünecek o kadar çok şey vardı ki baş edemiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neredeyse bir iki litre şarap içip küvete girdim. Buharı içime çekince, ciğerlerime doldukça içim de dışım da ısındı. Ayaklarımın etrafındaki sıcak su havuzu sanki kollarımı ve dizlerimi birer ada yapıyordu. İyice mayışmıştım.

Quinn'in sesi kulaklarımdaydı. *Sanırım Phil senin zehirli olduğun konusunda haklı.*

Mike'ın, *Evliydi. Bir ara sen de benzer durumdaydın ama istemedin. Ve şimdi aynı adamla birkaç seferden fazla görüşmüyorsun,* diyen sesi ve Valerie'nin kahkahaları kulağımdaydı.

Bardağım boşalmıştı bile, ama korkmama gerek yoktu, şişeyi yanıma almıştım.Tapasını ağzımla ısırıp odanın karşısına fırlattım ve rekor sürede fondipledim.

Derken telefonum çaldı, aniden doğruldum, kalbim küt küt atıyordu, su her yere sıçradı.

O kadar buhar dolmuştu ki ekrandaki Nick yazısını zar zor gördüm. Ayna da buharlanmıştı.

Arıyor.

Arıyor mu?

Küvetten uzanıp açmak için telefonu aldım.

"Merha…"

"Bugün hakkında konuşmak istiyordum. Ida'nın ne söylediğini biliyorum ama aslında…"

"Hayır. Şey, evet. Yani…"

Sessiz kaldık biraz.

"Onunlaydım," diye devam etti. "Ama birlikte falan değiliz. Durumumuz bir süredir belirsiz olduğu için onunla her şeyi konuşup bir karara bağlamak için buluştum… O tekrar denemek istedi ama ben her şeyin tamamen bittiğini ona söylemek için gittim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Söylediklerini anlamam birkaç dakikamı aldı. #alkolünetkisi

"Bunları bana neden anlatıyorsun?" dedim.

Bir süre ses çıkmadı, nefes aldığını duyabiliyordum sonra, "Bilmiyorum... Sadece bilmeni istedim," dedi.

"Tamam. Peki..."

"Bak, bir şeyler içsek mi? Biriyle konuşmam gereken şeyler var. Ne yapmam gerektiğine karar vermeliyim ve..."

O konuşmaya devam etti ama ben dinlemiyordum artık.

Belki de bunca zaman onu yanlış anlamıştım. Belki de beni gerçekten arkadaş olarak görüyordu. Bense aramızda bir bağ olduğunu zanneden zavallının tekiydim. Düşündüğüm gibi olmamıştı.

Belki de sadece sarhoştum.

Her ne olursa olsun gecenin bu saatinde benden bir şey istiyordu ve benim o çok sevgili arkadaşlarıma göre ben normalde sınırları çok zorluyordum. O halde neden bu dürtülere teslim olup yanına gidip her şeyi boş vermeyeyim ki? Ne zararı olacaktı? Ayrıca yalnız kalmak istemiyordum, şu an ki durumum tamamen buydu.

"Tamam," dedim. "Fakat sen gelsen olur mu? Çok kötü bir gün geçirdim, şarap içmeye başlamıştım."

Telefondan bile kahkahasını duymak beni heyecanlandırıyordu. O kadar hafif ve hoş bir sesti ki aslında bütün gün bunun özlemini çektiğimi fark etmemiştim.

"Belli oluyor! Neredesin sen, küvette mi? Sesler çok yankılanıyor."

"Aynen öyle. Senin buraya gelmeni isteyeceğim çünkü

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çıplağım. Konuşmak istiyorsan en kibar tavrını takınsan iyi olur," derken sözlerim azarlar gibiydi, hatta galiba elimde olmadan saçımı savurmuştum.

"İzci sözü," deyip güldü. "Peki, adresin ne?"

Nick gelmeden mümkün olduğunca kendimi toparlamaya çalıştım. Üzerime yoga taytlarımdan birini ve bir tişört geçirip saçımı atkuyruğu topladım ve çok az makyaj yaptım. Çok fazla uğraşmamışım ya da bu tam olarak bir randevu değilmiş gibi bir görüntüm vardı. Sıradan bir salı akşamı *E!* kanalını izleyip işle ilgili şikâyetlerimi konuşmak için Valerie'ye gittiğimde de bunları giyerdim.

Belki biraz daha göz kalemi çekerdim. #bunlargerçek

İyi tarafı ise geldiğinde hâlâ gergin olmayacak kadar çakırkeyiftim. Geldiğinde kapıda sarıldım ama bu hem onu hem de beni şaşırttı.

Taş gibi bir vücudu vardı. Ben kollarımı boynuna dolarken ayak parmaklarıma kadar hissettiğim ateş bacaklarıma kadar bir barut çizgisi halinde uzanıyordu, sanki belli bir mesafeden beni tutar gibi diğer eliyle belimi kavradı. Son derece temkinliydi ama sanırım benim ani şefkat patlamam onu biraz gafil avladı.

"Merhabaaaaa," dedim.

Ona sürekli dokunanın ben olduğunu unutmuştum, fakat yanaklarım kızarmaya başlayınca geri çekildim, aksi takdirde problem olacaktı.

"Özür dilerim," deyip elimi ağzıma götürdüm, kıkır kıkır gülüyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sorun değil," derken dişleri parlıyordu. "Sanırım ne kadar boktan bir gün geçirdiğini ve ne kadar içtiğini biraz azımsamışım. Anlat bakalım. Tirbuşonun var mı?" Elindeki beyaz şarabı gösterdi, sonra elini alnına götürdü. "Ne düşünüyordum ki? Muhtemelen her odanda bir tane bulunduruyorsundur."

Ona mutfağın yolunu gösterirken şakayla karışık ittim. Olmayan kaslarımın etkisizliği nedense yeniden denemem konusunda beni cesaretlendiriyordu. Onu kızdıracak bir dövüş olmalıydı, mükemmel çenesini bana geçirebilirdi. Beni bunun için cezalandırabilirdi.

Öylece durup onun çekmeceleri karıştırışını izledim... Güçlü omuzları daracık tişörtü içinde acayip güzel duruyordu. Arkası bana dönüktü, ufak bir bilek hareketiyle aleti buluverdi... işte! Işığı yansıtan parlak metal elindeydi.

"İşini biliyorsun..." dedim ayaküstü cilve yaparak.

"Öyle derler," derken sesi sadece evdeki boşluğu değil adeta benim içimdeki boşluğu da dolduruyordu.

Kinayeli esprisinin ardından ikimiz de sustuk, içimde garip bir his vardı.

Sonra koltuğa geçtik ama öyle bir yayıldı ki sanki daha önce defalarca kez oturmuştu, yumuşacık yastıkların arasına konumlandı. Yastıklardan birini eline aldı, hikâyesini anlatmaya başladığında kalbim küt küt atıyordu.

"Bugün okuldan sonra Deborah beni ofisine çağırdı, ben beşinci sınıflar için uzun vadede yedek öğretmenlik gibi bir pozisyon önereceğini zannediyordum, malum fen öğretmeninin doğum iznine ayrılacağını duymuştum ancak öyle olmadı, kovuldum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Neredeyse oturduğum yerden düşecektim. "Nasıl olur..."

Kalp çarpıntımın sebebi bizzat kendisi mi yoksa söyledikleri mi bilemiyordum ama nabzım öyle atıyordu ki artık onu zar zor duyabiliyordum.

"Ne dedi peki?"

"Çok bir şey demedi, sadece artık Wesson'da bana ihtiyaç duyulmadığı ve çok fazla yedek öğretmenleri olduğuna dair saçma sapan şeyler. Ancak başka okullarda aynı işe devam etmeliymişim ve o da memnuniyetle bana referans olurmuş. Tüm bunlar ne demekse artık."

"Bunu yapabilir mi? Yani doğru düzgün bir sebep göstermeden?"

"Özel bir okul, istediklerini yapabilirler. Teknik olarak bir sebep de sundu. Her ne kadar ben saçma olduğunu bilsem de. Şu striptiz olayından kimseye bahsetmedin, değil mi?"

Resmen ağzım dilim kurudu. "Tabii ki hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sadece..." Gözlerini kaçırdı. "Başka şeylerden bahsetsek?" Zar zor gülümsedi. "Neden günün bu kadar kötüydü?"

Şarabımı yudumlarken her şeyi anlattım ama elbette beni huzursuz eden Nick'li bölümleri atladım . Sadece kaybettiğim arkadaşlarım, silinen mektup ve hayallerimden bahsettim. Sıradan salı akşamı olaylarıydı yani.

Ben anlatırken dudak hareketlerine baktım. Hikâyenin en can alıcı kısımlarında yukarı aşağı şekiller alışını izledim.

"Hepsinin silinmesine çok üzüldüm. Ne hakkında yazıyorsun peki?" diye sordu. "Okumayı çok isterim."

Nahoş bir kahkaha ağzımdan kaçmasın diye elimle ağ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zımı kapattım. "Daha önce kimseye yazdıklarımı okutmadım," dedim.

"Belki de problemin budur. Bazı şeylerin değerini ortaya çıkarmak ya da daha iyiye ulaşmak için kapılarını açık tutmalı, insanlara izin vermelisin."

Gözlerimi kısarak, "Orada dur bakalım Dr. Phil. Ben Shakespeare'den değil, erotik edebiyattan bahsediyorum."

"Ne olmuş? Bunun erotik edebiyatın Shakespeare'i olmasını istemez misin? Muhteşem kasların Chaucer'ı!"

"Esaretin Beethoven'ı!" diye kadeh kaldırdım.

"O müzik ama..."

"Evet, ben de öyle dedim!"

İkimiz de kahkahalarla gülüyorduk. "Tabii çok daha iyi olmasını istiyorsun ki zaten muhteşem olduğuna eminim çünkü sen muhteşemsin. Çocuklar için yazdığın öykü çok güzeldi." Sonra aklına bir şey geldi, dudağı büküldü. "Sanırım ben bitmiş halini göremeyeceğim."

"Çok saçma. Kusura bakma ama *Florida'nın Yerlileri*, *Doktorculuk*'tan biraz daha farklı fakat bence çok yönlü bir yazarım ben."

"Anlatsana, neyle ilgili?" deyip gülümsedi.

Eserimi enine boyuna tartışırken bir şişeyi indirdik, ben de mutfağa yenisini getirmeye gittim. Acele etmeye çalışıyordum, tapayı bu kez el yordamıyla açmaya çalıştım çünkü patlattığımızda oluşan o bol köpüklü samimiyeti istemiyordum. Ancak ben işi uzattıkça...

Aniden santimetreyle ölçülecek bir mesafeden sıcaklığını hissettim, o kadar yakındı ki aramızdaki o garip enerjiyle daha da yaklaşmak istiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellerini elimin üstüne koydu, kafam yavaştan yana eğildi, boynumdaki kıvrım onun öpücükleri olmadan pek bir soğuktu, karıncalı gibiydi. Keşke dudaklarının tadını boynumda hissedebilsem diye hayal ediyordum.

Ama yapmadı.

Öküz.

Pis pis güldüm, madem benimle oyun oynuyordu, ben de pekâlâ onunla oynayabilirdim.

Ellerim avuçlarında, beraber tirbuşonu yukarı aşağı yavaşça hareket ettirirken, tam arkamda olduğundan popom onun önüne geliyordu. En ufak değdiğimde bile tam kulağımın dibinde derin nefes alıp veriyordu.

Bunu beklemiyordum ama sanırım oluyordu!

Pat diye tapa fırladı, ikimiz de irkildik.

"Wesson konusunda gerçekten üzgünüm," deyip sıvıştım hemen. Biraz vücudumun hasretini çeksin, ufak ufak dokunmalarımdan yoksun olsun istiyordum ama şu kas olayında olduğu gibi pantolonundan belli olan o şişliği hâlâ görebiliyordum. Adeta beni bu hislere alıştırmıştı.

"Peki bundan sonra…"

"Striptizcilik mi? Hah ha, Hayır." Biraz uzaklaştı, suratı asıldı. Toparlanmaya çalışıyordu, kafasının arkasını kaşıdı, o muhteşem dişlerinde dilini gezdirdi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi şarap koymaya başladı.

Bu sahte soğukkanlılığını görünce ona biraz daha işkence edesim geliyordu.

Ne yaptığını gayet iyi bildiğine hiç şüphem yoktu. Bu konuda yanıldığımı sanmıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O zaman ne?" Granit tezgâha dirseklerimi dayadım, taşın soğukluğuyla biraz üşüdüm. "Şu anda paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum..."

Bu üşümeyle birlikte göğüs uçlarım dikleşti, anında sinir uçlarıma vuran bir yıldırım etkisi bütün göğsümü elektriklendirdi.

Derin bir soluk aldı, gözlerimiz buluştu.

"Hey." İyice yaklaştı, sıcak nefesi burnumun ucunu gıdıklayıp dudaklarıma iniyordu. Bunu o kadar arzuluyordum ki nabzım hızla atmaya başladı.

Aslında şu anda o gece sahnede beni sağa sola attığı an kadar yakın değildi ama yine de daha yakın hissediyorum. Çoktan bakışlarıyla beni ele geçirmişti, göğsüm hâlâ yanıyordu, adeta dokunmadan bana sarılır gibiydi. Gözlerinin hapsindeydim ama o beni görmezden gelip şarap rafına bakıyordu.

Nedense üzerimdeki her şeyi çıkarıp hemen burada şu an teslim olsam kendimi bu kadar çıplak ve hayat dolu hissedemezdim.

"Seninle bir konu hakkında konuşmak istiyordum," dedi hiç kıpırdamadan.

Gözleri iki sarkaç gibiydi ya da iki hipnozcu saati. Anlayamadığım şekilde bilincimi kaybettiriyordu. Yasak ormanda çıplak yüzmeye davet çıkaran, bilinmeyen iki oniks taşı gibilerdi. Karanlık suları yansıtan ay ışığı kadar parlaktılar. Bana o kadar içten bakıyorlardı ki hiçbir şey söylemesine gerek yoktu.

Umurumda değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayal falan görmüyordum. Gözlerindeki karanlığın ardındaki o parlaklık bana her şeyi anlatıyordu. Aslında zorla gülümsüyordu. Bence bir şeylere özlem duyuyordu, bedeni ona ihanet ediyordu, bu yüzden ben de neyin yanlış neyin doğru olduğuyla ilgilenmiyordum. Doğrunun değil gerçeğin peşindeydim. Ve gerçek tam karşımda durmuş bana bakıyordu. Eriyen her bir hücreme işleyen ve sadece benimkine eşdeğer bir işkence çektiriyordu.

Ağzını açtığında bütün gece yanıp tutuştuğum o dudaklarıyla bir şeyler söylemek üzere olduğu belliydi ama ben duymak istemiyordum, en azından şimdi değildi, hatta sonsuza dek de duymayabilirdim.

Kibarca tişörtünün yakasından tutup onu kendime doğru çektim. Sonunda dudakları dudaklarımdaydı. Dudaklarımız buluşunca sanki belli belirsiz bir inleme sesi çıkardı. Biraz sertti, anlamaya çalışır gibiydi, sakarca elindeki bardağı bırakmaya çalışıyordu. Yine de öpmeye devam edip tüm gücüyle beni tezgâha yapıştırdı.

Belkemiğimde bir demet mineçiçeği gibi açacak olan yeni yara ve çürüklerimi hayal edebiliyordum. Vücut sıcaklığı içimde öyle bir yangına dönüşüyordu ki neredeyse haykıracaktım.

Kokusunu içime çektim. Temiz çarşaf gibi kokuyordu.

Bardaklar devrildikçe sıçrayan şarap saçlarımın arasına girip boynuma damladı.

"Dur şunu halledeyim." Güldü, yüzünü boynuma gömdükçe kulak arkamdaki o hassas deriye acımasız bir baskı uyguluyordu. Zaten boynum şaraptan yapış yapış olmuştu, şimdi de dili değdikçe kendimi iyice kaybediyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sadece boynumu değil nefesimi de emdi, sanki her bir noktasına tutunmuştum, tırnaklarım adeta vücuduna geçmişti, sırtındaki her biri nokta pençelerimden kaçmaya çalışıyordu.

Nefesim kesildi, her seferinde sert geçen bir kışın bitişiyle yaşanan rahatlamayı yaşıyordum sanki. Ateş ve buz karışımı kızıl, gümüş bir bulanıklık vardı etrafta.

Boşluktan düşer gibi, ellerim boynunda onu da aşağıya, kendime doğru çektim. Ancak işler istediğim gibi olmadı.

Beni yere yatırdığında, sırtım sert yün zemine bir fırçaya değer gibi değince ani bir reaksiyon gösterdim. Aklım hâlâ başımdaydı, altta olan ben olmamalıydım, en azından mücadele etmeden olmazdı.

Umutsuz bir boğuşma sonunda onu yere mıhladım. Avımın başında öylece, kendimden emin bekliyordum. Göğüslerimi toplanmayı bekleyen olgunlaşmış meyveler gibi sarkıttım, elimi tişörtünün içine soktum. Her dokunduğumda titriyordu, kusursuz sıcacık tenini hissedebiliyordum. Kalbi parmaklarımın ucunda atıyordu. Bu vücudun kıyafetlerle kapatılması iyi ve kutsal olan her şeye karşı işlenmiş bir suçtu, bu yüzden ben de tişörtünü yırtıverdim, o an öyle bir bakış attı ki beni kapana kıstırmıştı.

Ben tam üstteyken gözümün önüne gelen birkaç tel saç ona da değiyordu. Saçımı topladığım tokayı çıkarıp saçlarımı serbest bıraktım. Parmaklarını saçlarımın arasına sokup sıkıca tuttu, sonra hızla beni kendine çekti.

Işıklar saçan, parlayan, etraftaki her şeyi tehlikeye atan elektrikli tel gibiydik. Yuvarlanırken kolumuzu, bacağımızı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dirseğimizi, başımızı gaddar tahtaya çarptık ama umurumuzda değildi, bu andan daha kıymetli bir şey yoktu.

Tek hamlede tişörtümü sıyırdı, derken *hop,* artık sutyen de yoktu. Parmaklarındaki o güç, kontrol resmen çılgın arzu dalgaları yayıyordu. Göğsünün inip kalkması hafızama kazınıyordu.

Bu defa sanki her şey bana özeldi.

"Striptiz şakaları yapsam mı?" deyip tişörtümü aldı ve yarı seksi bir gülüş yarı hırıltıyla başının üstünde çevirdi.

"Şaka yok," deyip pantolonunun kemer yerlerine parmaklarımı geçirdim.

İnledi, alçak sesi kulağımın en derinlerindeydi. Tekrar dudaklarıma doğru gelirken kalın sesi sol tarafımda tüylerimi diken diken ediyordu.

Boğazım, dilinde de tadını alabildiğim şaraptan dolayı hâlâ yapış yapıştı. Nefes almak için cebelleşirken çeneme doğru indi, saçlarımı avuçladı, derken tekrar dudaklarımdaydı. Tenim tenine değdikçe alev alıyordum, göğüs uçlarımın dişlerine değişi acı veriyordu.

Uzun zamandır çektiğim işkence bitmişti.

En sonunda taytımı aşağı indirdi, önce kibardı, gayet sakinmiş gibi yapmaya çalışıyordu ama penisi onu ele veriyordu. Soğukkanlı durmaya çalışıyordu –bir yandan gülüp bir yandan nefes alıp veriyordu– ama sertleşince kendini ele vermiş oldu. Çok geçmeden seks kölesini oynamaktan vazgeçip gerçek kimliğine bürüneceğini biliyordum.

Tangamın dantel kuşağını yakalayıp –hiç kibar tarafı yoktu!– kalçama doğru sıyırdı, bacaklarım iyice gerilmeye başlamıştı. Artık aramızdaki mesafeyi tarif edecek kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

küçük bir ölçü birimi yoktu. Sırılsıklam olmuştum, ancak acıya rağmen yanıp tutuşuyor, daha fazla istiyordum.

Karın boşluğuma kondurduğu öpücüklerle beni şımartırken parmağıyla vajinama baskı uyguluyordu.

Bu kadar yeter deyip kemerine uzandım.

Ellerimi yavaşça başımın üstüne koydu, bileklerimden tek eliyle tutmuştu.

"Henüz değil," dedi.

Pislik.

"Her şey senin kontrolünde mi sandın?"

Diğer eli ise dantelin altındaydı, ne kadar ıslak olduğumu görünce sesi daha da gür çıktı. Bu ana kadar sabit olan bakışları biraz kayar gibi oldu. Artık gözlerinde vahşi bir bakış vardı, yaptığı şey karşısında bacaklarım titriyordu.

"Bu..." diye konuşmaya başladı ama gözleri alev saçıyordu, parmağını sokarken gözlerini sıkıca kapattı. Nefesi bir kesiliyor, bir artıyordu.

Harekete geçtim, elimde değildi, bana bundan daha fazlası lazımdı.

Anında beni kaldırdı –aslında ikimizi de– şimdi sırtüstü olan oydu.

Vücudum titriyordu, az önce parmağını soktuğu boşluktan açlığımın sancıları fışkırıyordu.

Kurt gibi acıkmış bir avcı edasıyla pantolonuna saldırdım, tam da tahmin ettiğim gibi sert, ateşli ve umarsızdı.

Şimdi çıldırtma sırası bendeydi.

Esnek bacaklarının arasına konumlandım, bir yandan dilimi vücudunda gezdirip diğer taraftan elim penisinde aşağı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yukarı kaydıkça bütün vücudunun kaskatı kesildiğini hissediyordum. Başımı kaldırıp baktığımda o kadar savunmasızdı ki içimden şeytani bir gülümse geldi. Hiç eskimeyen bir kontrol yöntemiydi işte bu. Kâkülümü yana savurdum, artık zamanı gelmişti.

O da hissetmiş olmalı ki beni dudaklarına doğru çekti ve başımı avuçladı, kontrol tekrar ona geçmişti. Nefes almadan her yerimi emdi.

Ben daha iç çamaşırımı çıkarmadan, bir seks sihirbazı edasıyla kondomu taktı, pakete bakakaldım.

Penisi kocamandı.

"Kendini bayağı düşünüyormuşsun." Kirpiklerimi cilveli cilveli kırpıştırırken, yüzümde yine o sırıtma hali vardı.

"Kapa çeneni," deyip güldü. Fakat o espri havası hemen kayboldu. Külotu bir kenara fırlattı, ıslak tenim soğuk havayla buluşunsa adeta bir titreme aldı. Elleri kalçamda bir süre bekledi. Aslında ikimizin de acelesi vardı, arzudan titrediğini görebiliyordum.

Derken nihayet insafa gelip, titreyen elleriyle bir kerede beni kendine çekti.

Nefes nefese kalmamak elimde değildi –Tanrım, çelik gibiydi– aniden koca elleriyle popomu kavrayıp sıkıştırmaya başladı. Karın kaslarım, kalçam alev alacak gibiydi.

"Bunu o kadar zamandır arzuluyordum ki..." Dudağını ısırdı, sesi hafif kısıktı. Beni ileri geri iterken bedenlerimiz denizde iki öfkeli dalganın üst üste binmesi gibi birbirine karşı mücadele ediyordu.

Bu, benim yazdıklarıma benzemiyordu. Kendi bedenimden, ellerimden esinlenerek notlar alıyordum sanki. Gövde-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sinin her bir noktasını, her bir kas eğimini ezberliyordum. Her bir dokunuşu sonsuza dek sürmesini isteyeceğim bir araştırma gibiydi.

Kendimden geçmek üzereydim ama ne onun ne de benim durmaya niyetimiz vardı, acı veren bir hazdı bu. Alnından akan ter damlaları bana sıçrayınca irkildim. Ben kasıldıkça o inliyordu, belli ki kendini kaybetmesine az kalmıştı. Yavaşlayıp kontrolü vermem gerekiyordu, bitkin düşmüştüm.

Kendimi kaybettim; her bir kasım sınır tanımadan, insafsızca, acımadan ona baskı yapıyordu.

"Tanrım," dedi, o an iki vücut arasında sanki havai fişek gösterisi, bacaklarımdan ayak parmaklarıma kadar dalga dalga uzanan bir şok etkisi vardı.

Sabah saat üç civarında bu olanların bir tekrarı daha yaşandı.

Sonuncudan sonra kıyafetlerini yuvarlayıp koltuğunun altına aldı; beni bir mağara adamı gibi omzunun üstüne alıp, yapmadığımız tek yere, yatak odama taşıdı.

Ardından beni yatağa fırlatıverdi.

"Vücudum daha fazla seksi kaldıramayabilir." Mısır pamuğundan çarşafa gömülürken aşırı kullanımdan vücudumun her yeri ağrıyordu.

"Evet… benimki de," deyip güldü ve yatağın diğer tarafına geçip örtünün altına girdi. "Bence on numaraydı, sence?"

Kollarının arasına girdim, her yerim ağrıyordu, her tarafım çizik, çürük içindeydi. #amadeğdi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkimiz de terlemiştik, ay ışığı perdeden içeri yansırken beni koca kollarının arasına aldı. Kollarının arasında uzanmışken acaba sadece işini bitirip uykuya mı dalacak diye merak ediyordum ama o gayet kibardı.

İkimiz de sustuk.

Soluklarımız yavaşlamıştı, gözkapaklarım gittikçe ağırlaşıyordu, sonunda o da uyumuştu; en azından öyle görünüyor, ufak bir horlama sesi geliyordu.

Uyurken nasıl görünüyor diye dönüp bakmak istedim, ama uyandırmaktan korkuyordum. Bu akşam tam anlamıyla bir seks savaşı yaşamıştık, bırakalım da biraz dinlensin diye düşündüm.

Uzun zamandır bunu tatmamıştım, bu yüzden bitsin istemiyordum.

Kendi kendime ne kadar hareketsiz durup az nefes alırsam, bu anlardan ipek bir makara yaratıp, onu sonsuzluğu simgeleyen bir kilime dönüştürebilirim diye düşünüyordum.

Keşke arkadaşlarıma da anlatabilseydim.

Quinn ve Valerie'ye.

Aklıma geldiklerinde yüreğim acıyordu. Ağlamamaya çalışsam da ihanete uğramış gözyaşlarım burnumun kenarından süzülüp yastığa aktı, iyi ki Nick uyuyakalmıştı.

Fakat aynı zamanda, iyi ki buradaydı.

Daha da sokulup kollarını biraz daha sardım.

Her ne kadar bitecek olsa da bu anın tadını çıkaracaktım. Nereye varacağını umursamadan, ne olursa olsun... Umurumda değildi.

Gerçekten inanılmaz bir geceydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

♥

Sabah uyandığımda güneş ışığı gözüme vuruyordu, sanki lazer göz ameliyatı yapıp etrafa yepyeni bir ışık saçacak gibiydi.

Beni rahatlatmaktan çok adeta hapseden kollarının arasından çıktım, o anda gözlerim gördüklerine inanamadığından önce fal taşı gibi büyüyüp sonra küçülünce olduğum yerde kaldım, midem bulanmıştı.

Nick.

Üstelik Çıplaktı.

Güneş.

Fazlasıyla tepedeydi.

Saatim çalıyordu.

07.53

"Lanet olsun."

Yataktan fırladığım gibi çarşafı etrafıma doladım. Dolayısıyla çırılçıplak vaziyette, güneşle iyice parlayan esmer teniyle tam karşımdaydı ama şu anda hiç bunun sırası değildi.

Nick gözlerini ovuşturdu. "Saat kaç?" Sesi kalındı, hâlâ uykuluydu. Çıldırmamış bir halde olsaydım tatlı bir manzara olduğunu söyleyebilirdim.

"Hemen gitmelisin. Geç kaldım!" Başı kesik tavuk gibi parmaklarımın ucunda bir banyoya, bir giyinme odasına gidip geliyordum.

Gülümsedi. "Ne yapıyorsun?"

Telefonu kaptım ve Ida'ya arabamla ilgili bir problem çıktığını bildirip bir saat kadar yerime bakacak birini bulabilir mi diye mesaj yazarken adeta klavyeyi parçaladım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Derken bildirim sesi geldi!

Yerden onun kot pantolonunu alırken cebinden telefonu düştü.

Ekranda bir mesaj vardı.

Stephanie: Sana ihtiyacım var.

İçimden bir şeyler koptu.

Nick insanın her daim ihtiyaç duyacağı türden biriydi. O yüzden bu durumu anlayabilirdim; hatta dertleştiğimiz, flörtleştiğimiz, bir şekilde bağ kurduğumuz bunca haftalık zaman diliminden, hele yatağımda yattığı şu an ve bütün gece kollarının arasında kendimi gayet güvende hissettiğim ve anlaşıldığımı düşündüğüm anlardan sonra çok daha iyi anlıyordum.

Bu mesaj beni deli gibi korkutmuştu.

Çünkü ona ihtiyacım olsun istemiyordum.

Hayatımda zaten yeterince şeye muhtaç olmuştum ve elime hiçbir şey geçmemişti.

Elime geçen tek şey, şu an yaşadıklarımdı. Yalnızca bir iki gecelik –belki birkaç aylık– ilişkilerdi ama hiçbiri bir ömür boyu sürmemişti. Asla gerçek aşkı bulamamıştım.

Kızın yazdıklarına baktım, aslında o da bu adamla olmanın tadına varmış biriydi. Peki, onun eline ne geçmişti? Hiçbir şey.

Bunu tekrar yapamazdım.

Birden kıza karşı büyük bir öfke duydum. Neden kızı sevemiyordu? Neden Nick de ona ihtiyaç duymuyordu?

Böyle kızlar için neden işler hiç yolunda gitmezdi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve karar alınmıştı.

Tarih kendini tekrarlamadan ve işler daha kötü olmadan her ne ise buna #biranönce son vermeliydim.

"Nick." Pantolonunu, telefonunu ve diğer her şeyini o muhteşem fiziği beni tekrar etkisi altına almasın diye bakmadan uzattım.

"Eveeeeet?" diye sordu ellerini başının arkasına koyup sırıtarak. Çıplak olmasına rağmen nasıl olsa gün uzun diye bir bacağını diğerinin üstüne atmıştı. Kendine o kadar güveniyordu ki bu, beni hem deli ediyor hem de rahatsız ediyordu.

"Kes şunu."

"Neyi?"

"Bir an önce çıkıp gitsen iyi olacak."

Yerinden doğruldu, ses tonu sakindi. "Fakat sen istemiyor…"

"Hayır… Yapmamalıyız. Kahretsin Rae." Elimle alnıma vurdum, şarapların etkisini tekrar hisseder gibiydim.

"Şimdi de kendi kendine mi konuşuyorsun? Daha önce de kaçık kızlarla birlikte olmuşluğum var ama…"

Bu kaygısızlığı ruhumun derinliklerinde öfke dalgalarına yol açmıştı ama hiç adil değildi. Düşüncelerimi duyamıyordu ki. Sakin kalmaya çalıştım ama adam ÇIKIP GİTMİYORDU, en azından şu ukalalığı bırakmalıydı, yoksa kendimi tutamayıp içimdeki canavarı salacaktım.

"Bunu yapamayacağım."

İşe gitmek için giyebileceğim herhangi bir temiz kıyafet ya da hissetmek üzere olduğum utancı gizleyecek bir şey var mı diye çekmeceleri yağma ederken attığı kahkaha adeta yatağın başından sekip suratıma çarptı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dün gece gayet becerikliydin." Bir kaşı kalktı, gamzesi de yerini almıştı.

"Kes şunu," diye tekrarladım, o mimiklerini görmemeye çalıştım. "Geçen gece bir hataydı."

Kıyafetlerini giyerken artık gözlerinde daha ciddi ve endişeli bir ifade vardı. "Şaka yapmıyor musun?"

"Tabii ki hayır. Ne düşünüyordum bilmiyorum." Etekleri, üstleri, elbiseleri, çorapları etrafa saçtım. "Yani tabii ki ne yaptığımı biliyordum. Senden çok hoşlanıyorum."

Sanki o odada değildi ve ben dehşete düşmüş bir seyirci karşısında Shakespeare'i andıran bir monolog yapıyordum.

Aslında durum tam da buydu ama sadece bir tane seyirci vardı.

"Arkadaşlarımla aramın kötü olduğunu biliyorum. Keşke söylemeseydim dediğim şeyler söyledim ama bence onlar da haksızdı, hiç hak etmediğim bir durumdayım. Ama şu anki durumuma baksana," dedim. "Bulduğum ilk fırsatta yaptığım şeye baksana, sarhoş olup seninle yatmak. Bu, bana da herkese de ters aslında."

"Rae, sen..." Hâlâ gülümsüyordu.

"Hayır, ben konuşuyorum." Elim göğsümdeydi. "Sen yeterince konuştun," derken bu kez parmağımı kibirli, mükemmel yüzüne doğrulttum. "Bunu yapamam. En son böyle hissettiğimde... hayır olmaz." deyip kafamı salladım. "Bunu tekrarlamayacağım. Haftalardır süren bu şakayla karışık mesajlaşmalar eğlenceliydi ama eninde sonunda bitecekti, hep böyle olur zaten. Günün sonunda ben bir kafede oturup neden birbirimize verdiğimiz sözleri, istediğimiz yüzlerce şeyi artık senin istemediğini düşünen kız olacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yüz, öyle mi?" Kaşları çatıldı, sesinde alaycı bir ton vardı.

"Her neyse. Ben sana *ihtiyaç* duyan ama senin istemediğin *Stephanie* olmayacağım."

Kızın adını duyunca irkildi, telefonuna bakınca gözlerini yumdu.

"Bunları umursayacak kadar çok şey yaşadım. Ama artık yeter. Buraya bunlarla –artık her ne ise– gelemezsin," deyip kahrolası muhteşem vücudunu gösterdim. "Bu çok sinir bozucu, bununla baş edebilirim sanıyordum, arkadaş olabiliriz diye düşünmüştüm ama anlaşılan kendime hâkim olamıyorum. Arkadaşlarım haklı, nasıl bir insanım ben böyle?"

"Öyle değil. Anlamıyorsu…"

Doğruca suratına baktım. "Sürekli insanların benim hiçbir şey anlamadığımı söylemelerinden bıktım. Seninle alakalı değil aslında, konu tamamen benim. Sınır falan çizmiyorum, bunlar gerçek, üzgünüm. Bu şekilde olmak zorunda, olması gereken bu."

Bir an sessiz kaldı, bana acır gibi durup baktı. Bu durumdan hiç hoşlanmadım. İçimi yakıp geçmişti, duvarlar yerinden oynamış gibiydi.

"Seni kim bu kadar incitti?" diye sordu. "Anlat bana…"

"Fark etmez," dedim. "Bir daha böyle şeyleri bu kadar önemsememeye söz vermiştim."

"Öyle mi? Her şeyi planlayamazsın ki."

"Evet, planlayamazsın ama engel olabilirsin."

Nick'in ağzını açmasıyla kapatması bir oldu. Bu reddedilişe sadece kafasını sallayarak cevap verdi. Bakışlarını kaçırıp boynunun arkasını kaşıdı, dün gece bana harika anlar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaşatan o dudaklar büküldü, çenesi daha önce hiç görmediğim bir şekle büründü. Kalbim acıdı ama sadece bir saniye sürdü, hemen o zor kıza büründüm.

Birkaç saniye daha dayanabilirsem beni ağlarken görmeyecekti.

"Bu şekilde olsun istemezdim," dedim. "Dün gece seninle olmamalıydım, gelmene izin vermemeliydim. Benim hatam." Gözüm yerde duran kemere kaydı, hâlâ dördüncü ya da belki de on dördüncü kez yapışımızda *Ah Tanrım, Evet* dediğim sıralarda attığım yerdeydi.

Onu görünce gözlerim yaşarır gibi oldu.

"Valerie ve Quinn haklıymış," dedim titreyen bir sesle ve kendimi toparlayıp kemeri alıp verdim.

Nick'in eline tutuşturdum. "İkimiz de yetişkiniz Nick, o zaman yetişkin gibi davranalım. Dün gece… olan oldu. Ve şimdi…"

"Ve şimdi?" İhanete uğramış gibi bakan gözleri cesaretimi kırıyordu ama beni daha fazla kendine bağlamasına izin vermeyecektim, başımı çevirdim.

"Ve şimdi gitmen lazım çünkü ben de kovulmak istemiyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bölüm 20

Tüm çabalarıma rağmen 8.45'ten önce okulda olamadım, sanki herkese RAE DÜN GECE SEKS YAPTI... HAYATI ONA ZİNDAN EDİN diye bildirilmişti. Saçımı ve makyajımı yapmak için parmaklarım rahatsız edilmek istemiyor gibiydi. Anahtarlarımın da bulunmak gibi bir derdi yoktu ve nedense altı kez baktığım bir yerden çıkmaya karar verdiler. Yan yollardaki ekstra muhteşem trafiği hiç söylemiyorum, Carol ve önlüklü küçük sanat öğrencilerinin koridoru kapatması gibiydi. ("Bu sabah seni gördüğüme sevindim, Rae!" lütfen öldürün beni). Ve elbette başımdaki ağrıyla gözyaşları içinde teslim olmaya hazırdım.

Ben vazgeçtim dünya, sen kazandın.

Bulaşan maskarama, saçıma başıma dair bir konu açılmadan, hiç laf atmadan Ida'nın yanından geçip gittim, ama korkudan yüreğim sıkışıyordu.

Acaba yerime kim girmişti?

Hatta kahve ihtiyacımı gidermek için locaya bile uğramadım, merakıma yenik düşmüştüm. Garip bir şeyler vardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nick olmadığını biliyordum...

Aklım yine bana ihanet etti, bu sabah onu susturup evden atmadan önceki fikirlere sürüklendim. Onun o sakin tavrına karşılık benim aklımı kaçırışım, o yang* iken benim yin** olmam...

Sınıfa gidip hiç hak etmediğim halde çocuklarımın bana bahşedeceği coşku tufanı sevgi seline kendimi hazırladım.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

Elinde Dr. Seuss*** kitabıyla takım elbisesinin ihtişamı içinde Deborah'yı gördüm.

Gözünde gözlükleri, kitabının üstünden bana baktı; oracıkta yer döşemesine kusabilirdim.

"Bayan Wallace!" Tahmin ettiğim gibi, sınıf beni görünce çok sevindi. Ya bu sevgiyi hak etmediğimden ya da üzerimdeki kalem etekle pek bir havalı girince neredeyse altıma edecek olmamdan, korkup ağlamamak için yanağımı ısırdım.

"Şimdi, sınıf..." Deborah çocukları sakinleştirmek için o gür sesiyle, "Günaydın, Bayan Wallace," dedi, çocuklar da hemen arkasından tekrarladı.

"Her şey yolunda mı?"

Gözlerim kaşınmaya, hatta bulanık görmeye başladı. "Ben..."

Aklıma bir tek bu geldi.

"Kendine bir kahve alsana. Birkaç sayfamız kaldı, görünüşe göre tam toparlanmak için birkaç dakikaya ihtiyacın var."

* Uzakdoğu felsefesinde erkek. (ç.n.)
** Uzakdoğu felsefesinde kadın. (ç.n.)
*** Çocuk kitaplarıyla tanınan Amerikalı yazar, şair, karikatürcü. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Emin misin?"

"Hiç problem değil, Bayan Wallace." Suratında bir yumuşama vardı ama ağzının aldığı o dehşet verici şeklin aslında gülümseme olduğunu fark ettim.

Zavallı Deborah.

Birkaç dakika sonra geri geldiğimde –artık altına kaçırma gibi bir sıkıntı yoktu– çocuklara kendi Dr. Seuss karakterlerini çizmeleri için grup çalışması yaptırıyordu.

"Sen tam bir mucizesin, çok teşekkür ederim," dedim hırkamı sandalyeye asarken.

"Benim için zevkti, Rae. Hepimizin başına gelir." Omzuma dokundu, sanki çete liderinin karanlığa karışıp gitmesine bakar gibi baktım arkasından.

Fakat yaptırdıklarından da çok etkilendim, üstelik ekstra bir çaba göstermemişti. Bu, gerçek miydi? #SORUNYOKTU

O gittikten sonra, çocuklar ödevlerini yaparken Deborah'nın söylediği sözleri düşündüm. "Hepimizin başına gelir." Hepimiz derken? Ona da mı olmuştu? Sanırım kafein etkisini göstermeye başlamıştı, artık günün geri kalanı için her şeye hazırdım.

Dinlenme molalarında, bugün –ve muhtemelen hayatımın geri kalanında– ortalarda pek görünmediğimden Sarah beni arıyordu.

"Ne oldu?" dedi içeri girer girmez. "Arabanla ilgili sıkıntı varmış dediler, geceyi bir kamyonetin altında geçirmedin umarım..."

Onu görünce, yüzündeki endişeli ifadeyle birlikte, kafamı dağıtan onca bant, lastik, raptiye dağılıp gitti. Daha fazla numara yapamadım, gözyaşlarımı bir saniye daha tutamazdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birazdan yüzümde kopacak tsunamiyi fark etmişti, elindeki kâğıtları bırakıp yanıma koştu.

"Anlat bana," dedi.

Ben de tüm detaylarıyla anlattım.

Pür dikkat dinledi, en fena (ya da en iyi) bölümlere geçtikçe ağzı bir karış açık kalıyordu. Bu kederli ya da oha dedirten hikâyemi anlattıktan sonra –şu an tam bir yazı tura durumu vardı– arkadaki masaların birinde, derin düşüncelere dalarak sessiz bir şekilde oturduk. O, dalgın dalgın kollarımı okşarken ben gözlerim şaşı olana kadar botlarımın püsküllerini izledim.

"Peki, ne yapacaksın?"

Yutkundum. "Bilmiyorum," diyebildim. "Okul mu değiştirsem? Yoksa Bombay'a gidip tazı çiftliği mi kursam?"

Kibar ellerini ağzına götürüp kıkırdadı.

Hâlâ dalga geçiyordum ama elimden başka bir şey gelmiyordu. Gerçekten ne yapacağımı bilmiyordum.

"Sence arkadaşlığınız…"

"Telafisi yok," deyip omuz silktim. "Düzelmez."

"O kelimenin ne anlama geldiğini biliyorum," deyip, battaniyeyi çekmeye çalıştığımda aynısını yapan Billie gibi burnunu buruşturdu. "Fakat siz çok uzun zamandır arkadaşsınız. Anlayamıyorum…"

"Belki birkaç gün beklerim, bilmiyorum. Şu anda tek bildiğim önümde ucu açık bir program var, malum neredeyse herkesi sinirlendirdim… Ve çocuklar da birkaç dakika içinde burada olur."

ellerim başımda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büktüğü dudaklarını şimdi zorla gülmek için yeniden konumlandırmaya çalışıyordu. "Teselli olur mu bilmem ama ben hâlâ muhteşem olduğunu düşünüyorum."

"Teşekkürler tatlım," deyip güldüm. Bu söylediği iyi gelmişti ama "Her şey Çok Güzel Olacak" anlamında iyi değildi tabii çünkü her şey hâlâ birbirine girmiş durumdaydı.

Kalkıp eşyalarını aldı. "Ayrıca, sen benim kahramanımsın. Yani, yakışıklı yedek öğretmen ha?"Yanaklarını şişirip sanki beni aşar der gibi ellerini iki yana açtı.

Yarım yamalak güldüm, hassas davranmaya çalışmasını takdir ettim ama zaten buruk olan içim biraz daha burkuldu. Dinlediği için teşekkür ettim, öğleden sonraki dersler için artık hazırdım.

Günün, hatta haftanın geri kalanında sanki her şey üstüme geliyordu.

Değer verdiğim herkesten uzaklaştım, düğüne de katılmayacaktım. Bombay gözüme gittikçe daha güzel görünmeye başlamıştı.

Billie sadece apartman çevresinde onu dolaşmaya çıkarmamdan sıkılmış durumdaydı. Ben de kafamdakileri susturmak için uçak biletlerine bakmak istedim, ama tüm bu olanlardan ya da kendimden kaçmanın tek yolunun şu mektubu yeniden yazmak ve kitabımı bitirmek olduğuna karar verdim. Nick'in dediği gibi, şansımı denemeden bu seferki de başarısızlıkla mı sonuçlanacak bilemezdim.

Ayrıca yazınca dikkatim başkalarının hikâyelerine kayıyordu, parmaklarım uyuşana kadar *tak tak tak* yazdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mektuba, daha önce kafamdan geçirdiğime yakın bir şekil verdim.

Birinci sınıf öğrencilerinden Eden Summers hep gözdedir. Lisede sınıfının birincisidir. Hazırlık sınıfından onur derecesiyle mezun olunca ülkedeki en prestijli tıp okullarından birinde yerini ayırtır.

Travis de gözdelerdendir. Bu yüzden o ve diğer erkek hemşireler Los Angeles'ın Melekleri hastanesinde koridorları şenlendiren genç doktorlara kim daha çok çarpacak diye bir yarışa girerler. Şu ana kadar yarışı Travis önde götürmektedir.

Hatalı bir işlemin ardından ikisinin yolları kesişince, kendini beğenmiş Travis Eden'ı kurtarır ve birden bütün bahsi unutur. Travis babasının ölümüyle ve imkânsıza yakın bir programla baş etmeye çalışan Eden'a yardım etmeye fazlasıyla gönüllüdür. Kızın içini dökmesi için ne yapması gerektiğini çok iyi bilir.

Dışarı çıktıkları ateşli bir gece daha da tutkulu hale gelecektir ancak bu tutku onları amaçlarına mı ulaştıracak yoksa hastanedeki işlerine mi mal olacaktır?

80.000 bin kelimeden oluşan "Doktorculuk" bir kadının, ruh sağlığı, başarı ve çeşitli orgazm şekilleri gibi şeylere sahip olmak için gurunu hiçe sayması üzerine yolculuğunu anlatmaktadır. Özellikle Mitsy Gardner'ın "Aşk Reçetesi" ve Ava Leon'ın "Çarşaflar Arasında" eserlerini seven okuyucuların ilgisini çekecektir.

Sonraki günler sanatla ilgili kitaplara gömüldüm. Olay örgüsü mantıklı hale gelene kadar bir sürü not aldım, defte-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rimi doktor reçetesi gibi kargacık burgacık yazıyla doldurdum. Ta ki karakterlerimin ister doğru ister yanlış gerekçeli nedenleri olana, atmosfer zenginleşip, hikâyedeki tüm boşluklar dolana, pürüzler giderilene kadar.

Ve işe yaradı.

Çarşamba, perşembe, cuma ve cumartesi günleri bilgisayarın başından kalktığımda, boşlukların artık dolmaya başladığını hissettim.

Nokta. #nedemekistediğimibiliyorsunuz

Bir süre insanlardan uzak durarak o kadar iyi bir iş yaptım ki zırhımdaki çatlaklar azaldı, kusurlar birer birer onarıldı. Ancak göğsümdeki koca gedik yerinde duruyordu, zaten onu nasıl tamir edeceğimi ben de bilmiyordum.

Derken kendimi en iyi arkadaşlarım ne yapıyor, acaba Nick nasıl diye merak ederken buldum.

Sözlerini, *Seni kim bu kadar incitti? Anlat bana* derken yüzündeki ifadeyi çok iyi hatırlıyordum.

Quinn ve Valerie muhtemelen biraz etkilenmişti, malum düğündeki yokluğum birtakım problemlere –ya da bir yanım bencilce böyle düşünmek istiyordu– hiç olmazsa baskı planları, oturma düzeninin yeniden düzenlenmesi gibi sorunlara sebebiyet vermişti herhalde.

Fakat Valerie'nin her daim yedek planı olduğunu biliyordum. Muhtemelen yıllar önce "Quinn'in Rae'yi Kovduğu Düğünde Yapılması Gerekenler" diye bir şeyler düşünmüştü. Sonunda işe yarayacak bir şey için kullanacağından yarattığım hayal kırıklığından ötürü şans yıldızlarına teşekkür ediyor olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendimi zavallı gibi hissediyorum diye debelenmekten ziyade, artık kitabım olabilecek en hazır durumda olduğuna göre, yayımlatmak için yayınevlerini araştırmaya başlayabilirim diye düşündüm. Artık bir sonraki aşamaya geçmeliydim.

İnternette gezinip web sitelerine, röportajlara bakarken kendi kendime *kim bana şans verir ki* diye sordum ama bu düşünceler boğazımda düğümleniyordu.

İnsanlar zaten bana çok kez şans vermişlerdi, peki ben ne yapmıştım?

Bu yüzden artık farklı olmaya, farklı düşünüp farklı görmeye, farklı davranmaya, farklı tepkiler vermeye ve hiç kimseyi suçlamamaya yemin ettim.

Bir taraftan da yazmaya, başım dik her şeyle yüzleşmeye devam ediyordum.

Oturduğum yerde yayılmış, kahvemin kalan soğuk dibiyle oyalanıyordum.Jesse geldiğimizden beri gayet sessiz ve mesafeliydi. Göz temasından özellikle kaçarak önündeki omlete sanki dünya üzerinde kalan son arkadaşına bakar gibi bakıyordu.

"Ne var?" diye sordum sonunda, içimi bir kuşku kapladı.

Dönüp baktı.

Sanki o kara bakışlarında bir kalkan vardı, gözleri artık tatlı bir çikolata kıvamında davetkâr değildi, bana bakarken geçen akşamki gibi parlamıyordu. Daha çok birer kara delik, boşluk gibilerdi; gizemli bir soğukluk vardı.

Tam da lafın üstüne Ingrid hızla yanımızdan geçti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir kahve daha alabilir miyim?" diye sordum ona.

"Elbitteee," dedi, bardağımı doldururken kavrulmuş kahve kokusu her yeri sardı.

Samimi, aramızda espriler yaptığımız o eski ortamı yaratmak gayesiyle dönüp Jesse'ye gülümsedim ama yüzü somuktu.

"Ben almayacağım." Elini fincanının üstüne koydu, Ingrid'in yüzüne bile bakmadı, parmağındaki yüzük fincana çarpıyordu.

Üzerinde dumanı tüten bardağımı aldım. Ama soğuk, çıplak parmaklarımı ısıtmaya yetmedi, bir yudum aldım ancak ısınmaktan ziyade sadece dilim yandı.

O gidince hemen, "Sorun ne?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı.

Her şey bitmişti.

Yalnızca bir nefesten, bittiğini anlayabiliyordum.Sessizlik kulağımda çınlıyor, ne söylediğini anlayamadan beynimde her bir boşluğa ulaşıyordu.

Zaten konuşmaya dilim varmıyordu ama bana fırsat vermeden anlatmaya koyuldu.

"Ben küçükken babam bizi kadının biri için terk etti ve onu bir daha hiç görmedim. Ben de aynısını Jonah'a yapmayacağım, yapamam."

"Kadının biri?"

"Ne demek istediğimi anladın." Buğulu gözlerini başka yöne çevirdi.

"Pek sanmıyorum. Bir anda nereden çıktı bu, kahvaltıdan sonra mı aklına geldi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Boğazını temizledi, patates cipslerine bakıyordu

"Senin için kadının biri olmadığımı düşünüyordum. Bak, boşanmanın eğlenceli bir yanı yok ama çocuğunu terk etmek anlamına da gelmiyor. Hem ben de böyle bir şey istemedim ki. Senin böyle bir adam olmadığını da biliyorum. Jonah'yla ilgili düşüncelerimi biliyorsun. Ama sen gerçekten onun ne kadar berbat bir evliliğiniz olduğunu bilmediğini mi düşünüyorsun? Böyle bir ortamda olmak sence onun için ne kadar doğru? O son derece akıllı, bu şekilde büyümek hayatını daha mı iyi hale getirecek? Kız kardeşim ve ben benzer şeyleri yaşadık."

"Biliyorum." Elimi tuttu, yaşlı gözlerle duygularımı susturmaya çalışıyordu. "Sandım ki..." Mendille hafifçe dudaklarının kenarlarına dokundu.

Yerinde duramıyordu; huzursuz olduğunda, kontrolü kaybettiğinde, işler istediği gibi gitmediğinde hep böyle olurdu.

"Son birkaç ay harikaydı..."

"Son birkaç ay harika mıydı? Birlikte planlar yaptık. Neydi peki, saçma sapan fanteziler mi? Yalan mıydı?" Sesimi yükselttim, o ise oturduğu yerde kıvranıyordu. "Kitabın için kafandan uydurduğun bir çeşit olaylar dizisi mi? Bu gerçek miydi?"

"Evet."

İşte o anda, sizinle aynı fikirde olmasına rağmen bir türlü ikna olmayan bir insandan daha kötü bir şey olmamasının ne denli çekilmez olduğunu anladım.

"Biliyorum, bu berbat bir durum," dedi. "Bunları konuştuk ama başka birini bulabilirsin. Senin..." Ellerimi tuttu,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözleri hüzünlüydü. "Eğer beni bekleyebilirsen... yani en azından Jonah büyüyene kadar..." Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Ama bunun adil olmadığını biliyorum. O daha dört yaşında." Gözlerini yumdu, başını salladı. Yine, "Başka birini bulabilirsin," dedi.

Tıpkı az önce somonlarının kalmadığını ancak onun yerine balık kroket alabileceğimi söyleyen garson gibiydi.

Gülmeden edemedim. "Konu hiçbir zaman bu olmadı. Sadece biriyle olma ihtiyacı değildi. İnan bana başka birini bulabileceğimi ben de biliyorum. Yani sırf sen varsın diye sana yapışıp kalmadım. Tanrı aşkına, Sacremento'da yaşıyorsun. Bu benimle, seninle, mutlulukla, aşkla ilgili. Ben daha iyi ya da farklı bir adamı ya da bir sonraki kimse onu istemiyorum. Sence elimde olsaydı sana âşık olur muydum? Başka birini seçmez miydim sanıyorsun? Beni inandırdın... Dedin ki..."

Kekeliyordum, bakışlarımı masaya çevirdim. Kontrol edemediğim bir titreme başımı, ellerimi esir aldı. Sanki bütün vücudum uyuşmuştu.

"Peki ya bu hafta sonu? Geçen gece? Bu sabah? Hep bahsettiğimiz şeylerden konuştun. Gelecek ay Cancun'a yapacağımız seyahatten mesela. O neydi peki? Şimdi de bunları bana masada söylüyorsun diye kabullenmem mi gerekiyor? Bu meseleyle ilgili ne zamandır bana yalan söylüyorsun... ne zamandır Jesse? Dediğin gibi gerçekten de terapiste gidiyor musun? Boşanma avukatıyla hiç konuştun mu? Anlattıklarının arasında gerçek olan bir şey var mı?"

Haykırışlarımdan arta kalan zamanlarda kulaklarım çınlıyordu.

Sessizliği zaten her şeyi anlatıyordu, bakışları yeterliydi.

Tatlı hikâyelerini, fedakârlık ve keder üzerine tatlı öykülerini dinlemiştim. En çok da evinde yaşadıklarını anlatırdı. Gözlerimi bağladığı o masallarla kandırdı beni, yaşayacağımız hayat için çizdiği güzel resimlerle avladı.

Benimle bir hayat.

Fakat artık gözlerinde bunlara dair hiçbir şey göremiyordum. Şu an karşımdaki adamı tanımıyordum.

Onu şu ana kadar tanıyamamış olduğumu fark etmek boğazımı düğümledi. Oturduğum yerden kalktığım gibi kendimi restoranın dışına attım. Arkamdan seslendiğini duydum ama bakmadım. Asansör sonsuza dek sürecek gibiydi, beni buradan çabucak çıkaracak kadar hızlı değildi.

Yanılmıştım. Nasıl bu kadar yanılabildim? Nasıl bu kadar aptal olabildim? Ona nasıl inandım?

Sonunda odamızdaydım; tüm eşyalarımı –dün gece yemekte giydiğim gümüş rengi topukluları, makyaj çantamı– çantama doldurdum. Çarşafları yerle bir edip, bir saat öncesine kadar sıcak, huzurlu ve samimi gelen bu soğuk ve yabancı odada hiçbir şey bırakmadığımdan emin oldum.

Dün gece odaya istediğimiz yemekten arta kalanları etrafa saçtım.

Jesse ve bize dair bildiğimi zannettiğim her şeyi fırlatıp attım.

Sonra da bir daha açmamak üzere o kapıyı kapattım.

Sahneyi yazmayı bitirdikten sonra –anımı demek daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğru olurdu– mail yoluyla Nick'e gönderdim, konuya da *Özür dilerim* yazdım. Başta anlamayabilirdi ama beni kimin bu kadar incittiğini sormuştu. Yani en azından artık ona kapılarımı açıyordum.

Bir buçuk gün sonra, o soruyu sormak için hazırdım artık. Bir yığın özür dilerim mesajı yolladıktan sonra ilk işim Valerie'ye bir mesaj atmak oldu.

Ben: Seninle konuşmam lazım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bölüm 21

Nick'ten cevap gelmedi ama çok geçmeden Valerie mesajıma yanıt verdi. Okulun yanındaki o sevdiğimiz kahvaltıcıda buluşmak istedim, beni görecek gözü olmayabilirdi ama sipariş ettiğim o omletleri kaçıramazdı. Kimsede o kadar irade yoktu.

Saate bakınca geciktiğini anladım, arkadaşlığımızın bu garip belirsiz hali olmasaydı espriyle karışık bir şeyler yazıp portakal sulu kokteylleri götürmeye başlardım. Fakat daha iyi ve sağduyulu olmaya çalıştığım için hiçbirini yapmadım. Pembe masa örtüsünde parmaklarımı tıkırdatırken etraftaki aileleri izledim. Polo yaka tişörtlü, golf ayakkabıları giyen bir grubun kahkahaları yankılanırken, dönüp hiçbirine bakmadım çünkü burada olma sebebim başkaydı.

Ve gerçekten de umurumda değildi.

Sonunda Valerie sanki 1992'deymişiz gibi önüne düşmüş rüküş bir bahçıvan şapkasıyla çıkageldi. Onu gördüğüm an kendimi Pamuk Prenses'teki cücelerden, dışlanmış olan Ağlak ve Kusmuk gibi hissetmeseydim kıkır kıkır gülerdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beni görünce hafif gülümsedi. Selam vermek için kalkarken, sanki üzerimde ağırlık yapan yük helyuma dönüşmüştü; göğsüme iğneler batıyor, kalp atışlarım hızlanıyordu.

"Birini beklerken hiç bu kadar heyecanlanmamıştım," dedim. Sarılıp sarılmayacağımızı bilemediğimden aptal gibi öylece ayakta kaldım.

Güldü, o da sandalyeye otursam mı diye tereddüt etti. "Yanılmıyorsam bu bir kızla ilk randevun, öyle değil mi?"

Esprime espriyle karşılık verip gülümsemesi beni biraz rahatlattı, ama sarılmadan oturduk, garipti.

Garson epey güçlü olduğu kokusundan belli olan kahvelerimizi koyarken sessizce oturduk, hareket ettirmem gereken çeneme aşağıdan yukarıya aparkat* indirmeyi vaat eden hoş, güçlü bir aromaydı.

"Bu durumdan nefret ediyorum," dedim. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. "Nasıl bu noktaya geldik?"

Bakışlarında bir yumuşama oldu, başı dikti, o bildiğimiz porselen cildi biraz solgundu. "Biliyorum, ben de. Fakat sen sözlerine başlamadan şunu bilmeni istiyorum. Yazdığın için gelmedim sadece. Yani ben..."

Biraz daha yumuşamıştı, elleriyle konuşmaya başladı. Bu, kabuğunu kıramadığım, kendi gibi davranmayan birinden ziyade, gerçek Val olma yolunda ilerlediğinin bir göstergesiydi.

"Ben sana yazamayacak kadar korkağım," diye devam etti. "Fakat bir iki gün içinde ben de seninle iletişime geçerdim sanırım çünkü... Rae..." Birden ciddileşti, eğildi ve fısıldayarak, "Quinn biraz kafayı yedi," dedi.

* Boksta çeneye doğru alttan atılan yumruk. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İrkildim.

Sonuçta Valerie daracık kot pantolon giymeyi de "kafayı yemek" olarak görüyordu. Fakat bekârlığa veda partisinde striptizciyle seks yapan da aynı kadındı. Yani son günlerde kafası biraz karışıktı, bu kelime oyunu ve mübalağadan sonra bir açıklamaya ihtiyacım vardı. #görüldüğüüzere

"Ne demek istiyorsun?"

"Kavgamızdan beri iyice despotlaştı. Ne dediysem fayda etmedi. Düğün hazırlıklarına kendimizi daha çok verelim dedim ama bu onu sanki iyice uzaklaştırdı. Hatta iptal etmekten falan bahsetti."

Bu haberler bende koca kahve üstüme dökülmüş gibi bir etki yarattı.

"Ne? Neden?"

"Seninle yaşadıkları falan... bilemiyorum. Onunla konuşman gerekiyor. Hiç mantıklı şeyler yapmıyor. Bir geziye çıkmaktan, şehri terk etmekten falan bahsediyor. Sanırım sen olmadan bu kadar büyük bir işin altına girmek... onu altüst etti."

"Tanrım." Ağzım açık kalmıştı. "Sence ne yapmalıyız?"

"Ona mesaj attın mı?"

"Hayır, senin bile cevap vereceğinden emin değildim ki. Sadece şansımı denedim ve neyse ki sen Quinn'den daha bağışlayıcı ve daha az ürkütücüsün."

İkimiz de güldük, çok daha iyi hissediyordum.

"Anlıyorum, doğru analiz," dedi gözyaşlarını silerek.

Hemen düzeltip, "Yani, beni henüz affetmiş değilsin."

"Buradayım, öyle değil mi?" dedi gülümseyerek, arka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sına yaslanıp omuzlarını gevşetti. "Bu arada tam olarak ne için beni görmek istedin? Yani seni düğün konusunda dışarıda bırakan ben değildim ama bir taraf seçmem gerekiyordu, malum tek nedime ben kaldım, aslında sana kırgın değilim." Zarif kahve fincanında evirip çevirdiği kremadan sonunda kafasını kaldırdı, fakat kaybolmaya yüz tutan o gergin hava artık iyice dağılmıştı.

Utancımdan arkasına saklandığım menüyü bir kenara bırakıp en iyi arkadaşıma, Valerie'ye şöyle bir baktım.

"Ben sadece... üzgünüm. En önemlisi buydu sanırım. Bir süredir çok hırçındım. Yani etrafa bakınca... seninle ve ailenle vakit geçirince, bunlar benim sahip olmadığım şeyler. Ve bu çok berbat bir durum. Kimsenin hatası değil ama durum böyle. Dolayısıyla sana, Quinn'e içerleyip, ben hâlâ arayışta olduğumdan sizinkilere çomak sokuyordum. Sanırım büyüyüp işlerin artık değiştiğini fark etmem gerekiyor. Hayat ilişkileri etkiliyor, on yedi yaşındaki gibi gitmiyor her şey."

Bir süre elindeki menünün köşesiyle oynarken bunları düşündü. En sonunda, "Değişmek zorunda değil, değişmemeli," dedi. "Ayrıca bana içerlediğini sanmıyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, yani bence her şey çok zor. Hepimiz farklıyız sonuçta. Bence ben bazen sana içerliyorum."

Bu beni gafil avlamıştı, öylece kaldım, konuşmasını bitirmesine izin verdim. O da elleri yine az önceki pozisyonda konuşmasına devam etti.

"Yani evet, istediğini istediğin zamanda istediğin kişiyle yapmakta özgürsün, bu harika bir şey! Bense markete gitmek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için bile izin istemek zorundayım. Odada en azından iki çocuk olmadan tuvalete bile gidemiyorum. Mike'ı suçlamıyorum... Gerçekten... ben..." Yanaklarından akan yaşları hemen mendilinin ardına sakladı. "O iyi bir adam, iyi bir baba."

Bunu sormaya hakkım var mıydı bilmiyorum ama sordum. "İyi bir koca mı peki?"

Vereceği yanıtı beklerken içim resmen buz kesti.

Çok mu ileri gitmiştim acaba?

Yorgun, yalvaran gözleriyle, "Sence ben iyi bir eş miyim?" diye sordu.

Hiç tereddüt etmeden hemen, "Evet," dedim. "Evet, öylesin. Bak..." Sesimi alçaltıp masaya doğru eğildim. "Neden böyle konuştuğunu biliyorum, Şu malum hafta sonu. Ama seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum ve nasıl bir insan olduğunu biliyorum. Kimse mükemmel değildir."

"Seni hiç striptizciyle seks yaparken görmedim..."

"Yani..." Bakışlarımı kaçırdım, sırıtasım geldi. Kahretsin. Nick'le geçirdiğim gecenin utancını bile adamakıllı yaşamıyordum.

Belki de hiç ilerleme kaydetmemiştim. Belki de çok daha hatalıydım. Belki de umutsuzdum

Derken masaya vurarak, "Yapmış olamazsın!" dedi.

Yanı başımızdaki masada oturan kuru kayısı kılıklı çift irkildi, bize dönüp öfkeli kuru kayısı bakışları attılar.

Valerie'nin sesinde bir neşe, gözlerinde bir ışık vardı. Sanki üniversite birinci sınıfa, Tony Valducci'yle takıldığımı ilk kez itiraf ettiğim, benim için mutlu olduğu zamanlara dönmüştük.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet, pek de parlak bir fikir değildi," dedim tırnağımı yiyerek. "Fakat o zamanlar çok da iyi düşünemiyordum. Neyse... Konu bu değil."

İkimiz de gülümsedik; artık dostluğumuzu nihayete erdirmekten ziyade, her şey birbirlerinden ayrı kaldıkları uzun bir seyahatin ardından iki yakın arkadaşın hasret gidermesi gibiydi.

Bu bağı ne zaman kurduk, ne kadar zamandır böyleyiz diye düşünmeye başlamıştım. Birbirimizden uzak kalalı ne kadar olmuştu?

"Sadece benim için çok değerli olduğunu, ne kadar harika bir insan olduğunu bilmeni istiyorum. Yani şu Slyvester meselesi bir yana tabii. Aslında Slyvester'ı da boş ver. Evlilik zordur, bunu çok iyi biliyorum. Ayrıca senin için, belli ettiğinden çok daha zor olduğunu biliyorum. Ne kadar zor olduğuna dair konuşmana hiç izin vermedim çünkü... sanırım bir anlamda ne söyleyeceğinden korkuyordum."

Kaşları yukarı kalktı ama sessizliğini bozmadı. Ne söyleyeceğimi merak eder gibiydi.

"Senin güçlü olman gerekiyor. Her şeyi halleden, her şeyi bir arada tutan birisin sen. Baskıyı senin omuzlarına yıkmak adil olmaz. Kimse bu yükü sana yüklememeli, ama buna maruz kaldığını ve aslında kendi kendine bu yükü omuzlarına yüklediğini biliyorum."

Gözlerinden yaşlar akmaya başladı, söylediklerimi birilerinden duymaya o kadar ihtiyacı vardı ki dudaklarını büküp gülümsedi.

Ellerimi sımsıkı tuttu, yüzüme sevinçle baktı, altdudağı titrememek için boş bir çaba içinde kıvranıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu şekilde ne kadar oturduk bilemiyorum… Sonuçta eski dostların sessizlik anlayışı sınır tanımazdı.

Kucağındaki peçeteyi düzeltti. "Mike'la terapiye gidiyoruz." Bunu sanki omlet siparişi verir gibi gayet alelade söyledi ve o anda gerçekten garsonu çağırdı. "Sanırım şimdi şu portakal sulu kokteyllerden alabiliriz," dedi ve bana "Olur mu?" diye sordu.

"Hadi ama." İki elimle çok iyi dercesine işaret yaptım. "Sadece saygılı olmaya ve makul davranmaya çalışıyordum… İçki içmeyi bırakmadım elbette. Delirme!"

"Gayet saygılısın." Yine o şakacı haline dönmüştü.

Garson gider gitmez esas meselemize döndüm, son derece ciddiydim.

"Ne zamandır terapiye gidiyorsunuz?" Bir yandan da suyuma limon sıkarak oyalanıyordum.

"Altı aydır bir terapistle görüşüyoruz."

Ağzım açık kalınca hafif kıkırdadı.

"Yani bu çatırdamanın neden bu denli rahatsız edici olduğunu anlarsın. Geçen yıl Mike'ı işten bir kadına mesaj yazarken yakaladım ve bilemiyorum. Yaptığımı haklı çıkarmaz ama…"

"Çıkarmak zorunda da değil," dedim.

"Sana anlatmak istedim ama aynı zamanda bunu itiraf etmenin bir anlamda yenilgiyi, başarısızlığı kabul etmek olacağını düşündüm."

"Hey… arkadaşımdan böyle bahsedemezsin," deyip kaşlarımı çattım. "Bu başarısızlık değil ki, kaçmak yerine olayın üstüne gitmek."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Homurdandı. "Yani bir striptizciyle yatmak da hiç akıl kârı değildi, ama..." deyip bir an duraksadı. "Ve sen kaçıp gitmedin, sen bunu erken fark ettin ama ben edemedim." Saçını arkaya atıp, "Eğer bilmek istersen aramızdaki o garip durumun da kaynağı buydu bence," dedi.

"Ne?"

"Benim seni deli gibi kıskanmam."

"Beni kıskanmak mı?" Bardağını alıp baktım. "Ne kadar içtin sen böyle?"

"Sadece... yani kimse bunu konuşmak istemez... ama evlilik gerçekten... çok yalnızlaştırabilir. Dikkatli olmazsan kontrolü kaybedersin, bir de bakmışsın dört çocuğun olmuş ve hiçbir söz hakkın yok. Kötü bir gün geçirme lüksün bile yok."

Onaylayarak başımı salladım. "Çünkü belli bir düzenin var."

"Bunu itiraf etmek çok utanç verici olsa da kaç kez seninle yer değiştirmek istedim biliyor musun? Sen olmayı? Çocuklar olmasa, bir yabancıdan farkı kalmayan Mike'la evli kalır mıydım, yoksa kaçıp gider miydim diye kaç kez düşündüm biliyor musun?"

Uzun ve beni rahatlatan bir iç çektim. Belki de alkolün etkisiydi.

"Muhtemelen ben Daniel'la ayrılmasaydım nasıl olurdu diye kaç kez düşündüysem o kadardır. Fakat benim pişmanlıklarım da yok. Geriye dönemeyeceğimi biliyorum, istemiyorum da. İşler ne kadar zor olursa olsun. Bu, seni Mandy ve Mae'yle gördüğümde göğsüme bir kurşun yemiş gibi hissettiğim gerçeğini değiştirmiyor. Bu konuda şansım olsun isterdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güldü. "Şansın var tabii ki. Hayatın ihtimallerle dolu –hatta her Spark randevun bile, hah ha… evet!– benim hayatım ise çoktan belli. Bu kararı verenin ben olduğunu biliyorum ama yine de." Bir yudum aldı, yüzünde durumu seninle eşitleyeceğim ifadesi vardı. "Bir tür mucize bile olsa, bir şeyleri değiştirme şansım oldu ama bunu asla yapamayacağımı çok iyi biliyordum. Yapamadım da. Çocuklar olsun olmasın fark etmez, ben senin kadar cesur değilim. Ne olursa olsun Mike'ı bırakamazdım. Sonuçta onu seviyorum. Tek başıma ne yapardım bilemiyorum, yapamadım da."

"Sanki onu sevdiğin için özür diler gibisin. Bunu yapma. Benim kendi başıma ayakta durmaya çalışmam o kadar da cesaret örneği değil, sadece artık utanacak şeyim daha az diyebiliriz."

İkimiz de kahkaha attık; ardından gelen bilindik sessiz hava, kruvasanıma sürdüğüm sarımsaklı tereyağı kadar yoğun ve yumuşaktı.

"Biliyor musun, İkimiz de iyi olacağız," dedim bir süre sonra. "Evlilik de bekârlık da zor. Hayatın gerçeği bu, birilerini kıskanırız hep. Fakat aramızdaki sorunları havada bırakıp saçma sapan şeyler yapmaktan ziyade oturup konuşabiliyoruz."

Garson sonunda geldi. Valerie'nin omleti pürüzsüz bir kıvamdaydı, holandez sosu bahar nergisleri kadar sarımsıydı, benim seçimimden çok daha iyiydi. Pembe karideslerin en iri kıyım parçaları erimiş peynir yatağında yüzüyordu. Her şeyi silip süpürürken ne kocaya ne erkek arkadaşa ne Spark'a ne de başka bir şeye ihtiyacımız olduğu konusunda hemfikir olduk.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Saçma sapan şeyler yapmaktan bahsetmişken..." Çatalının ucundaki kocaman karpuzu doğrulttu. "Barışmak üzere olduğumuzu ve bunun her şeyi bozabileceğini biliyorum..." deyip suratını astı. "... fakat Nick'in artık Wesson'da olmama sebebi benim."

Donup kaldım. "Deborah'ya onun striptizci olduğunu mu söyledin?"

"Hayır... fakat bazı kızları rahatsız ettiğine dair yanlış bir iddia ortaya atıp, başka bir yerde çalışmasının daha uygun olabileceğini söylemiş olabilirim. Özür dilerim. Ona karşı boş olmadığını biliyorum. Fakat bunu hem kendim hem de senin için yaptım... Daha çok kendim için aslında, adamın arkadaşıyla geçirdiğim güzel ama fazlasıyla aptal geceyi sürekli hatırlıyor olmanın ağırlığına dayanamadım... Ayrıca onu senin radarında çıkararak büyük bir iyilik yaptığımı düşünüyordum ama sanırım geri tepti."

"Kesinlikle," diye söylendim.

"Çok üzgünüm. Bana çok kızdın mı?"

Ziyafetimizin geri kalanında, kendini kötü hissetsin diye değil, daha çok Nick'in adını temize çıkarmak ve o kadar da kötü bir insan olmadığını göstermek için neden striptizcilik yaptığını açıkladım. Hikâyeyi duyunca gözleri, masadaki yabanmersinli kekler kadar kocaman açıldı.

Fakat bu konuda üzgün olmadığımı belirttim. Sonuçta Nick'ten özür dilemeye çalışmıştım ama yanıt vermemişti ve artık zaten fark etmezdi.

"Aslında ona gerçek hislerini söyleyememen ne kötü. Neden söylemiyorsun?" Ses tonu tipik Valerie diyebilece-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğimiz amigo kız ayarındaydı. Yaşasın Rae takımı! Aşk her şeyin üstesinden gelirdi!

Başımı sallayıp önümdeki boş tabağa baktım. "Sanırım olanla yetineceğim."

Hâlâ kokteyllerimizi yudumluyorduk, yerime oturdum, yaşlı kadınlar gibi elim belimdeydi.

"İyi ki buluştuk," dedim kollarımı uzatarak.

Yemek komasına girmemize az kaldı 3… 2…

"Bence de… Çağırdığın için teşekkürler. İradesiz davrandığım için özür dilerim."

"Ah Tanrım, şu anda ikimiz de çok iğrenciz," dedim gülerek.

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Şey… sanırım Quinn'e mesaj atmam gerekiyor, hatta arayabilirim de. Çılgınca olduğunu biliyorum." Telefonumu aldım. "Fakat öncesinde sana sormam gereken bir şey var."

"Elbette," dedi kahvesini bitirirken. Bana bakarken gözlerinde umut vardı. "Nedir?"

"Bu kafandaki *şapka* da ne?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bölüm 22

"Seninle gelmemi ister misin?" dedi Val tam kafeden çıkarken, Quinn'e gidecektim. Bir an düşündüm ve en sonunda hayır dedim. "Bunu tek başıma yapmalıyım." Güneş tam tepemizden vururken öylece durduk, birbirimize sarıldık.

Ben restorandan evine gidene kadar Quinn ne çağrılarıma ne de mesajlarıma döndü, ama bu beni yolumdan döndüremezdi. Beni dinlemesini sağlamalıydım. Mantıksızlığının da inatçılığının da canı cehennemeydi.

Aklıma son sınıftaki eve dönüş eğlencesinde Valerie'yle birlikte Quinn'i sanat sınıfından çıkarışımız geldi. Sevgilisinin erkekler tuvaletinde ikinci sınıflardan biriyle seks yaptığını düşündüğünden Bayan Rombalski'nin sınıfına dalıp makas bulmak için ortalığı dağıtmıştı. Tuvalete baskın yapıp çocuğu tam o anda yakalamaya ve hayalarını kesmeye kararlıydı.

Onu ancak konuşarak sakinleştirmiştik, şimdi de bunu ne olursa olsun yapmam gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Evine gittiğimde kapıyı Phil açtı, eli ayağı birbirine girmişti, ağzı gözü bir garipti, sanki sert bir sevişmeden yeni çıkmıştı. Beklemediğim şekilde sarıldı bana, koca kolları neredeyse canımı çıkaracaktı.

"Gelmene çok sevindim," dedi.

"Bir şey mi tüttürüyordun?" dedim biraz geri çekilerek.

Ama gülmedi, başını salladı, kolumdan tutup mutfağa götürdü.

"Numaran bende yok." Sesi telaşlıydı, bana değil de etrafa bakınıyordu daha çok. "Alsam iyi olur, yazar mısın şuraya. Sadece hiç..."

"Neler oluyor Phil? Quinn nerede?"

"Ben de bunu anlatmaya çalışıyordum; bilmiyorum. Birlikte kahvaltı ettik, her şey normaldi. Duşa girdim ve çıktığımda gitmişti. Arabası hâlâ burada, ama telefonuna cevap vermiyor, not da bırakmamış. Endişelenmeye başladım, sence kaçırılmış olabilir mi?"

Şaşkın spanyel köpekleri gibi aniden başımı kaldırdım. Quinn'den bahsediyorduk, bunun farkındaydı, değil mi?

"Ne kadar oldu?" dedim onun yerine.

"Bir saati biraz geçti. Polis çağırmalı mıyım?"

Gözleri kıpkırmızı kesilmişti, fazlasıyla endişeliydi, bu yüzden daha sakin kalmaya çalıştım. "Henüz çok erken."

"Evet, evet. Sadece... ne yapacağımı bilmiyorum." Elleri başında, kahvaltı masasına yığıldı.

O endişeli hali, her ne kadar biraz abartılı olsa da, soğuk, hissiz kalbimi biraz ısıttı.

"Ben biliyorum," dedim koluna dokunarak. "Endişelenme, sanırım nerede olduğunu biliyorum. Onu bulacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu, aslında çocukça bir yalandı, ama iki saniye içinde suratı griden pembeye dönünce Quinn'i ne olursa olsun bulmaya ve kafasından neler geçtiğini öğrenmeye karar verdim.

Kendi düğününü mahvetmeden aklını başına getirmem gerekiyordu.

Bütün Plantation'a baktım; çoğu açık olmayan eski mekânlarımıza, dans kulübüne, marinaya baktım ama hiçbir yerde yoktu. Nerede olabileceğine dair belki bir şeyler çağrıştırabilir diye, birlikte geçirdiğimiz en güzel zamanları düşünmeye çalıştım. Bir sonraki adımı acaba ne olabilir diye saksıyı çalıştırdım.

Fakat aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Bir an belki de ormana eski sevgilisinin evini yakmaya gitmiştir diye düşündüm, ama Quinn için fazla ileri gitmek olurdu.

Düşünüyordum. Şöyle bir bakıvermek için çabucak sapağa girdim, ev yerinde duruyordu, etrafı kuşatan palmiye ağaçlarının önünde bir çeşme duruyordu.

Ağaçlı yol boyunca ne bir tel ne de duman izi vardı.

Çok da hayal kırıklığına uğramadım.

Eski günlerin hatırına etrafı bir kolaçan ettim, ama Phil artık numaramı aldığından sürekli ya arıyor ya da mesaj atıp anı mahvediyordu, bu yüzden gidip Billie'yi dışarı çıkarıp doğru düzgün düşünmenin vakti gelmişti.

Nerede olabilirdi bu kız?

Derken tüm gizem eve vardığımda çözüldü, bizim kız kaldırıma çöküp kalmıştı. Uzun elbisesi dizlerinde yere doğru çadır yapmış şekilde oturuyordu, sırtını ön kapıma dayamıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Elindeki şarap şişesini öğleden sonra esen meltem rüzgârı gibi bir ileri bir geri sallıyordu.

Ya da dilenciyi andırıyordu diyebilirim.

"Nerede kaldın?" dedi gözlerini kısarak, dudakları kupkuruydu.

"Esas sen neredeydin?" dedim, elinden tuttum, sendeleyerek kalktı. Burnu açık ayakkabıma şarap dökerek minik koala yavrusu gibi belime sarıldı.

"Neyse ki eskiler," dedim.

İçeri girerken epey zorlandık. Koridorda Billie'nin yanından geçtik ve oturma odasındaki mobilyaların arasında zar zor ilerleyip sürgülü cam kapıyı açarak avluya çıktık.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordum o diye yuvarlak sandalyeye lap oturup bacaklarını kırmızı yastığa uzatırken.

"Uber," dedi.

"Kafayı yemişsin sen, bunu biliyorsun değil mi?"

İçeri gidip birkaç takviye getireyim dedim ama ancak enerji içeceği, bir şişe su ve kraker bulabildim. Döndüğümde uyuyakalmıştı, güneş ışığı siyah saçlarına vuruyordu. Ben de o uyanana kadar içeri gidip bilgisayarımda biraz çalışmaya karar verdim.

Phil'e Quinn'in burada ve iyi olduğunu, hatta uyuduğunu haber verince o da rahatladı, fakat henüz krizi atlatamadığımızın farkındaydım, bu yüzden ona biraz zaman vermesini ve *paniklememeye çalışmasını* söyledim.

Cesaretimi toplayıp iyice araştırdığım altı yayınevinin her birine mektup göndermeye karar verdim, bence yaptığım çalışmaya yaraşır bir şeydi bu. Hatta Quinn uykusundan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uyanırken bir tanesi reddetti bile. Ama şansımı deneyecektim, bu da işin bir parçasıydı.

Quinn gere gere kollarını açmaya çalışıyordu. Beni görünce neredeyse sandalyeden düşecekti.

"Lanet olsun... Nasıl..." Bir an dehşete kapıldı. "Ah evet." Suratındaki sersem ifade yerini endişeye bırakmıştı.

"Günaydın, canım. İç şunu." Gülümseyerek masaya bir şişe su koydum.

"Teşekkürler," dedi sadece, tek kelime etmeden oturdu, etrafta sadece yakınlardaki şahinlerin gaklamaları ve arada bir geçen arabaların sesi vardı. Bir şeyler atıştırınca biraz daha insan gibi görünmeye başladı.

"Eee," dedim, "günün nasıl geçiyor?"

"Kes sesini!" dedi gülerek, elindeki su şişesini üzerime fırlattı ama neyse ki ıskaladı.

Ben de yakalayamadım zaten. Oley!

"Bak, gerçekten sınırı aştım. Sana o sözleri söylememem gerekirdi. Ben sadece..."

"Quinn sen aklını mı kaçırdın?"

Biraz afalladı. Bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı, ama sadece kraker parçaları döküldü.

"Ne yapıyorsun sen?"

Boş boş parmaklarına bakıyordu. Derin bir nefes aldı. "Geçen gece Phil'le otururken, HGTV* izliyorduk ve birden tüm bunlar şaka mı diye düşündüm. Hayat bu mu? Bu kadar mı yani?"

Güldüm. "Kızım HGTV yasal..."

* Daha çok annelerin izlediği ev ve bahçe işleri üzerine bir kanal. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Biliyorum!" diye kalkıp avluda bir o yana bir bu yana gidip geliyor, sürekli dönüp duruyordu ama sonunda durdu. Çizdiği zikzakları Billie de kocaman gözleriyle takip ediyordu, kafasını hiç kaldırmadı, nasıl oldu da başı dönmedi anlamadım.

"Şu Kennedy kılıklı Property Kardeşler'den biri o kadar komik bir şey giymişti ki Phil'e dönüp, 'Şuna baksana,' dediğimde tek yaptığı bön bön bakıp, 'Ha,' demek oldu. Buna inanabiliyor musun, Rae? 'Ha.' Üstelik altı gün içinde bu adamla evleneceğim ."

Abartıyla kollarını açıp duruyordu, sanki sahnede Bob Fosse rutinlerinden birini yapıyordu. Ben hiçbir şey söylemeyince devam etti.

"Ona ne demek istediğimi açıkladığımda ise sadece... güldü. Sanki anlamamış gibi yaptı, güya ben çok komikmişim..."

İyice yükselmeye başladı, şimdi de sert yumruk hareketleri falan yaparak iyice kendini gaza getiriyordu. Ben gülümsemekle ve kafamı sallamakla yetindim, malum #Quinn.

"O bir erkek," dedim fazla umursamadan. "Property Kardeşler'in ne giydiğiyle ilgilenmiyordur; ne bileyim, muhtemelen banyoya yer açmak için duvar falan kaldırmanın yollarını arıyordur. Ya da HGTV izlerken erkeklerin kafasından ne geçerse o da onları düşünüyordur. Güven bana, her şey düzelecek," deyip çabucak geçiştirdim.

"Nereden biliyorsun?" deyip dik dik baktı.

Hemen cevap veremeyince homurdanmaya başlayıp yine volta atmaya başladı.

"Yani bence henüz çok geç değil, öyle değil mi? Hâlâ ip-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tal edebilirim." Bir anda elimi tuttu. "Daha önce yaptığımız gibi bir yerlere gidebiliriz, kaçabiliriz."

Yüzünde hem umut hem de hüzün vardı.

Phil'le birlikte olmaya başladığından bu yana hep duymayı istediğim şeyleri söylüyordu, beni seçiyordu! Herkes gibi o da ürkmüştü! Ama nedense buna hiç mutlu olmamıştım.

Sözleri beni oturduğum yere mıhladı.

"Sen kaçmaktan bahsediyorsun," dedim ellerimi arkada birleştirerek. "Dinle, kararın ne olursa olsun saygı duyacağım, ama kız kıza seyahate çıkmak sorunlarını çözmeyecek. Bu kez Ibiza'ya taşınmayacaksak eğer sen de biliyorsun ki önünde sonunda geri döneceğiz. Phil'i sevmiyor musun? Bu yüzden mi yoksa?"

Tam Yunan trajedilerine yaraşır bir iç çekti. Sophocles bile bu kadarını beklemezdi. On metre öteden hissediyordum.

"Onu seviyorum," dedi. "Sadece..."

"Çünkü o seni seviyor. Bütün gün beni arayıp durdu, senin için endişeleniyor. Kaçırıldığını düşünüyordu."

Burnunu buruşturdu.

"Biliyorum, biliyorum," diye geçiştirdim. "Ama nerede olduğunu öğrenmek için helak oldu. Hatta birlikte aramak istedi. Senin şu berbat arkadaşının o olmadan seni bulup getirmesine inanmak onun için epey zor olsa gerek. Ama bana güvendi bir şekilde, bu da seninle ilgili hislerini açıklıyor."

Bakışlarını kaçırdı. "Berbat falan değilsin. O sözleri söylememeliydim, doğru değildi. Onun da böyle düşündüğünü sanmıyorum. Seni doğru düzgün tanımıyor. Sadece biraz senden rahatsızdı. Beni herkesten daha iyi tanıyorsun, bu da onun için korkutucu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Böylesi çok daha iyi..." dedim sırıtarak.

"Doğru!" deyip güldü. "Fakat seninle ilgili o şekilde konuşmasına izin vermemeliydim çünkü ne söylediğini bilmiyor, üstelik doğru değil ve..."

"Sakin ol." Yumuşak bir tavır takınmaya çalıştım. "O sadece senin tarafında olmaya, seni korumaya çalışıyor. Yani şu hep bahsettiğim sevgi durumundan dolayı."

Dudağını büktü. "Biliyorum ve gerçekten de kanı donmuş aptalın teki olduğumdan buna müsaade ettim."

"Nasıl yani?"

"Ben sadece... daha önce yaşadıklarımızı, senin şu anda yaşadıklarını düşününce sana acıdığımdan değil... acımıyorum da, ama yine de aynı şeyleri yaşamak istemiyorum. Ve sen... yaşadıkların... Seni her düşündüğümde, her birlikte olduğumuzda aklımı kurcalayan anılar bana sürekli bir şeyleri hatırlatıyor. Sanırım bu yüzden seni ittim."

Uzun zamandır şüphelendiğim şeyleri onun ağzından duymak biraz garipti.

"Bu yüzden sana gücendim," dedim. "Bu kadar savunmaya geçmemin sebebi de buydu. Bu evliliğin arkadaşlığımızın sonu olmasını istemedim. Şu aptal kayıkta kalan son kişi olarak kürek çekmek istediğimi mi sanıyorsun? Bensiz yelken almak senin için çok kolay göründüğünden ben de son zamanlarda sana biraz kötü davrandım. Artık bir parçası olmadığın hayatı aptalca bulup bir kenara ittiğin için. İnan bana anlıyorum ama aynı zamanda çok saçma buluyorum. Sebebini bilmediğimi mi sanıyorsun? Korktuğunu bilmiyor muyum? Tabii ki biliyorum. Ne zaman birinden hoşlansam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ben de korkmaya başlıyorum. Güvenmek çok zor. Ama artık seninle farklı noktalardayız. Benim yaptığımı sen yapmamalısın, deneme bile. Elindekinden vazgeçmemelisin."

Kafasını sallayıp durdu, yanaklarından yaşlar akıyordu ama ağzından tek söz çıkmadı.

"Quinn, ben sana engel olmak istemiyorum. Eğer iyi, dürüst ve senin için savaşacak kadar seni seven bir adamla evlenmene günler kala, aptalca bir macera için, sırf HGTV hakkında sana hemen cevap vermedi diye benimle şehri terk etmeyi falan düşünüyorsan… o zaman evet, sana engel oluyorum demektir bu. Bunun için çok üzgünüm. Eğer beni görmek bile sana çok şey hatırlatıyorsa, o zaman ben giderim. Bu beni mutlu etmeyecek, ama bunu senin için yaparım çünkü elindekini kaybetmeni istemiyorum. Zor olmayacak demiyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve beraber çalışıyoruz. Fakat mutlu olmanı isterim. Eğer yapılması gereken buysa, biz de gerekeni yaparız. Bu da benim sana düğün hediyem olsun çünkü seni de kendimle birlikte sürükleyemem.

"Varlığımın sana o kötü anıları hatırlatıyor olmasından ötürü üzgünüm. Bu… çok kötü. Çünkü bana göre birlikte bunlara göğüs germemiz aslında çok da güzel şeylere vesile oldu. Bende sadece olmak istemediğin kişiyi görüyorsan, o halde bu benden çok seninle alakalı bir durum. Çünkü birlikte yirmi yıllık anılar biriktirdik. Ve ben bunları her daim hatırlamak istiyorum."

Bir süre sessizce oturduk. Ta ki sinekler üzerimizde ziyafet çekene, şahinler uçup gidene ve güneş batmaya başlayana kadar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İdris otu mumunun keskin kokusu burnumu yaktı, sersem gibiydim, gerilmeye başlamıştım. Söylenecek hiçbir şeyin kalmadığı ayrılık konuşmasında bu noktaya varmıştık.

Tam bir çıkmaz, kördüğümdü.

Gitme vakti gelmişti.

Tam bu noktada anlarsınız, eğer kapıdan çıkarsan buraya kadarmış demektir. Gitmek istesen de, bir taraftan da istemiyorsundur aslında. Çünkü bu, her şey bitti demektir.

"Yani istediğin bu mu?" dedim en sonunda, diğer yandan da kahrolası peynirli krakerlere uzanmaya çalışıyordum; böyle bir anda bile anlaşılan pisboğazlık ediyorum. "Bak, kendini korumak istemeni anlıyorum. Ama ne diyebilirim ki? İkimiz farklıyız. Senin için tekrar evlenmek hayatını kurtarabilir. Benim için öyle olmayabilir ama. Bu da ne seni ne de beni üzmeli. Hatta bunun beni üzmediğini daha önce hiç bugünkü kadar anlamamıştım. 'Yenilmiş' gibi hissetmiyorum, ben kendimi... sorumluluklarının bilincinde hissediyorum."

Valerie kahvaltıda söylediğinde fazla oralı olmamıştım ama şimdi benim ağzımdan çıktığı için beni de içten içe aydınlatmış oldu. Üstelik Quinn'i kaybetme pahasına bile olsa. Çünkü Valerie haklıydı ve daha önce kendi hayatıma dair böyle düşünmemiştim. Karşıma çıkabilecek fırsatları fark etmeden kendimi hep olumsuzu görmeye, başarısızlıklara yaslamaya koşullandırmıştım.

"Bana engel olmuyorsun" dedi boğuk sesle. "Bu benim meselem. Haklısın, üzgünüm." Yüzünde duygusal bir ifade belirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğer beni böyle seven bir adam olsaydı, ben de korkardım. Kaçıp gitsem mi yoksa şu sevgili hayata tutunsam mı diye düşünürdüm."

Nick'i düşünüyordum.

Zorla gülümsemeye çalıştım, göğsüm sıkışıyordu. Geçmesine yardımcı olacakmış gibi göğsümü ovuşturdum. Ne kadar korkak davrandığımı düşününce bir şeyler göğüs kafesimi sıkıştırıyordu.

Nick'le aramızda gerçek bir bağ vardı ama ben mahvetmiştim.

Ne kadar aptaldım.

Gözlerimden sızan yaşları fark etmemişim bile. Onunla yaşadıklarımızı, birlikte geçirdiğimiz geceyi, son birkaç hafta nasıl kendimi geri çektiğimi Quinn'e anlattım.

Bitirdiğimde bacaklarını kıvırıp altına almış öylece oturuyordu, uzanıp elimi tuttu. "Sen gerçekten de onu önemsiyorsun."

"Ne?" *Yok artık* der gibiydim.

"Ben ciddiyim. Daha önce de seni böyle gördüm ama bu kez farklı. Resmen korktuğun için sabote etmişsin. Şu bana bahsettiğin 'fırsata' tutun ve gidip onunla konuş."

"Bu benimle ilgili değil. Evliliğinin nasıl gideceğine dair sana bir vaatte bulunabilir miyim? Tabii ki de hayır. Fakat ne gördüğümü biliyorum. Phil seni seviyor. İnanması zor ama aşk böyle bir şey işte. Âşık olduğun zaman zaten sana doğruymuş gibi gelir… Önceki acılara ve kayıplara değermiş gibi gelir." Sonra da, "O pislik herifin sana yaşattıklarını Phil yapmayacak," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum!" dedim. "Fakat öyle bir adam değil. Zaten öyle olsaydı anlardın. Birlikte Ibiza'ya gittiğim kızdan çok farklısın sen. Ben de artık iyi yönde daha farklıyım. İkimiz de daha bilinçliyiz, bu yüzden de bazen kafayı yiyecek hale geliyoruz."

Güldük.

"Zaten hayat hep bir inanç sıçraması üzerine kurulu. İnsanları itip ani çıkışlar yaptığımı ve bazen küçümseyici bir tavır takındığımı biliyorum, ama neden bu aptal hataları yapmaya devam ediyorum? Çünkü kalbimin derinliklerinde bir yerlerde hâlâ umudum olmalı ve senin de var," dedim parmağımı ona doğrultarak. "Bu yüzden korku ya da Property Kardeşler gibi saçma sapan şeylerden dolayı elindeki fırsatı tepme. Hayat korkutucuysa sen daha korkutucu ol."

"Bu korktuğum şeyin bir kısmı aslında. Peki ya onun HGTV'sine karşılık ben fazla Hayat Boyu Sinema Kanalı ayarında kalıyorsam?"

"İşte bu da seninle olmak isteyişinin sebeplerinden biri. Ne diyebilirim ki? Erkekler biraz kaçık olur."

Mumları tüketip donmuş pizzaları mideye indirdikten sonra artık Quinn'le aramızda sorun kalmadığını biliyordum. İkimizin de hali haraptı ama sorunları aşmıştık.

Onu evine bırakırken sadece sormam gereken tek bir soru kalmıştı.

"Bunu yapacak mısın Q, yoksa?"

Gülümsedi. "Evet. Ama sen olmadan olmaz. Cumartesi ve bundan sonra da. Üzgünüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de üzgünüm."

İkimiz de güldük –yine ağlama işine girmeye gerek yoktu– tam gidecekken döndü, eli arabanın kapı kolundaydı.

"Gerçekten Phil'in beni sevdiğine inanıyor musun? Onun yeterince iyi olduğuna?" Sanki dünyanın tüm umut ışıkları gözlerinde toplanmıştı.

"Bana kalırsa, senin için de Valerie için de kimse yeterince iyi olamaz. Bu zavallı enayilerin işi zor."

Biz gülüşüp sarılırken Phil belirdi. Quinn'e onu benim için terk edip etmeyeceğini sordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bölüm 23

Eve döndükten sonra, akşam Billie'yi dolaşmaya çıkardım. Oturup karanlık gökyüzünde adeta dans eden ateş böceklerini izlerken, üstümden bir yük kalkmış gibi hissettim. Bugün arkadaşlarım ve kendimle ilgili öğrendiklerim düğüne kadar beni ayık tutmak için ihtiyacım olan gazı vermişti. Uzun zamandır içinde bulunduğum uyku halinden çok daha enerjik uyanmış gibi hissediyordum. Gözüme inen ve alışmış olduğum perde artık yok gibiydi.

O kadar da aptal değildim; vazgeçmeme konusunda Quinn'e verdiğim tavsiyelere kendim de uymalıydım.Telefonum çaldı.

Quinn: Onu hâlâ aramadın mı?

Ben: Henüz değil.

Nick'ten bahsetmek, adını anmak, arkadaşlarıma ondan, bizden bahsetmek bütün benliğimi harekete geçiren bir etki bırakıyordu. Fakat nasıl konuya gireceğimi, işleri nasıl yo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

luna koyacağımı bilemiyordum. Denemiştim ama mailime cevap bile yazmamıştı.

Fakat sonra aslında bunun ne kadar garip olduğunu düşündüm, yani doğru düzgün içeriği olmayan bir sahne göndermek gibiydi. Konuya yazdığım "Özür dilerim" biraz havada kalmıştı, yani ne için özür diliyordum ki?

İşler bu noktaya geldiği için mi? Yoksa benimle birlikte olmasına izin verdiğim için mi?

Tabii ki de benim kastettiğim bunlar değildi ama Nick de ayrılık sahnesinin üstüne gelen bu iki kelimeden sonra ne düşünebilirdi ki?

Gece nöbet tutar gibi bunları düşünürken ışığı açtım ve çalışmak için saati kurdum. Sonra çabucak bir mesaj daha yazdım.

Sana olan kaba tavrımdan dolayı özür dilerim. Söylediğim şeyler için de üzgünüm. Bunu hak etmemiştin, umarım işleri yoluna koymak için bir şansım olur.

Cevap beklemiyordum ki bu, iyiydi çünkü cevap gelmedi. O gece yaşadıklarımızı tekrar tekrar düşündüm. Bana hissettirdikleri cinsellikten öteydi. Nasıl telafi edeceğim diye her türlü olasılığı düşündüm.

Artık içim geçmeye yakın aradığımı buldum. Huzur içinde, yüzümde hafif bir gülümsemeyle, umutla uykuya daldım.

* * *

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yumruğumu sinirden direksiyona vururken, ön cam sileceklerinin gıcırtısı kulağımı tırmalıyordu.

İlk defa evden erken çıkmıştım ve karşılığı bu mu olacaktı? Her kahrolası kırmızı ışığa yakalanmak zorunda mıydım?

Sonunda Wesson'a vardım ama neredeyse terk edilmiş gibiydi. Sanırım saat sekizden önce büyük hengâme başlamıyordu. Yerdeki su birikintilerinin üstünden atlaya zıplaya ana binaya girdim. Botlarımı temizleyip şemsiyemi şöyle bir sallayınca, tahta zemin damla damla su oldu.

Ida'nın yanına çıktığımda tırnaklarını törpülüyordu, beni görünce gözlüklerinin üstünden baştan aşağı süzdü.

"Neden böyle giyindin?" dedi elindeki tırnak törpüsüyle kıyafetimi işaret ederek.

"Ne demek istiyorsun?" dedim trençkotumdan suları temizlerken. "Deborah henüz gelmedi mi?"

"O... neden sordun?" Işığını yüzüme yansıtarak gözlerini kıstı.

"Onunla konuşmak istediğim bir şey var."

"İstifa mı ediyorsun? Yoksa terfi mi istiyorsun?"

"Tanrım, kadınlar. Sadece bana bir dakika ayırabilir mi diye sorabilir misin?" deyip gözlerimi devirdim.

"Tamam... Ama benden bir şeyler saklanmasından hiç hoşlanmam."

Şeker tabağından cesaret versin diye bir parça çikolata aldım. İhtiyacım olan gücü verir diye umuyordum.

Deborah'nın ofisi hatırladığımdan çok daha büyüktü, bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

köşede rahat sandalyeler ve bir koltuk, çaprazında ise kiraz ağacından kocaman bir masa vardı.

"Rae." Sesi temkinli ama bir kolunu havaya kaldıran balerin zarafetindeydi.

Park olayındaki sinirim kalmamıştı, zaten şu anda konu Nick ve kardeşiydi.

Gülmemeye çalıştım. "Deborah, merhaba. Beni kabul ettiğin için teşekkürler. Ayrıca geçen hafta da beni kurtarmıştın..."

"Hiç sorun değil," diye geçiştirdi. "Araban ne durumda?"

"Tekerlek inmişti aslında," diye yalan söyledim. Kalp atışlarım öyle bir hızlandı ki odanın diğer ucundan duyabiliyordu kesin.

Kelimeler Rae. Kelimelere ihtiyacın var.

"Ne güzel. Oturalım mı?" Eliyle oturma alanını işaret etti.

"Aslında biraz değişik bir isteğim olacak ama umarım beni dinlersin."

Suratında şaşkın bir ifadeyle bakakaldı.

Yutkundum ve devam ettim. "Bu, eski bir çalışan hakkında. Nick Greene."

"Ah, evet." Başını salladı ama kaşları çatılmıştı. "Onu gerçekten severdim ama anlaşılan bazı durumlar olmuş. Yoksa rahatsız ettiklerinden biri de sen misin?"

"Hayır..." dedim yüksek sesle. Biraz toparlandım. "Hayır. Kusura bakma, seninle bunu konuşmak istiyordum. Arkadaşım Valerie'nin sana geldiğini biliyorum ama anlaşılan bir hikâye uydurmuş. Val'in başı belaya girsin istemem, ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beni korumaya çalışırken gerçekleri biraz çarpıtmış. Eğer ona ikinci bir şans verebilirsen... Gerçekten çok sevinirim. O iyi biri ve arkadaşım... Üstelik kardeşinin tedavi masraflarını ödemeye çalışıyor, ayrıca Carrie'nin ayrılmasıyla önümüzde uzun vadede bir yedek öğretmen ihtiyacı olacağını biliyorum ve..."

Yüzünde öyle bir ifade vardı ki kuşkulu mu yoksa neşeli mi anlayamadım. "Yani senin açından hiç sorun yok mu?"

"Ah, hayır hayır." Hakemler gibi elimi kolumu salladım. "Yani... ben sadece..."

Gerçekten çok açık oldu.

"Hassas davranmanı anlıyorum ve gerçekten kardeşi için üzüldüm, ama bahsettiğin pozisyona birisini zaten aldık. Bu sabah evrakları insan kaynaklarına gönderdim bile. Üzgünüm." Yine kaşlarını çattı, dudağının kenarları deforme olmuş lastiklerim gibiydi. "Ve gerçekten arkadaşına yardımcı olmak istemeni anlıyorum, ama Valerie bana geldiğinde çok endişeliydi. Bence Bay Greene'in burada olması çok iyi bir fikir değil. Sanırım bu noktada olay biraz 'o-şunu-dedi-bu-bunu-dedi'ye dönmüş ama eminim önüne başka fırsatlar çıkacaktır. O iyi bir öğretmen ve cana yakın biri."

Kalbime kurşun saplandı.

"Evet öyle," dedim ve vakit ayırdığı için teşekkür ettim.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de Nick tam öğle yemeğinden önce mesaj gönderdi, sanırım her şeyin sonuydu bu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Senin için zor olmuştur ama konuyu açtığın için teşekkürler. Ayrıca özrün için de teşekkür ederim. Umarım bir gün her şeyi geride bırakırsın, hayatın boyunca bol şans.

Kızlara maili, Deborah'yla konuşmamı anlattım, her ne kadar beni teselli etseler de Nick'in olmayışı ve onsuz hiçbir şey yapamıyor oluşum tüm gün canımı sıktı. Oyun esnasında da onun kurduğu dekorlara bakıp çocuklarla etrafta şakalaşmalarını hatırlamak zorunda kaldım.

Oyun başarıyla tamamlanınca da öğrencilere, anne babalara, Deborah'ya en mutlu halimle gülümsemeye çalıştım.

"Özür dilerim," dedi Valerie mavi gözleriyle.

"Biliyorum. Her zaman insanın istediği olmuyor işte."

Düğün haftasının geri kalanı tırnak randevuları, gelinin şerefine verilen yemekler ve akrabaları almak için havaalanına gidip gelmemelerle geçti. Prova yemeğinden sonra Phil'i tamamen aileye kabul etmeye hazırdım, çünkü eğer bu hafta Quinn'e katlanabiliyorsa, sonsuza dek de onu çekebilirdi. #hastalıkta #sağlıkta.

Düğün sabahı Valerie, gelinimiz ve ben St. Gregory'de elimizde mendiller gelin odasında aynanın karşısında çeşitli saç spreyleri ve önümüze serilmiş MAC koleksiyonuyla hazırlanmaya çalışıyorduk.

"İşte bu kadar, hazır mısın Q?" dedim aynadaki yansıma-

sına bakarak. Valerie doksan yedinci kez onun uzun duvağını düzeltiyordu.

"Kızı heyecanlandırma," dedi son tel tokayla saçı sabitlerken.

"Yok canım." Quinn tam bir melek gibi olmuştu. "Ben hazırım," dedi bana. "Peki ya siz? Sonuçta panik atak geçirme tehlikesi olan sizsiniz. Ne durumdasınız?"

"Harika," dedim göğüslerimi avuçlayarak. "Hiç şikâyetim yok."

"Ne demek istediğimi anladın."

"Biliyorum ve iyiyim. Hadi bir an önce çıkalım da başını bağlayalım. Adı Neydi bekliyor.

"Şaka yapıyorum.Adı Neydi ile evlendiğin için çok mutluyum."

Gerçekten de iyiydim, hatta iyiden de öteydim.

"Bayan Adı Neydi!" diyerek şov başlamadan son bir espri patlattım.

Konukların arasından yürürken ne koluma batan iğneleri hissediyordum ne de kalbimin yerinden çıkacak olması umurumdaydı. Etrafı bulanık görmemin, boğazımın gıcıklanmasının tek nedeni arkadaşım için çok ama çok mutlu olmamdı. Gerçekten.

Quinn, vitray camlardan yayılan rengârenk ışıkların taştan parlak zemine yansımasını ardında bırakarak bize ve mihraba doğru ilerliyordu. Prizmalar ona kırmızı, yeşil, mavi ve mor renklerde arka fon oluşturuyordu. Her adımı, her hareketiyle gümüş gibi parlayan bir tanrıça edasındaydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Phil'e baktım, gözleri dolmuştu, herkes gibi onun da ağzı açık kalmıştı.

Vay canına!

O iyi biriydi ve gerçekten Quinn'i seviyordu.

Derken Mike'ı gördüm, ikizler iki yanından tutmuştu, Jakey de bir bacağına yapışmıştı. Amanda'nın telefonundaki kamerayı açmasına yardım ederken yüzünde yumuşak, dingin bir ifade vardı. Bir an Valerie'yle göz göze gelip gülümsediler, kalbim üç katı daha mutluydu şimdi.

Onlar da iyi olacaktı.

Tam dikkatimi tekrar Quinn'e verecekken bir an izleniyormuşum gibi hissettim. Kalabalığa göz gezdirdim; amcalar, kuzenler, yıllardır görmediğim insanlar. Tanıdık tanımadık simalar arasında, gelin yürürken nedimeye bakan kim diye kolaçan ettim.

Fakat hiç kimse yoktu.

Derken birden şimşekler çaktı.

Bir çift göz dikkatimi çekti, aramızdaki o bağ aynen duruyordu demek.

Neredeyse hareket edemeyecek hale gelene kadar her odada, her zeminde beni mest eden o bakışları fark edince nabzım hızlandı.

Yanaklarım alev alevdi. Her yerim kıpkırmızı olmuştu. Orada bana bakan herkes en ufak düşüncemi, arkamdaki duvara yansıtılmış, duvara asılı haç misali apaçık ortadaymış gibi anında çözerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gülümseyebildiğimi umuyordum, ama Nick de çok bir şey belli etmiyordu.

Yine de en azından gelmişti.

Neden?

Nasıl?

O kadar dikkatim dağıldı ki nerdeyse Quinn'in buketini almayı unutacaktım. Bakışları yine ta en derinlerime ulaşıp ne var ne yok ortaya dökmüştü. Artık daha fazla saklayamazdım. Ona karşı hislerimi inkâr etmenin bana bir faydası yoktu.

Bunu fark etmek, şu an kollarına koşmamam için tek nedendi.

Törenden sonra izini kaybettim. Tam fotoğrafçı yapmacık gülümsemelerle çeşitli pozlar yakalarken Nick ortadan kayboldu. Gidişiyle resmen yıkıldım.

"Kameraya bak, tatlım." Fotoğrafçının sesindeki serzenişi hissediyordum.

Gözümü alan flaş ışıkları, gözümün önünde uçuşan mor dalgalar Nick'in hayalini görmeme mi sebep oldu diye düşünmeye başladım.

Fısıldayarak, "Kızlar siz Nick'i davet…"

"Sessiz ol, tatlım. Fotoğraflarda bademciklerini görmek istemezler, öyle değil mi?"

Flaş flaş. Flaş, flaş, flaş.

"Burun deliklerime ne dersinizi?" dedim dişlerimi göstere göstere.

Kameraya ve Şeytan'a –pardon, fotoğrafçı demek iste-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dim– odaklanma görevimi yerine getirip limuzine bininceye kadar dilimi tuttum, derken şampanyalar geldi.

"Hanginiz davet etti onu?" dedim hevesle.

"Kimi? Konuklar arasında senin eskilerden biri mi vardı? O kadar çok ki hangisi bilemiyorum," dedi Quinn dalga geçerek.

"Öyle olması gerekiyordu," dedi Valerie Quinn'le şampanyasını tokuştururken.

"Kimden bahsettiğimi biliyorsunuz," dedim.

"Kimi kastediyorsun?" dedi Quinn elini göğsüne getirerek, yeni alyansı gözümü alıyordu.

"Sen de mi bu işin içindesin?" dedim Valerie'ye dönerek.

Saf ve samimi bakan kocaman gözlerle, "Neden bahsediyorsun bilmiyorum," dedi.

Telefonuma bakınca mail geldiğini gördüm.

Evet!

Ama Nick değildi, mektup gönderdiğim ajanslardan biri yollamıştı.

Karnıma ağrı girdi. Acaba okusa mıydım? Bir başka ret mektubuyla bugünü mahvetmeye değer miydi? Derin bir nefes alıp kalan şampanyamı içtim ve maili tıkladım.

Sevgili Rae,

DOKTORCULUK gerçekten ilgimi çekti, ilk elli sayfayı gönderebilirsen çok sevinirim. Okumak için sabırsızlanıyorum!

Sevgiler,

Whitney White

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayatımda beni bu kadar mutlu eden başka üç cümle olmamıştı.

"Ne o?" diye sordu Phil.

Anlatmamla bağırış çağırışlar oldu, her ne kadar neden bahsettiğime dair en ufak fikirleri olmasa da hayatımdaki bu büyük gelişmeyi sevdiklerimle kutladığım için çok mutluydum.

Tam olarak bir şey vaat etmiyordu ama sonuçta reddedilmemiştim.

Bu bir şanstı ve tamamen bana aitti.

###

Kulübe vardığımızda, düğüne katılan kişiler bana engel teşkil etmekten başka bir şey yapmıyordu. Her bir gruba göz attım… Çoktan biralarının yarısına gelen, önünü iliklemiş, Muhteşem Gatsby saçları ve attıkları kahkahalara bakılırsa muhtemelen Phil'le daha önce çalıştıklarını düşündüğüm kişiler; çiçek baskılı kıyafetleriyle Mama Morales ve kendisine benzeyen tombul kız kardeşleri; Quinn'in endamlı kuzenleri ve eşleri… Ordövr masasını, mini börekleri ve tabaklarına doldurdukları, domuz pastırmasına sarılmış su kestanelerini silip süpürmekle meşgullerdi.

Nick ortalıkta yoktu.

Acaba hayal mi gördüm diye düşünmeye başladım. Artık tamamen delirdiğimin ispatı mıydı yoksa? Ne kokteylde ne de konuşma yaptığım sırada gördüm onu. Somon buğulamayı tam bir profesyonel gibi yerken de en ufak bir iz yoktu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Artık konuşmama bile gerek kalmadan genç barmenle çok iyi bir anlaşma yolu bulmuştuk: MARTİNİ GETİRMEYE DEVAM ET VE BAŞKAN GRANT SENİN OLSUN... Masadaki kullanılmış ama temizlenmemiş tabaklar gibi hissediyordum. Quinn ve Phil dans konseptli bir parti yapmak istememiş olsalar bile onlar da boğazlarına kadar bu işe batmış durumdalardı.

"Tüm evli çiftler piste," diye haykırdı DJ.

"Unchained Melody" eşliğinde kutsal evlilik yeminiyle bağlı yüzlerce çift loş ışıkta ağır ağır daireler çizip salınırken, kadınlar tuvaletine gitmenin benim için en doğru seçenek olacağına karar verdim. Telefonum çalınca irkildim, mail gelmişti.

Nefesimi tuttum, adını görmek bile nefesimi kesiyordu.

Her şeyden önce benim için işleri düzeltmene gerek yok. Geçen gün Deborah aradı, yaptığın şeyi anlattı ama bu senin suçun değildi. Bunu yapmak zorunda değildin ama yine de teşekkürler.

Ayrıca şu iş meselesinden bahsetti. St. Roberts'da bir müdür arkadaşı yıl ortasında birisine yol verecekmiş. Artık sarhoş muydu bilemiyorum. Pozisyon için Deborah bir görüşme ayarlayacak. Ama dahası var, tarih bölümüne arıyorlarmış. Üstelik yıl sonunda tam zamanlıya dönebilir dedi.

İkincisi, birkaç kez başına kötü şeyler gelmiş olabilir, herkese olur. Hepimizin problemleri var, fakat bu, karşımıza çıkan herkesin kötü olduğu anlamına gelmez. Bir daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

denememelisin demek değildir. Ayrıca insanlar hakkında en kötüsünü düşünmek, ömür boyu yalnız olmak seni mutlu eder mi? Bağışla ama senin için böyle olması gerektiğini düşünmüyorum.

İçkimden bir yudum aldım.

İncinmek çok kötü bir şey. Sırf korkuyorsun diye aramızda yaşananların bu hale gelmesi çok kötü. Fakat senin incinmemek adına yaptığın da beni incitti.

İşte bunları yazmıştı.

Tekrar tekrar okudum; her seferinde afallamış, yerle bir olmuş gibi hissediyordum.

Tanrım, ben tam bir aptaldım. Yani bunu zaten biliyordum ama… vay canına.

Gözlerimden göğsüme, oradan da kollarıma yayılan bir arzu vücudumu kapladı. Beni de içine alan bu sarmaldan kurtulmalıydım ama o kadar çaresiz ve umutsuzdum ki… O kadar haklıydı ki… Gidip yüzüme soğuk suyla ıslatıp biraz temiz hava almam gerekiyordu yoksa panik atak geçirecektim.

Masadan kalktım, bir iki bardak su içtim, dans eden insanların arasına daldım ("Şimdi de sadece on yıldan fazla süredir evli olan çiftler kalsın!"). Azimle çıkışa doğru ilerlerken kapının olduğu yerden gelen ışıklar adeta mucizevi bir işaret kulesi gibi parlıyordu. Tam pastanın olduğu masanın yanından geçerken…

Bir şey kolumdan tuttu, elektrik çarpmış gibiydi.

Onunla yüz yüze gelince nefesim kesildi. Takım elbise

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içindeki o muhteşem siluete kapılmıştım yine. Ağzım açık kaldı, boğazım susuzluktan kavruluyor gibiydi, her bir sinir ucum yerinde duramıyordu.

"Affedersin, Nick. Ben…"

"Konuşma sırası bende."

Gözlerinde tehditkâr bir hava vardı. Elleri belimdeydi ve tam anlamıyla beni kavramıştı. Bakışlarıyla, sesiyle beni adeta tutsak etti, mest olmuştum. Denesem bile konuşamazdım. Saten elbisemin altında göğsümde adeta fırtınalar kopuyordu, yutkunmakta zorlanıyordum.

"Beni incittin demiştim, ama bu sana biraz takık olduğum için," dedi sert bir tonla.

"Hastalık gibi mi?"

Elimde değildi, zaten neden ağzımı açmıştım ki?

Beni sıkıca tuttu, ağzımı kapattım.

Arka fonda yavaş yavaş çalan şarkıya rağmen nabzımı net duyabilirdi.

Parmakları vücudumda geziniyordu, bedenimden boynuma geçince bir heyecan dalgası yayılmaya başladı. Aniden parmağını altdudağıma koydu.

"Dövme gibi," dedi. Sonunda yüzünde güller açmaya başladı.

Daha da yaklaştı, nefesi yüzüme değiyordu.

"Benden bu kadar kolay kurtulmazsın. Senin için kabullenmek zor olacak, geçmişinden dolayı inanmak zor ama buna mecbursun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bakışları alev alevdi. Vahşi fırtınalar gibi kara gözlerinin ardında sanki bir yangın vardı. Artık bütün mantığım devreden çıkmak üzereyken biraz insafa gelip aramızda neredeyse hiç mesafe bırakmadı.

Adeta dudakları beni çağırıyordu. Hikâyelerini anlatmak için kıyasıya mücadele eden diller, her biri son sözü söylemenin derdinde, çılgın bir istekle mücadele ediyordu.

Nefesimi çekip aldı, boynuma doğru eğilirken ciğerlerim patlamak üzereydi, öpücükleriyle ensem karıncalanıyordu.

Kimsenin girmeye cesaret edemeyeceği, yaklaşamayacağı dünyamızda aşka gelmiştik. Bu dünyevi hazları aşan bir şeydi, Nick'le sanki başka bir diyardaydık. Belki de benim mutfağımda ya da ayda bir yerlerde. Aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerdeydik. Nihayet durduk ama bu daha çok, ihtiyaçtandı.

"Ben de inatçıyım," dedi alnını alnıma dayayarak.

İkimiz de gülünce dünyaya döndük. Tekrar düğüne dönmüştük, Quinn önümüzde kanlı canlı duruyordu, üstelik ne zamandır oradaydı hiçbir fikrim yoktu.

"Sonunda bulmuşsun." Bütün gün içinde tuttuğu ergen kıkırdaması sonunda kendini dışa vurmuştu.

"Buldum," dedim bir elimi Nick'in ceketinin üzerinde gezdirerek. Ben de gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Davetin için teşekkürler," dedi göz kırparak.

"Son dakika bir iptal oldu da..." deyip yüzünü buruşturdu. "Malum Rae'nin nikâh için kavalye seçimleri çok zayıftır."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Öyle mi… Nesi varmış?" diye takıldı.

"Sanırım en baştan başlıyoruz," dedim telefonumla oynuyormuş gibi yaparak.

Başımı ona yaslayıp, uygulamalarıma göz atarken ekranı görebileceği şekilde telefonumu tuttum.

"Bakalım… Şu güvenilir Spark uygulaması neredeymiş?"

"Benim daha iyi bir fikrim var." Telefonu elimden kaptı. "Bir geceliğine şu lanet şeyi unutsan?"

Müziğin ritmine kapılıp kendimi iyice kollarına bıraktım.

"Anlaştık. Artık çıkmanın bir sonraki aşamasına geçmiş bulunuyoruz." Sesimdeki kıvraklık diğer konuklara valsta eşlik ediyordu. Yavaşça boynundan tutup yüzünü kendime çektim, konuşurken ağzım tam yanaklarına değiyordu. "Sen silersen ben de hesabımı sileceğim," diye fısıldadım yavaşça.

Dudaklarımız buluştu.

Telefonu elinden alıp *pat* diye pantolonunun cebine koydum.

Sonra da onu kolundan tuttuğum gibi dans pistine sürükledim.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM